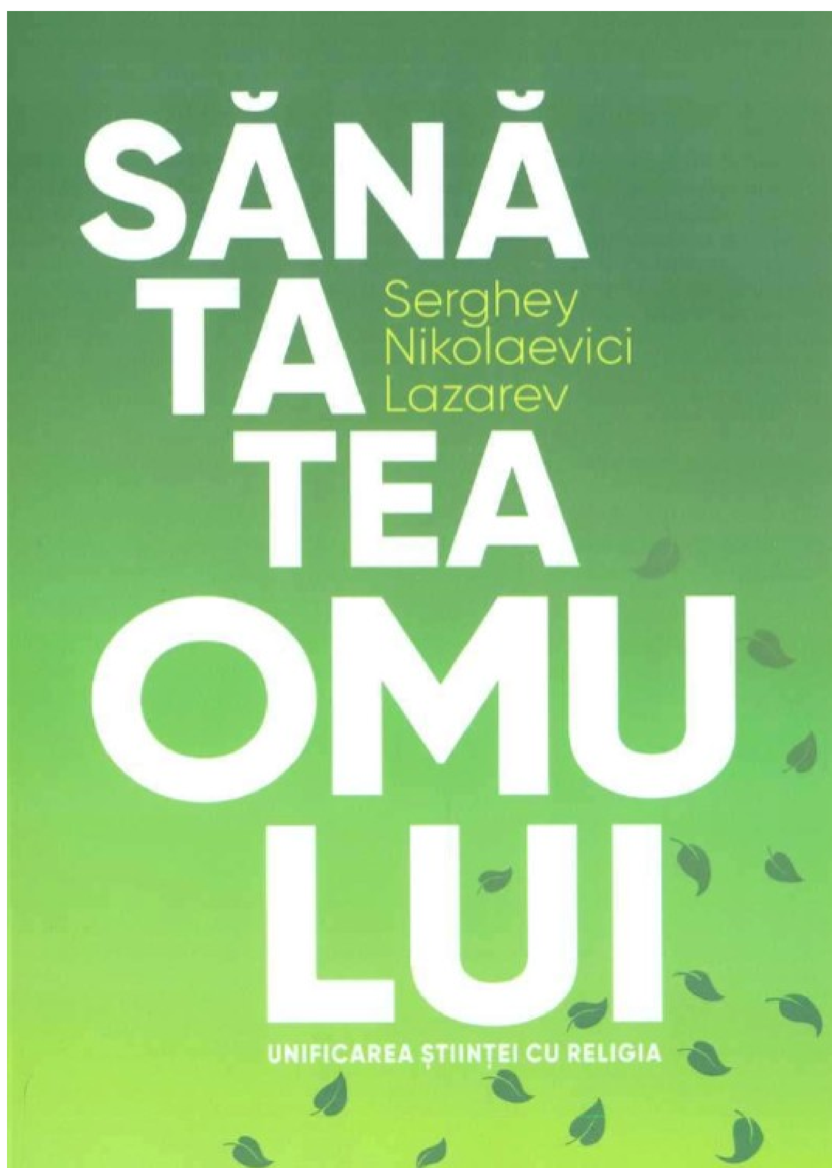

Serghei Nikolaevici Lazarev
SĂNĂTATEA OMULUI

SĂNĂTATEA OMULUI

Unificarea ştiinţei cu religia

Cap. 1 – Interacţiunea ştiinţei cu religia

Dragi cititori!

Au trecut deja mai mult de 20 de ani de la momentul apariţiei primei mele cărţi. Informaţia este destul de vastă şi, uitându-mă în urmă, pot spune că aceasta a trecut testul timpului. În linii mari, concluziile mele, împreună cu înţelegerea mea, au rămas aceleaşi ca şi mai înainte, fiind specificate doar detaliile, accentele, care sunt însă foarte importante.

Dacă un om va urca pe munte, fără să-i vadă vârful, atunci el se poate rătăci, pur şi simplu. Pentru a urca pe munte, este necesar să se ţină seama de următoarele aspecte: să cunoaşteţi înălţimea muntelui, ce dificultăţi şi probleme veţi fi, probabil, nevoiţi să întâmpinaţi, urmând să vă faceţi ulterior un traseu şi să vă pregătiţi echipamentul. Astfel, primul pas – strategic, cel de-al doilea – tactic. Apoi, trebuie să vă evaluaţi propria stare, modul în care sunteţi îmbrăcaţi, cât de pregătiţi sunteţi să porniţi la drum. Dacă omul nu ştie încotro merge, el poate să se rătăcească şi să piară. De aceea, este foarte important să vă faceţi o imagine de ansamblu.

În prezent, se pot găsi multe cărţi şi înregistrări video ale seminariilor. Iar oamenii, care abia încep să înţeleagă toate acestea, pur şi simplu, se pierd în abundenţa de informaţii. Din acest motiv, aş vrea să mă opresc asupra celor mai importante concluzii la care am ajuns, asupra unei imagini de ansamblu care mă va ajuta să răspund la cele mai importante întrebări şi, abia apoi, se poate trece la detalii.

Noi auzim în fiecare zi cuvinte cu care ne-am obişnuit. De exemplu, cunoscând chiar şi o astfel de noţiune precum „karma”, noi spunem: „Un om a păcătuit şi este pedepsit pentru acest lucru”. Dar de ce atunci, copiii mici se îmbolnăvesc dacă, din punctul de vedere al religiei, sufletele lor sunt pure? De fapt, un copil plăteşte pentru păcatele părinţilor. Sau, probabil, ceva s-a întâmplat cu un om în vieţile trecute şi, din această cauză, el este nefericit acum.

Oamenii au manifestat interes, încă din timpuri

străvechi, pentru întrebările legate de karmă, căci acest concept, ajuns la noi din Orient, există deja de mai mult de o mie de ani. Şi în cultura europeană există ceva asemănător: este vorba despre păcat şi plata pentru păcate. Dacă un om a păcătuit, Dumnezeu îl pedepseşte, iar acestuia îi apar probleme cu sănătatea şi cu destinul.

Ştiinţa modernă de abia începe să sesizeze legătura dintre evenimente. Acordând importanţă corpului fizic al omului, aceasta a ignorat relaţiile cauză-efect, care există în Univers, timp de multă vreme şi cu încăpăţânare. Este foarte greu de crezut că un om plăteşte pentru ceea ce a săvârşit cândva şi ştiinţa, pur şi simplu, nu putea să accepte acest lucru ca fiind o credinţă, deoarece nu existau dovezi fizice. În schimb, religia vorbea în mod permanent despre acest lucru. Să ne amintim ce a spus Hristos: „Să nu mai păcătuieşti ca să nu ţi se întâmple ceva mai rău”, fiind prezentă aici o legătură directă dintre comportamentul omului, pe de-o parte, şi sănătatea sa şi destinul său, pe de altă parte.

Ce înseamnă karma şi ce este păcatul? în termeni simpli, karma reprezintă legea cauzei şi a efectului.

Trecutul nostru nu dispare nicăieri. Acesta există şi noi suntem legaţi de el. În plus, ne influenţează prezentul şi viitorul. Karma reprezintă un concept al filosofiei indiene şi aceasta include în sine nu doar legea cauzei şi a efectului, ci şi noţiunea de „cronică Akasha”.

Filosofia vedică vorbeşte despre faptul că există un eter cosmic în care sunt înregistrate toate evenimentele, în acesta se păstrează şi istoria destinului fiecărui om. Astfel, tot ceea ce un om a săvârşit cândva, în mod inevitabil, are urmări asupra zilei de azi şi a celei de mâine. Experienţa nu dispare nicăieri. Tocmai acest lucru se subînţelege prin noţiunea de karmă.

În religiile avraamice şi în curentele Creştinismului, problema karmei este evitată pentru că este nevoie de clarviziune, inspiraţie şi revelaţie de Sus pentru ca aceasta să fie clarificată. Cunoştinţele, dobândite de către civilizaţia noastră cu mai mult de cinci mii de ani în urmă

şi care sunt oglindite de filosofia indiană, au fost mult mai greu înţelese de conştiinţa europeană pentru că noţiunea de karmă şi cea de întrupări repetate ale sufletului – a reîncarnării – a slăbit interesul omului pentru viaţă. Ştiinţa dialectică şi-a jucat rolul în acest caz: în cultura orientală, atenţia omului este orientată către lumea sa interioară, iar în cea occidentală – către lumea exterioară şi, în mod corespunzător, conform legii unităţii şi a luptei contrariilor, această divizare a dus la propriile rezultate.

Conceptul oriental de „karmă” a ajuns în cultura europeană sub forma conceptului de „păcat”. Dacă am aprofunda această problemă, atunci noţiunea de păcat reprezintă chiar noţiunea de karmă iar fapta rea, comisă de un om, nu va rămâne nepedepsită şi, mai devreme sau mai târziu, el va plăti pentru propriile sale păcate. Totuşi, spre deosebire de religiile orientale, în religiile avraamice oamenii sunt pedepsiţi de Creator, de Cel de Sus, pentru faptele lor păcătoase. Despre aceasta se vorbeşte şi în Creştinism, şi în Iudaism, şi în Islam.

Apropo, iată un fapt interesant: în India există noţiunea de karmă, însă fiecare om are o karmă proprie, personală, iar dacă a păcătuit mult în vieţile trecute, atunci va plăti pentru păcate în această viaţă. Oare comportamentul părinţilor influenţează destinul copiilor? Specialiştii indieni răspund negativ la această întrebare. Iată de ce, până în ziua de azi, în India, mii de mame stropesc cu benzină soţiile propriilor copii şi le dau foc pentru ca aceştia, rămânând văduvi, să-şi poată găsi o pereche mult mai potrivită.

Mamele fac acest lucru pentru a nu păta karma fiilor, deoarece în India nu există noţiunea de karmă familială.

În schimb, aceasta există în Vechiul Testament – în Sfânta Scriptură a Iudaismului şi a Creştinismului. Acolo se vorbeşte direct despre faptul că păcatele părinţilor cad pe umerii copiilor, iar aceştia sunt bolnavi, suferă sau mor

deoarece tatăl sau mama lor a păcătuit cândva. În plus, se spune că Dumnezeu pedepseşte pentru păcate până la a treia, a patra generaţie, iar păcatele mult mai grave sunt pedepsite până la a zecea generaţie.

În Vechiul Testament citim ce a spus Cel de Sus: „Închei un legământ (un contract) cu voi, cu poporul Israelului”. Este foarte important cu ce începe acest legământ (contract), iar acesta începe cu faptul că Dumnezeu a poruncit: „În a 8-a zi trebuie să se facă circumcizia”. De ce trebuia făcută o circumcizie? Sensul acestei proceduri este reducerea poftelor trupeşti ale omului, ceea ce se aseamănă cu un sacrificiu al energiei sexuale, al plăcerii şi al senzualităţii. Dacă un om nu-şi poate stăpâni dorinţele animalice, instinctele, uitând de Creator, atunci sufletul său începe să-şi piardă treptat forţele. Deoarece sufletul este primordial, având legătură directă cu sănătatea fizică a omului, spiritul şi corpul încep apoi să-şi piardă forţele.

Aşadar, în Biblie se spune că sufletul este primordial, în timp ce ştiinţa modernă afirmă că trupul este primordial. Mai mult decât atât, în esenţă, ştiinţa ignoră însăşi noţiunea de „suflet”. Totuşi, aceasta este strâns legată de alte noţiuni ca moralitatea, demnitatea, mila, iubirea, iar toate sunt subînţelese, în ultimă instanţă, prin cuvântul „suflet”. În plus, noţiunea religioasă de suflet nu poate să existe fără iubirea faţă de Dumnezeu, fără credinţa în El.

În Biblie este scris că sufletul este creat de Dumnezeu, că Cel de Sus a făcut omul din lut şi a suflat în el un suflet nemuritor care, astfel, este primordial faţă de trup şi care a existat chiar înainte de apariţia trupului. Tocmai despre acest fapt vorbeşte şi religia care este, în realitate, o ştiinţă despre planurile subtile, o ştiinţă a sufletului.

Astăzi, noi observăm un paradox, un antagonism foarte serios dintre ştiinţă şi religie care, dacă nu va fi înlăturat, poate să ducă la pieirea civilizaţiei noastre.

Ştiinţa funcţionează în mod independent, pierzându-

şi moralitatea şi conducând oamenii şi întreaga civilizaţie spre marginea unei prăpăstii, iar religia – funcţionează tot în mod independent, pierzându-şi treptat esenţa, pierzându-şi puterea şi pierzând atenţia oamenilor care, prin urmare, încetează să mai creadă în Dumnezeu.

Este ca şi cum acest lucru nu ne ameninţă cu nimic deosebit. În Anglia circulă autobuze pe care este scris: „Dumnezeu nu există”. Societatea devine atee. Aparent, oare ce este rău cu acest lucru, atâta timp cât oamenii rămân corecţi şi responsabili, îşi păstrează familiile, merg la muncă? Asemenea noţiuni precum responsabilitatea şi disciplina provin inevitabil de la cele de moralitate, datorie, iar noţiunea de moralitate provine de la prioritatea sufletului care, la rândul său, îşi are originea în noţiunea de iubire faţă de Dumnezeu, de credinţă şi grijă pentru propriul suflet. Din acest motiv, o societate atee îşi pierde credinţa, iubirea şi, ulterior, moralitatea.

Noţiunile de familie, de iubire faţă de semeni şi de milă încep treptat să se estompeze. Omul începe să mintă, să fie ipocrit, îi apare dorinţa de a jefui, de a înşela, devine crud, începe să se închine instinctelor sale şi decade până la nivelul unui animal.

Acest lucru se întâmplă pe neobservate. La exterior, el continuă să fie om, dar la interior începe să cedeze propriilor patimi, devenind treptat sclavul lor. În Biblie este scris ce se întâmplă cu o societate care şi-a pierdut credinţa şi moralitatea – povestea Sodomei şi a Gomorei.

Încăpăţânându-se să observe prăpastia spre care se îndreaptă, civilizaţia modernă continuă să-şi piardă credinţa şi moralitatea, ceea ce este foarte periculos. De ce acest lucru se petrece în primul rând cu filosofia şi cu ştiinţa din Occident şi, în ultimă instanţă, cu religia occidentală? De ce slăbeşte credinţa în Dumnezeu? Deoarece a venit vremea când trebuie să aibă loc un anumit salt, o anumită schimbare a percepţiei asupra lumii. Ştiinţa şi religia trebuie să se unească. Ştiinţa trebuie să ajute religia, iar religia trebuie să ajute ştiinţa care va deveni etică, iar religia – flexibilă şi nedogmatică.

Unificarea ştiinţei cu religia este, din punctul meu de vedere, singura cale de supravieţuire a civilizaţiei moderne. Rămâne să aflăm răspunsul la întrebarea: cum să unim ştiinţa cu religia? Cum să înţelegem despre ce vorbeşte religia şi cum pot revelaţiile religioase să ajute ştiinţa? Cum poate ştiinţa deveni etică? Am început să meditez asupra acestor întrebări încă de acum câteva decenii. Înţelegeam că ştiinţa, inclusiv medicina, se află într-o criză serioasă, care se poate dovedi mortală pentru civilizaţia noastră.

Multe concluzii la care a ajuns ştiinţa şi despre care am auzit la şcoală s-au dovedita fi greşite. Am văzut şi am simţit acest lucru şi, din acest motiv, doream să aflu cum stau totuşi lucrurile în realitate.

Ştiinţa contemporană susţine că trupul nostru este primordial, iar spiritul şi conştiinţa, sunt secundare. Religia pretinde contrariul. Cine are dreptate? Este deja practic demonstrat despre conştiinţa noastră că are legătură cu trupul, de care depinde, şi că noi definim conştiinţa ca fiind un produs al creierului.

Astfel, pe de o parte, conştiinţa şi spiritul unui om reprezintă roadele corpului său fizic iar, pe de altă parte, de mai multe ori, în lume s-au văzut cazuri când un om, având creierul înlăturat sau distrus, continua să gândească, să comunice, să vorbească, fără ca absenţa fizică a creierului să-l împiedice în vreun fel.

Oamenii de ştiinţă nu menţionează despre aceste precedente deoarece nu sunt în stare să le înţeleagă şi să le explice. Totuşi, dacă lucrurile stau chiar aşa, reiese că omul nu gândeşte doar cu ajutorul creierului.

Ştiinţa afirma mereu (religia afirmă acest lucru încă de la început) că doar oamenii au conştiinţă, sau minte, pe când animalele nu au conştiinţă, sau minte, iar plantele cu atât mai puţin. Însă faptele spun contrariul: plantele gândesc. Ştiinţa a înregistrat deja asemenea cazuri şi oamenii de ştiinţă încep să vorbească deschis despre acest lucru. Animalele gândesc, mai bine zis, pot să gândească, să comunice şi chiar să creeze unelte pentru muncă. Mai

mult decât atât, şi insectele pot gândi: ele analizează, îşi fac planuri de viitor, se organizează. Să luăm, de exemplu, furnicile: acestea sunt capabile să facă lucruri la care un om încă nu s-a gândit. Atunci cum gândesc animalele, insectele şi plantele? Ştiinţa nu poate să răspundă deocamdată la această întrebare, dar un răspuns deja există.

Rezultatele cercetărilor, efectuate timp de 25 de ani, îmi permit să răspund la această întrebare care încă este practic închisă pentru ştiinţă. În ziua de azi, ştiinţa nu ştie încă ce reprezintă un gând şi un sentiment şi nu poate răspunde de ce plantele şi animalele gândesc. Ştiinţa nu ştie ce sunt sufletul şi conştiinţa.

Academiciana Natalia Petrovna Bekhtereva a mărturisit cândva că nicio persoană din lume, niciun om de ştiinţă nu poate să răspundă la simpla întrebare: ce este un vis şi ce este moartea. Până în prezent, oamenii de ştiinţă nu au găsit un răspuns la această întrebare.

Ştiinţa nu stă pe loc, ea se dezvoltă în mod activ şi totuşi nu ştie exact ce este omul.

Din punctul de vedere al ştiinţei, omul reprezintă o formă de viaţă proteică şi atât. Iar religia spune că omul reprezintă, în primul rând, sufletul său. Ne-am obişnuit să credem că omul este o unitate formată din trei aspecte: corp, spirit şi suflet, însă ştiinţa defineşte omul doar ca fiind un corp.

Reiese că, deşi atinge culmi înalte în aspectele aplicate, ştiinţa contemporană nu se orientează deloc către aspectele strategice.

Ce este sufletul? Ce este destinul? Oare există vreo legătură între părinţi şi copii? Cum apare boala şi ce o cauzează? Ce este păcatul şi există oare o plată pentru păcate? Ce este personalitatea? Ce sunt conştientul şi subconştientul? Până acum, ştiinţa nu a putut să răspundă la aceste întrebări, dar totuşi va veni o vreme când, pur şi simplu, noi nu vom putea supravieţui fără a avea răspunsurile la aceste întrebări, deoarece divizarea ştiinţei şi a religiei nu este doar o problemă, ci şi o ameninţare

foarte serioasă la adresa civilizaţiei moderne.

Deşi există din nou dovezi ştiinţifice ale faptului că omul îşi păstrează conştiinţa după moarte unde se percepe pe sine ca o persoană la fel ca înainte iar apoi, la reîntoarcerea în învelişul fizic, povesteşte ce era *dincolo*, pur şi simplu, noi nu vom avea nicio şansă să supravieţuim dacă ştiinţa nu va înţelege ce reprezintă omul, dacă nu va începe să caute răspunsul la întrebarea despre ce este sufletul, dacă nu va înţelege că sufletul este primordial, iar învelişul fizic este secundar.

Astfel, conştiinţa continuă să existe în momentul în care corpul încetează să mai funcţioneze. Acesta este un fapt ştiinţific, pe care însă ştiinţa nu poate să îl explice.

Rezultatele cercetărilor, efectuate timp de 25 de ani, îmi permit să răspund la toate aceste întrebări, însă mai întâi este extrem de important să clarificăm noţiunile de bază. Aşadar, noi trebuie să ştim ce este omul, ce este boala, de ce omul este bolnav, cum să învingi problemele, ce este caracterul, ce este destinul, există oare păcate şi există oare noţiunile de „karmă personală” şi „karmă părintească”.

În prima mea carte, eu am descris ce mi s-a întâmplat pe când lucram ca ghid la începutul anilor ’70. Am găsit atunci un şarpe în munţi, pe lacul Riţa. Acesta era rănit – probabil cineva aruncase cu o piatră în el. Am decis să pun şarpele într-o pungă şi să-l eliberez în alt loc.

După cum s-a dovedit ulterior, acesta era cel mai periculos şarpe din Caucaz şi muşcătura lui ar fi putut fi mortală, dar pe atunci eu încă nu ştiam despre acest lucru şi duceam punga liniştit, urmărind şarpele care, făcut ghem, se uita la mine. Am devenit curios. M-am gândit că şarpele nu se simte prea bine şi, pentru a-l mişca, l-am atins cu degetul prin pungă de câteva ori. Şarpele şi-a ridicat capul şi s-a uitat la mine. Atunci eu l-am atins din nou prin pungă.

După o fracţiune de secundă, şarpele s-a agăţat de punga de polietilenă şi a străpuns-o complet. Au început să curgă picături de venin pe pungă.

Mi-am dat seama că şarpele m-a făcut să înţeleg: „Nu trebuie să mă enervezi” – demonstrându-şi propriile capacităţi. Apoi am început să-l respect. În acel moment, am înţeles că este o reptilă care, deşi nu are creier, înţelege de minune că în faţa ei se află un tânăr prostuţ care nici măcar nu-şi dă seama cât este de periculos să te joci cu ea şi, prin urmare, mi-a arătat ce întorsătură pot lua asemenea jocuri.

Pe drum, am întâlnit nişte copii care mi-au propus să le dau şarpele, însă eu am refuzat. Le-am spus că acesta mi-a salvat viaţa, că nu le voi da şarpele şi că mai bine o să-l eliberez în pădure.

Ajungând acolo, am pus punga pe pământ şi, fiind rănit, şarpele a început să se îndepărteze lent. Am hotărât să-mi iau rămas bun de la el… mai bine zis, am început iar să-l enervez şi l-am apucat de coadă, fără să-i dau voie să se târască. Şarpele a întors capul, s-a uitat la mine şi a încercat iar să se îndepărteze, însă eu continuam să îl ţin de coadă. Într-o fracţiune de secundă – ceea ce nu putea fi sesizat cu ochii – capul lui a ajuns aproape de mâna mea. Astfel, şarpele mi-a arătat din nou că poate să mă muşte.

Însă nu m-a muşcat. În cele din urmă, l-am eliberat şi s-a îndepărtat. Mai târziu, am aflat ce fel de şarpe era şi că, din neştiinţă, eu îmi riscasem viaţa. Atunci am înţeles că această fiinţă vie nu se deosebeşte prin nimic de mine: şi ea gândeşte, are noţiunea de mărinimie, recunoştinţă, de compasiune şi chiar de milă, iar şarpele înţelegea clar că în faţa lui se afla un om destul de naiv. De fapt, de unde ştie el toate acestea? Chiar atunci am înţeles că imaginea ştiinţifică despre lume nu este tocmai corectă, că ceva nu este în ordine cu ea.

A doua transformare revoluţionară, semnificativă, în conştiinţa mea, a avut loc aproximativ în aceeaşi perioadă, în anii ’70. Am crescut în Uniunea Sovietică, unde pretutindeni se afirma că Dumnezeu nu există, că întreaga lume este un haos, că doar omul poate să o organizeze şi că proletariatul era sursa cea mai importantă a tuturor bunurilor şi a fericirii, inclusiv a eticii.

În acea perioadă, conduceam excursii în Munţii Caucazului, inclusiv în Noul Athos. Acolo era o biserică iar eu trebuia să conduc grupul de turişti, să le demonstrez triumful socialismului şi totodată să le arăt biserica, spunându-le că aceasta era o catedrală funcţională şi că acum este, pur şi simplu, un muzeu.

Deoarece toţi pereţii bisericii erau pictaţi cu imagini pe diverse teme, trebuia să le explic oamenilor în câteva cuvinte ceea ce era pictat. De exemplu, oamenii mă întrebau: „Cine este acel om, înfăşurat în faşe albe?” şi eu eram nevoit să le răspund. Mă simţeam inconfortabil să le explic conform elaborării metodice, aşa că am decis să citesc Biblia.

Pe timpul Uniunii Sovietice, Biblia nu se tipărea, dar am făcut rost de o carte, tipărită în străinătate. Am început să o citesc, doar pentru a înţelege picturile de pe pereţii bisericii, însă am trecut prin ceva de genul unui şoc uşor. Nu înţelegeam despre ce se vorbea în Biblie, însă simţeam că în ea este cuprinsă o cantitate incredibilă de informaţie. În plus, eu înţelegeam această informaţie nu cu ajutorul minţii, ci oarecum într-un mod imperceptibil, la nivelul sentimentelor. Simţeam o forţă colosală şi o profunzime extraordinară a acestei cărţi.

Recitind Biblia de mai multe ori, am încercat să o înţeleg, dar nu o înţelegeam, simţind că adevăruri mari sunt ascunse în interiorul ei. Pe urmă, am citit lucrările doctorilor în ştiinţă pe diverse teme religioase şi am văzut că acestea sunt lipsite de conţinut: în spatele beţiei de cuvinte, în spatele frazelor aparent inteligente nu era nimic, dar fiecare frază din Biblie conţinea un rezervor uriaş de informaţie, pe care nu o înţelegeam. Cunoaşterea acestei cărţi a devenit un eveniment plin de semnificaţie, care mi-a schimbat viaţa. Ulterior, cu aproximativ 30 de ani în urmă, am început să tratez oamenii şi am obţinut rezultate fantastice: era suficient să doresc ca un om să se vindece şi acesta se însănătoşea cu adevărat.

Şi mi-a fost clar faptul că totul este oarecum conectat în viaţă, că sentimentele noastre nu sunt ceva iluzoriu şi

nematerial, aşa cum ne-a comunicat ştiinţa, ci ceva real, dar diferit.

Tot pe atunci, am început să mă interesez mai serios de filosofia orientală. Începusem deja, de foarte multă vreme, să citesc filosofie orientală, iar în prezent abordez acest subiect mai aprofundat. Puţin mai târziu, am început să mă ocup de tratarea oamenilor la modul practic, dar deja la modul profesional. Aveam un scop: să demonstrez că boala nu apare doar la nivel fizic.

Eram sigur că, într-adevăr, cronicile Akashe există şi că acestea reprezintă anumite structuri de câmp care conţin în interiorul lor informaţia despre trecutul unui om, în ele fiind înregistrate genealogia, comportamentul, sentimentele şi gândurile sale. Aveam nevoie să văd aceste structuri, să simt această informaţie. Mi-au trebuit aproape cinci ani de căutări şi, în cele din urmă, în anul 1990, am simţit şi am văzut structurile de câmp pe care, ulterior, le-am numit karmice. Cercetând aceste structuri, am ajuns la concluzia că ştiinţa şi religia pot fi unificate, fiind nevoie doar să se găsească terenul unde ele pot fi unificate. Acest teritoriu s-a dovedit a fi ceea ce noi numim *biocâmp*.

Într-o zi, eu am auzit la radio un interviu foarte interesant cu bucătarul-şef de la Kremlin, care povestea cât de responsabilă este munca lui, cu care se ocupa deja de 20 de ani, vorbind şi despre o anumită particularitate a muncii sale. La întrebarea „Spuneţi-mi, oare vi s-a întâmplat să aveţi eşecuri atunci când, de exemplu, oaspeţilor li se făcea rău după mâncărurile preparate de dumneavoastră?”, el a răspuns: «Ferească Dumnezeu, nu mi s-a întâmplat aşa ceva niciodată. Vă pot spune un singur lucru: starea bucătarului acţionează asupra mâncării şi, dacă omul are o dispoziţie proastă, dacă este nervos, se înfurie sau este nemulţumit de ceva, atunci acesta nu are voie să gătească. Dacă vedeam pe unul dintre bucătari că are o stare proastă, eu îi spuneam: „Pleacă, fă ceva, curăţă nişte nuci, dar nu ai voie să găteşti. Starea ta, pur şi simplu, va fi transmisă oamenilor,

pentru că energia acţionează asupra mâncării”».

Apoi, bucătarului-şef i s-a mai pus încă o întrebare interesantă: „Uneori, atunci când se întâlnesc primele persoane ale statului, de exemplu, preşedinţii, aceştia nu reuşesc să aibă un dialog şi ambele părţi sunt nervoase şi nemulţumite. Ce urmări poate avea ulterior acest lucru asupra mâncării?” „Ştiţi, a răspuns el, mi-aţi pus o întrebare foarte interesantă. Chiar atunci când încep să existe neînţelegeri, un conducător inteligent nu va încărca atmosfera cu negativitate, nu va permite emoţiilor negative să ia amploare. El va spune: „Haideţi să facem o pauză de masă”. Iar mâncarea armonioasă, pregătită de către bucătarul aflat într-o stare de echilibru sufletesc, îi va ajuta să se domolească, să se calmeze, să reia dialogul şi chiar să ajungă la un anumit consens”.

După cum puteţi vedea, mâncarea gătită în mod corect poate face un om mai bun, poate să-i îmbunătăţească starea de spirit sau, dimpotrivă: mâncarea gătită în mod incorect poate să ducă la probleme, dacă omul se află într-o stare nervoasă, agresivă.

Într-una din primele mele cărţi, eu am dat ca exemplu o întâmplare petrecută în America, cu 22 – 23 de ani în urmă. În această carte, era vorba despre o bucătăreasă excepţională, al cărei nivel de măiestrie era atât de înalt, încât oamenii erau dispuşi să-şi aştepte rândul chiar şi o lună, şi două luni, doar pentru ca tocmai ea să gătească. Oamenii spuneau că felurile ei de mâncare erau cu adevărat unice. Însă această femeie a gătit odată mai multe feluri de mâncare pentru un banchet de 60 de oameni şi mulţi s-au otrăvit. S-a căutat cauza, dar nu a fost găsită niciun fel de otravă în mâncare. Singura concluzie la care au ajuns investigatorii americani meticuloşi a fost: dimineaţa, înainte de a începe munca, femeia s-a certat cu soţul ei, s-a supărat foarte tare pe el şi, prin urmare, au avut de suferit oamenii care au gustat mâncărurile pregătite de ea.

Din povestea de mai sus, se poate trage următoarea concluzie: sentimentele noastre ne influenţează trecutul,

prezentul şi viitorul. Starea noastră interioară se reflectă asupra a tot ceea ce facem: şi asupra mâncării şi asupra celorlalte lucruri. Dacă veţi începe vreo afacere serioasă, de exemplu, un anumit proiect de afaceri, dar vă aflaţi într-o stare proastă, aceasta va eşua cu siguranţă. Dacă vă propuneţi să vă ocupaţi cu ceva, dar nu aveţi iubire şi bucurie în suflet, dacă acţionaţi de nevoie sau doar din dorinţa de a câştiga bani – nu veţi reuşi nimic.

Profesia mea de bază este cea de pictor. În perioada în care pictam tablouri, acestea erau vânate de proprietarii de galerii.

Ei veneau şi întrebau dacă există lucrări de-ale lui Lazarev. Dar, în momentul în care am pictat o copie a unui alt autor, nimeni nu a cumpărat-o. Nu înţelegeam de ce, doar copia era expusă în altă galerie şi în alt moment. Este vorba despre faptul că eu am pictat copia ca să câştig bani şi, prin urmare, tabloul şi-a pierdut întreaga sa valoare.

În aparenţă, acesta nu se deosebea cu nimic de original, însă conţinutul său murea, dispărea.

Energia unui lucru, a unui produs, este un aspect foarte serios, reprezintă chiar sentimentele noastre care acţionează asupra lumii înconjurătoare. Pentru ştiinţă, sentimentele sunt abstracte, căci ce este un gând? Este ceva nematerial.

Dar ce sunt sentimentele? Ceva uşor şi efemer. Cu toate acestea, în realitate, sentimentele sunt mult mai importante decât întreaga lume materială, vizibilă. Tocmai sentimentele guvernează lumea. Iubirea este un sentiment, căci din ea a apărut Universul.

Vă amintiţi că bucătarul-şef de la Kremlin spunea că, pur şi simplu, nu este voie să găteşti fără să ai o stare bună de spirit? Cu câteva zile în urmă, eu mergeam cu taxiul şi am intrat în vorbă cu şoferul, care era musulman. El mi-a spus că, înainte de a începe să găteşti, trebuie să te rogi şi să-i închini mâncarea lui Dumnezeu pentru că, dacă o femeie îi va închina mâncarea lui Dumnezeu, aceasta nu va putea să o gătească prost. Astfel, şi în acest caz, avem de-a face cu sentimentele.

După rugăciune, sentimentele devin frumoase, sufletul se purifică. Când omul prepară mâncarea pentru slava Celui de Sus, atunci aduce un fel de jertfă, deoarece energia nu este oferită stomacului, ci Creatorului care la făcut pe om şi sufletul său.

Drept rezultat, apare o armonie, care este transmisă mâncării.

Recent, am avut prilejul să văd un film despre apă.

Cred că acesta a fost difuzat în toate ţările lumii. În acest film, un cercetător japonez făcea un experiment: apa era turnată în vase, iar apoi, erau rostite anumite cuvinte asupra lor sau, pur şi simplu, vasele erau inscripţionate. Apa, care se afla în vasele pe care erau inscripţii negative ca „ură” sau „supărare”, s-a deformat.

Este vorba despre faptul că, asemenea oricărei structuri de câmp, apa are o memorie care stochează informaţia. În momentul în care citim inscripţia de pe vas, sentimentele noastre interacţionează cu această informaţie. În consecinţă, structura lumii înconjurătoare pe care o privim, inclusiv cea a apei, se schimbă. Din acest motiv, dacă veţi bea apa din vasul pe care este scris „ură” sau „supărare”, riscaţi să vă intoxicaţi. De fapt, are loc un impact informaţional pe care noi nu îl sesizăm.

Mai departe, în film, apa a fost îngheţată şi oamenii de ştiinţă au studiat cu atenţie cristalele de gheaţă rezultate.

Este uimitor însă, după forma cristalelor, devenea imediat clar ce inscripţie era pe vas.

Cele mai frumoase şi armonioase cristale au rezultat din apa care se afla în vasele inscripţionate cu cuvintele „iubire” şi „recunoştinţă”. De ce tocmai cuvintele iubire şi recunoştinţă? Deoarece iubirea este un sentiment de unitate absolută, iar recunoştinţa reprezintă o jertfă. Şi iată ce mai este interesant: combinarea cuvintelor „iubire” şi „recunoştinţă” oglindeşte codul principal al Universului.

În ceea ce priveşte Universul, acesta are un algoritm universal. Am ajuns la o astfel de concluzie şi nu o singură dată m-am convins de acest lucru. Esenţa acestui algoritm

se reduce la faptul că totul este trinitar în Univers, cu alte cuvinte, multiplicat de trei ori. Să luăm, de exemplu, legea unităţii şi a luptei contrariilor: există un contrariu, există celălalt şi există ceea ce le uneşte. Dacă nu există unitate, atunci contrariile intră în luptă, iar ulterior se destramă şi pier.

Astfel, tot ceea ce se dezvoltă, tot ceea ce există este întotdeauna trinitar. De ce? De-a lungul a zeci de ani de cercetări, am ajuns la concluzia că Universul este imaginea lui Dumnezeu, acesta repetându-l pe Dumnezeu în toate. Universul este rezultatul creaţiei Celui de Sus, ca şi cum ar copia primul impuls iniţial, trimis de Creator.

În Bhagavad Gītā este scris despre Creator că este stăpânul a trei lumi. În literatura creştină există o astfel de noţiune ca Sfânta Treime. Deci de ce noi îl percepem pe Cel de Sus chiar ca pe o trinitate? Deoarece există o lume vizibilă, generată de Cauza Primară, dar şi o lume invizibilă care se află dincolo de orice limită, existând şi cea de-a treia lume care le uneşte pe amândouă, pe cea vizibilă şi pe cea invizibilă.

Întregul Univers este aranjat conform acestei scheme. Există un contrariu – o realitate vizibilă, dar şi un alt contrariu – o realitate invizibilă şi există ceva transcendent, mai presus de aceste realităţi, care le uneşte într-un plan superior, iar în acel plan suprem, ele sunt unitare.

Legea trinităţii se manifestă în toate. Cum se manifestă această lege în conceptele de „iubire” şi „recunoştinţă”? Aşa cum am menţionat deja, iubirea înseamnă unitate, iar recunoştinţa înseamnă, în primul rând, fericirea din faptul că eu primesc iubire şi, în al doilea rând, aceasta înseamnă o jertfă – eu îmi dăruiesc o parte din propria fericire pentru că sunt recunoscător, pentru că iubirea presupune nu doar să primeşti, ci şi să oferi.

În lume totul este dialectic, totul are o dreaptă şi o stângă. Orice mişcare musculară reprezintă o combinaţie între inhibare şi excitare: dacă va exista doar excitare,

atunci se va produce un spasm, iar dacă va exista doar frânare – oprire. În acest mod, orice mişcare are un aspect trinitar: un sentiment activ, un sentiment pasiv şi un început unificator. Dacă am vorbi despre aceasta din punct de vedere Vedic, atunci există un sentiment inert – *tamas*, un sentiment activagresiv – rajazşi un sentiment unificator şi echilibrator – *sattva*. În momentul în care oamenii îşi pierd sentimentul de trinitate, aceştia nu pot uni contrariile şi le apar probleme.

Cuvintele „iubire" şi „recunoştinţă" reflectă codul trinitar al Universului, cu alte cuvinte, unitatea şi lupta contrariilor, care înseamnă capacitatea unui om de a fi fericit, de a face un sacrificiu şi de a simţi unitatea cu Creatorul, de a simţi unitatea pierderii şi a dobândirii.

Recitind Biblia, am făcut o descoperire extraordinară, în Noul Testament se descrie cum Iisus Hristos este întrebat despre cele mai importante porunci şi El răspunde că cea mai importantă poruncă este „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău şi cu toată puterea ta..." După cum vedeţi, pe primul loc se află iubirea totală, absolută, pentru Cel de Sus. A doua poruncă esenţială – „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi". Toţi prorocii respectă aceste porunci, ele conţinând sensul religiei.

Oamenii s-au obişnuit să înţeleagă în mod superficial ceea ce se spune în cărţile Sfinte. Şi eu eram sigur că există doar două porunci: „Iubeşte-l pe Dumnezeu" şi „Iubeşte-ţi aproapele". Pornind de la aceste două porunci, am încercat să-mi aranjez propria viaţă. Însă, chiar dacă eu respectam aceste porunci, am început să am probleme şi nu puteam înţelege ce se întâmplă.

Doar înţelegând că toată materia trebuie să fie trinitară, am început să caut a treia poruncă în cuvintele lui Hristos.

Aşadar, prima poruncă – iubeşte-l pe Dumnezeu mai presus de orice, a doua – iubeşte-ţi aproapele, dar unde este a treia? De fapt, există şi cea de-a treia: iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi. Cu alte cuvinte, un om trebuie

să se iubească pe el însuşi. Prin urmare, cea mai importantă poruncă a Universului sună astfel: în primul rând, iubeşte-l pe Dumnezeu mai presus de orice, în al doilea rând, iubeşte-te pe sine (iubeşte-te pe tine şi ai grijă de tine însuţi) şi, în al treilea rând, iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi.

Iată ce rezultă în cele din urmă: iubeşte-l pe Dumnezeu, iubeşte-te pe tine însuţi şi iubeşte-ţi aproapele. Conform acestor porunci, poţi să-ţi construieşti propria linie de comportament. Omul trebuie să se iubească pe sine, trebuie să aibă grijă de el însuşi, dar poate să uite de sine într-un moment critic şi să se sacrifice pe sine de dragul altui om.

În Univers, totul este trinitar. Legile dialecticii sunt trinitare. Orice mişcare, orice proces este, de asemenea, trinitar. Ce se întâmplă când un om nu înţelege acest lucru? Să ne amintim poruncile – „iubeşte-l pe Dumnezeu mai presus de orice” şi „iubeşte-ţi aproapele”. Un om încetează să se mai iubească şi, în cele din urmă, aversiunea fată de sine se transformăm aversiune fată de cei apropiaţi şi faţă de Dumnezeu.

Un om armonios este, de asemenea, trinitar: acesta are trup, spirit şi suflet. Şi sufletul său se dezvoltă armonios, şi spiritul îi este armonios, la fel şi trupul, care este sănătos şi armonios. Dacă unul dintre acestea este prejudiciat, omul începe să sufere, să se îmbolnăvească şi începe să aibă multe probleme.

Sănătatea omului este sănătatea sufletului şi a spiritului (adică a conştientului, a viziunii sale asupra lumii) şi a corpului său. Tocmai acest amalgam creează ceea ce noi numim fericire.

Omul, al cărui suflet este prejudiciat, poate fi perfect sănătos fizic, poate avea mulţi bani, dar acesta nu are viitor deoarece, atunci când omul are probleme cu sufletul, pierde energia viitorului. Omul sufletist, bun, dar naiv, care nu doreşte să se dezvolte şi să facă ceva, de asemenea, poate să întâmpine probleme. La rândul său, un om bolnav din punct de vedere fizic nu acordă atenţie niciunui fel de

plăceri în viaţă. Iată de ce este necesar să conştientizăm faptul că armonia corespunde legilor Universului.

Ce remarcăm astăzi? Religia ne învaţă să-i iubim pe alţii şi să ne reprimăm pe noi înşine. Ştiinţa, dimpotrivă, ne învaţă să ne iubim pe sine. Doar atunci când ştiinţa şi religia se vor uni, noi vom înţelege că trebuie să ne iubim pe noi înşine şi, totodată, să conştientizăm foarte bine ce este „eul" şi ce reprezintă personalitatea.

„Eul" nostru este, în primul rând, suflet şi abia apoi spirit şi trup. A se iubi pe sine înseamnă, în primul rând, a avea grijă de propriul suflet, de moralitate, de bunătate, de sentimentele înalte, de îmbunătăţirea caracterului. Iată, aceasta este iubirea de sine. Însă este necesar, de asemenea, să ai grijă de propriul destin şi de propriul corp fizic, ceea ce este normal şi firesc pentru orice om. Mai întâi, trebuie să simţi iubirea pentru Dumnezeu ca iubire faţă de Cauza Primară, ca iubire faţă de un Creator, pe urmă – să te iubeşti pe tine însuţi, iar apoi – pe toţi ceilalţi oameni.

Când există acel aspect suprem care uneşte cele două contrarii, mie îmi este uşor să simt că mă pot sacrifica pentru altul într-un moment critic. Dar, dacă acest aspect suprem nu există, dacă eu îl iubesc doar pe altul sau doar pe mine însumi, atunci încep problemele. Din acest motiv, când suntem învăţaţi să-i iubim pe alţii, să ne sacrificăm pentru ei dar nu suntem învăţaţi şi să ne iubim pe noi înşine, atunci acest fapt duce la rezultatul contrar: noi încetăm să-i mai iubim pe alţii şi începem să ne iubim doar pe noi înşine.

Dispreţul faţă de sine duce la un egoism intensificat. Un om se calcă în picioare pe sine, îşi reprimă propriul „eu" şi, în cele din urmă, acest lucru duce la un protest interior. Cu cât un om se reprimă mai mult pe sine, cu atât el devine mai agresiv. Ambiţiile sale cresc, devenind mai crud, iar „eul" său – exagerat de mare.

Pentru a fi un om armonios trebuie, în primul rând, să-L iubeşti pe Cel de Sus, în al doilea rând, trebuie să-L

iubeşti pe Cel de Sus din sine iar, în al treilea rând, trebuie să-L iubeşti pe Cel de Sus din alţi oameni – aceasta este legea trinităţii. Dacă noi înţelegem acest lucru, atunci ne dezvoltăm în mod armonios.

Deoarece tendinţa generală era de aşa natură încât religia te îndemna mereu să te gândeşti la alţii şi să ai grijă de ei, să te sacrifici pentru ei, fără să amintească de faptul că este necesar şi să te iubeşti pe sine şi să ai grijă de tine însuţi (acest lucru înţelegându-se de la sine), atunci oamenii credincioşi trăiau doar pentru alţii, sacrificându-se pe ei înşişi în mod permanent în timp ce, din contră, copiii acestora deveneau atei, trăind doar pentru sine şi nedorind să ajute pe nimeni. Prin urmare, începându-mi cercetările, eu am ajuns la o concluzie: armonia apare în momentul în care se unesc contrariile.

Atunci când am început să văd structurile de câmp, pe care le-am numit karmice şi pe care iniţial doar le diagnosticam pur şi simplu, observam cum se deformează câmpul unui om din cauza unei boli. Această deformare a câmpului putea să fie văzută şi simţită cu ajutorul mâinii. Eu îi tratam pe oameni şi prin puterea minţii şi cu ajutorul mâinilor. Dacă o persoană avea pneumonie, treceam cu mâna pe deasupra câmpului şi simţeam înţepături, de parcă ceva mă jena. Eu treceam iar de câteva ori cu mâna pe deasupra câmpului şi, de fiecare dată, senzaţia neplăcută devenea tot mai slabă, dispărând în cele din urmă, iar omului îi trecea pneumonia.

Am observat că omul bolnav avea câmpul deformat, puteam să simt această deformare cu ajutorul mâinii şi eram ferm convins în ceea ce priveşte câmpul că acesta este secundar faţă de corp şi că mai întâi omul se îmbolnăveşte, deformându-se ulterior şi structurile de câmp. Credeam că, dacă acţionez asupra structurilor de câmp, este posibil să acţionez asupra corpului şi că, din cauza acestui lucru, omul se însănătoşeşte. Toate acestea corespundeau unei imagini generale despre lume.

Dar, pe urmă, a avut loc o întâmplare interesantă.

Pe atunci, îmi dezvoltam propriile abilităţi de

diagnosticare şi lucram nu doar cu mâinile dar, de asemenea, schiţam structurile de câmp şi foloseam un pendul în timpul şedinţelor.

Îmi amintesc că eram odată într-un cerc de prieteni şi una dintre cunoştinţele mele, cu care eu învăţasem la universitate, la facultatea de arhitectură, mi-a spus: – Ei bine, dacă eşti aşa un mare diagnostician, spune-mi ce probleme am.

Am luat o coală de hârtie, am făcut o schiţă şi i-am arătat: – Ai probleme aici, aici şi aici.

— Fleacuri, a obiectat ea, eu sunt complet sănătoasă şi nu mă doare nimic. Nu am nicio problemă dintre cele pe care le-ai enumerat.

Am răspuns: – Ei bine, ce să zic, înseamnă că m-am înşelat.

Un an mai târziu, cunoştinţa m-a sunat şi mi-a spus: – Ştii, am fost recent la medic. Mi-au examinat întregul organism şi mi-au găsit tot ceea ce mi-ai spus cu un an în urmă. Totuşi, după discuţia noastră, m-am dus în mod deliberat la medic şi mi-am făcut un control, totul era în ordine, eu eram sănătoasă atunci. Cum ai putut vedea toate acestea? Nu ştiam. Abia, ulterior, mi-am dat seama că văzusem un alt gen de câmpuri. S-a dovedit că nu există doar o structură de câmp, care depinde de corpul care se deformează atunci când o persoană se îmbolnăveşte, ci şi o altă structură de câmp care nu depinde de corp ci, din contră, corpul depinde de structura de câmp iar, dacă această structură se deformează, atunci corpul se îmbolnăveşte după un anumit timp.

Astfel, s-a dovedit că omul are două genuri de biocâmpuri: un câmp care este secundar faţă de corp şi un câmp primordial care, se pare, poate să existe până la naşterea omului şi tocmai acest câmp primordial influenţează starea fizică a unui om. Iată care a fost descoperirea mea şi eu am rămas uimit că aşa ceva este posibil.

Ulterior, observând pacienţii, am ajuns la o concluzie uimitoare: de fapt, câmpul primordial influenţează nu doar

sănătatea, ci şi destinul unui om.

Am văzut că, atunci când se deformează structurile de câmp primordiale faţă de trup, omului pot să-i apară nu doar o boală ci şi probleme cu destinul, inclusiv moartea. În câmpul unui om, se pot vedea viitoarele boli, viitoarele probleme, necazuri etc., chiar şi viitoarea moarte. Astfel, eu am înţeles în ce constă esenţa fenomenului de clarviziune. De fapt, se poate să treci de la stratul exterior de câmpuri şi să pătrunzi în structurile subtile, primordiale, unde este stocată informaţia despre viitorul nostru şi să citeşti această informaţie, dobândind cunoştinţe despre ce se va întâmpla peste un anumit timp. Acest lucru a fost o descoperire foarte neaşteptată pentru mine. Am înţeles că imaginea lumii este dialectică şi că omul, personalitatea, nu reprezintă chiar ceea ce noi ne-am imaginat.

Din punctul de vedere al ştiinţei, personalitatea reprezintă un „eu” integral şi atât. Se pare că nu este aşa iar fiecare dintre noi, mai bine zis, fiecare fiinţă vie are cel puţin trei personalităţi. Prima este „eul” meu, care are legătură cu trupul, a doua – „eul” meu care are legătură cu structura de câmp şi a treia – „eul” meu suprem care le uneşte pe primele două. Din nou, noi observăm legea trinităţii.

Cercetând structurile de câmp, am reuşit să pătrund în acele straturi ale câmpurilor unde se vede viitorul. În acest mod, am început să cunosc viitorul pacienţilor, însă în acelaşi timp eu am luat o decizie foarte importantă: mi-am interzis să văd viitorul. Este vorba despre faptul că prezentul ne formează viitorul într-o oarecare măsură, dar planurile subtile ne formează viitorul într-o măsură şi mai mare. Cu alte cuvinte, viitorul nostru ne formează prezentul. Din acest motiv, în momentul în care eu mă amestec în viitor, în momentul în care eu îl văd, acţionez asupra acestuia (legea mecanicii cuantice spune că observatorul interacţionează întotdeauna cu obiectul, astfel că se vorbeşte despre structurile de câmp şi în mecanica cuantică). Dacă nu-mi voi putea controla

propriile dorinţe şi voi începe să conduc viitorul, acest lucru poate să ducă la probleme grave.

În momentul în care omul vede viitorul, acesta îl poate schimba ceea ce, în consecinţă, poate să provoace un conflict cu voia supremă, universală, a lui Dumnezeu şi se va sfârşi tragic pentru cel care se ocupă cu aşa ceva.

Mi-am dat seama că este foarte periculos să vezi viitorul, adică să pătrunzi în planurile subtile. Toate acestea pot avea o influenţă negativă asupra unui om, crescându-i nivelul de orgoliu. Pentru a pătrunde în planurile subtile, trebuie să respecţi o serie de condiţii, să ai un anumit caracter şi să înţelegi la ce consecinţe poate să ducă acest lucru. Trebuie să fii altruist, blând, un om profund religios. Nu mă voi opri prea mult asupra acestor întrebări, voi spune doar ceea ce am înţeles: viziunea viitorului şi a planurilor subtile poate reprezenta un mare pericol.

Vă voi povesti încă un caz interesant, care m-a uimit atunci când, cu ajutorul viziunii interioare, am încercat să intru în contact cu lumea de dincolo. În momentul în care am pătruns în planurile subtile, am fost curios să văd ce se întâmplă cu sufletul după moartea unui om.

S-a dovedit că, după un anumit timp, sufletul se separă de corp, însă nu iese zburând pur şi simplu în lumea de dincolo de mormânt, nu, există ceva de genul unui purgatoriu, iar sufletul trece mai întâi printr-o anumită pregătire. Cu cât un om are mai multă agresivitate, cu cât a acumulat mai multe păcate, cu atât este mai grea plecarea sufletului în planurile subtile.

Pe când studiam straturile lumii de dincolo de mormânt, eu am rămas uimit de cât de comprimat este timpul acolo. La nivel fizic, deoarece conştientul meu are legătură cu corpul, eu sunt foarte conştient de prezentul în care mă aflu, de trecut şi de viitor. Dar când pătrund în planurile subtile şi mă uit la nivel de câmp, atunci eu văd cum trecutul, prezentul şi viitorul sunt unite. Cu alte cuvinte, acolo timpul este unitar şi se pot vedea dintr-odată trecutul, prezentul şi viitorul.

Din acest motiv, atunci când sufletul omului pleacă în lumea de dincolo de mormânt, acesta îşi vede propriul viitor şi ceea ce se poate întâmpla cu rudele sale.

Cred că mulţi au auzit despre faptul că rudele, care au decedat, ne previn adesea în vis despre un pericol, în timpul somnului, omul pătrunde în planurile subtile, contactul său cu lumea de dincolo de mormânt se intensifică, această lumea reprezentând un nivel al planurilor subtile, unde se află sufletele celor morţi, iar schimbul de informaţie devine posibil. Însă, deoarece lumea reală şi lumea de dincolo sunt antagoniste, omul care intră în contact foarte des cu cei morţi, poate să sufere foarte mult şi chiar să moară.

Somnul şi moartea sunt, de fapt, unul şi acelaşi lucru – o tranziţie într-o stare a câmpului primordial, în zona în care este stocată informaţia despre trecut şi viitor. De ce o persoană are nevoie de somn? Uneori, după un anumit gen de traume, oamenii nu mai dorm, ceea ce înseamnă că se poate să nu dormi timp de mai mulţi ani şi să nu suferi din această cauză. Un om se poate recupera nu doar în timpul somnului. Cu toate acestea, o persoană lipsită de somn, de obicei, suferă adevărate chinuri şi starea i se înrăutăţeşte brusc.

De fapt, somnul este un instrument necesar pentru dezvoltarea unui om. Pentru o existenţă normală, este necesar ca o persoană să gândească în mod strategic, mai exact să se gândească nu doar la ziua de azi ci şi la ziua de mâine, trebuie să simtă ce se va întâmpla peste zeci şi sute de ani. Acest lucru este imposibil de realizat la nivel conştient. Iată de ce, pentru o evoluţie normală, este necesar ca orice om să pătrundă periodic în planurile subtile şi să-şi compare propriile scopuri şi obiective cu viitoarea realitate. Acest lucru se poate face chiar în timpul somnului, însă nu trebuie să faci exces de acest lucru.

În Univers se aplică legea unităţii şi a luptei contrariilor care, interacţionând, dau naştere energiei şi stimulează evoluţia. Totuşi, contrariile unite în plan subtil

nu trebuie să se amestece în planul exterior, în caz contrar, evoluţia încheindu-se. Din acest motiv, interacţionând cu planurile subtile, trebuie să înţelegem că trebuie să trăim în propria realitate şi că pătrunderea în planurile subtile poate să ducă la pieire.

Deoarece omul este, în acelaşi timp, şi o fiinţă fizică şi una de câmp, atunci el are două tipuri de sentimente: superficiale, care au legătură cu trupul, şi profunde, care au legătură cu structura de câmp, dar şi două tipuri de gânduri care, de asemenea, au legătură cu trupul şi cu structura de câmp. Cum am ajuns la această concluzie paradoxală şi neaşteptată? Este vorba despre faptul că am văzut cum se deformează structura de câmp şi am înţeles că, după câţiva ani, poate să apară o boală.

Eram curios de ce se întâmplă acest lucru.

Eliminam aceste deformaţii cu mâna şi omul se însănătoşea imediat, însă m-am întrebat ce cauzează deformarea, de ce se alterează structura de câmp? Şi în plus, nu cea secundară, ci cea primordială. Câmpul se deformează şi acest lucru poate însemna o boală gravă sau moartea. Eu pot să elimin deformarea, dar ce se va întâmpla ulterior? Oare această problemă, această boală, nu va trece la mine? Mai târziu, m-am convins că exact aşa se întâmplă.

Un vindecător nepriceput şi neexperimentat preia asupra sa problemele pacienţilor săi. Adevărata vindecare constă în abilitatea de a ajuta omul să se schimbe.

Dacă eu lucrez cu structura de câmp a unui om, iar el însuşi nu se schimbă, atunci problemele acestuia, pur şi simplu, trec la mine sau la urmaşii mei. Am înţeles că acest lucru este extrem de periculos şi era important pentru mine să aflu de ce se deformează totuşi structurile de câmp.

Cercetând sute de cazuri de deformaţii, am început să le urmăresc în funcţie de timp. Mă uitam când anume s-a produs deformarea, iar apoi petreceam ore întregi încercând să aflu de la oameni ce li se întâmplase la momentul respectiv.

Culegând un material adevărat, am descoperit brusc, cu uimire, că structurile de câmp se deformează în momentul în care apar sentimente agresive în sufletul unui om. Am început să mă gândesc ce anume rezultă: dacă, din cauza unui sentiment agresiv, câmpul se deformează şi ulterior se dezvoltă boala, acest lucru înseamnă că emoţiile noastre agresive se transformă cu timpul într-o boală? Dar, dacă deja am încetat să mă mai supăr, atunci de ce eu mă mai îmbolnăvesc? Iată, în acel moment am înţeles ceea ce nu poate să înţeleagă ştiinţa modernă.

De fapt, ştiinţa modernă nici măcar nu îşi imaginează ce reprezintă sufletul şi subconştientul. Există câteva presupuneri modeste la nivelul lui S. Freud şi al lui K. Jung, dar nu mai mult.

Studiind câmpul unei persoane, am văzut structurile karmice care cauzează boala şi am înţeles că structurile de câmp se deformează atunci când o persoană are sentimente agresive puternice.

Mi-am dat seama despre câmpul karmic pe care îl vedeam că este primordial faţă de trup şi că, de fapt, reprezintă ceea ce noi numim subconştient, suflet şi sentimente. Diagnosticarea structurilor de câmp – cu alte cuvinte, diagnosticarea karmei pe care o practicam – s-a dovedit a fi diagnosticarea sufletului.

Sentimentele noastre, după cum s-a dovedit, au o natură duală. Există sentimente care servesc corpul şi depind de el (de exemplu, m-am scufundat în apă fierbinte şi mi s-a făcut cald), însă există şi sentimente primordiale.

Ştiinţa încă nu poate explica nici până acum ce înseamnă hipnoza. Ştiinţa nu înţelege cum de este posibil ca un om, care se scufundă în apă clocotită, să se convingă pe sine că apa este rece şi totuşi să nu se întâmple nimic cu el? Cu toate acestea, un călugăr budist intră într-un cazan cu apă clocotită, el îşi induce o anumită stare, fiindu-i oferiţi nişte creveţi congelaţi pe care îi pune în apă şi pe care, fierbându-i, îi împarte oamenilor. Din punctul de vedere al ştiinţei, acest lucru este imposibil, călugărul ar trebui să se fiarbă, dar acesta se conectează la emoţia

primară care guvernează corpul şi începe să schimbe lumea. Iată, aceasta este baza tuturor postulatelor religioase.

Gândurile noastre, la fel ca şi sentimentele, au o natură duală. Nu doar creierul nostru gândeşte, ci şi câmpul nostru. Atunci când creierul se distruge, un om îşi pierde conştiinţa. De obicei, trecerea de la un nivel de conştiinţă la altul are loc după moarte. Omul moare, creierul nu mai funcţionează şi conştiinţa de suprafaţă, dublată, se deconectează, iar conştiinţa de bază începe să funcţioneze în mod activ. Astfel, noi gândim întotdeauna în mod paralel, căci totul în Univers este dialectic.

Un om gândeşte şi cu mintea şi cu câmpul, simte prin intermediul corpului şi prin intermediul câmpului. După moarte, în momentul în care se distruge corpul, inclusiv creierul, omul continuă să simtă şi să gândească, însă acum el gândeşte şi simte prin intermediul structurii de câmp.

Capacitatea de a vedea cu ochii închişi, claraudiţia şi clarviziunea – toate aceste fenomene se explică prin activarea „eului” nostru superior. Acest „eu” superior, care reprezintă în sine o structură de câmp, începe să se activeze şi să primească orice informaţie. Singura problemă este că şi creierul şi câmpul sunt contrare unul altuia, iar o interacţiune incorectă a celor două contrarii poate să ducă la pieirea unuia dintre acestea.

Dacă vorbim despre ceea ce reprezintă sufletul, atunci probabil că noţiunea de „subconştient” va fi mai apropiată de ştiinţa modernă. Interacţiunea conştientului cu subconştientul este chiar procesul dialectic al evoluţiei oricărei fiinţe vii. Orice animal, insectă, plantă şi orice om are un subconştient, ceea ce înseamnă că noi toţi suntem uniţi la nivel de subconştient – de câmp. Iată de ce, atunci când un fluture sau un om gândeşte practic au loc aceleaşi procese. Ele se deosebesc semnificativ la nivel fizic, dar la nivel de câmp noi toţi suntem uniţi. Nu întâmplător K. Jung vorbea despre inconştientul colectiv: la nivel subtil, totul este unit – nu doar oamenii, nu doar întreaga noastră

civilizaţie ci, în general, tot ce este viu. M-am apropiat pas cu pas de înţelegerea acestei realităţi.

În primele mele cărţi, eu am dat ca exemplu modul în care rudele au legătură între ele şi cum ceilalţi pot să plătească pentru un păcat al unui membru al familiei. Dacă o persoană a comis o anumită crimă la interior, atunci întreaga familie este pusă în pericol. Dacă o persoană nu crede în Dumnezeu având, ceea ce se numeşte, un suflet slab, atunci acest lucru poate să ducă la mari probleme. Dacă au existat sfinţi în neam atunci, mai mult ca sigur, neamul va fi trainic, însă, dacă în neam au existat asasini, infractori, hoţi, desfrânaţi atunci, mai mult ca sigur, acestui neam îi este sortit să piară.

Ereditatea există şi aceasta este vizibilă cu ochiul liber, fiind cunoscută oamenilor.

Una dintre descoperiri a fost făcută în momentul în care am văzut în câmpul unui copil deformări care duceau la o boală gravă, iar apoi am descoperit exact aceleaşi deformări în câmpul mamei. Mi-am dat seama că mama, pur şi simplu, i-a transmis copilului propriile emoţii. De fapt, sentimentele noastre pot fi transmise ca moştenire şi, în plus, nu sentimentele secundare, ci chiar cele primordiale.

Vorbind în termeni simpli, nu doar corpul are capacitatea de a se reproduce, ci şi sufletul. În consecinţă, experienţa noastră, modul propriu de comportament, gândurile şi sentimentele noastre sunt transmise în mod subconştient urmaşilor noştri, cărora le influenţează sănătatea şi destinul. Iniţial, aceasta era doar o ipoteză, dar eu i-am spus mamei: cineva te-a supărat, mergi la biserică, cere-ţi iertare. Femeia s-a dus la biserică, s-a rugat, şi-a cerut iertare şi copilul s-a însănătoşit. De fapt, poţi să te schimbi pe tine însutişi îţi poţi schimba propria sănătate şi soartă prin căinţă şi iertare.

Am văzut personal ceea ce se spunea în Vechiul Testament, în Tora. În Iudaism, Dumnezeu îi pedepseşte pe copii pentru păcatele părinţilor, dar acest lucru este o alegorie, pentru că Cel de Sus ne guvernează prin

intermediul legilor cosmice. În trecut, oamenii credeau că Dumnezeu învârte planetele cu mâna, înţelegând ulterior că planetele se rotesc în conformitate cu legile cosmice, şi au spus: „Dumnezeu nu există”. Şi totuşi, Creatorul există şi guvernează Universul conform acestor legi cosmice care pot fi oricând schimbate însă totul se întâmplă în conformitate cu noi.

Prin ce se deosebeşte karma de păcat? Plata pentru păcat este înţeleasă ca o pedeapsă a Celui de Sus – Dumnezeu mă va pedepsi şi gata, însă karma nu vorbeşte doar despre o pedeapsă de Sus ci şi despre responsabilitatea pentru propriul comportament, despre legătura lor reciprocă care este deja mai aproape de ştiinţă.

Imaginaţi-vă că o persoană merge cu maşina, cu o viteză de 150 kilometri pe oră, şi dintr-odată zboară într-un şanţ. Dintre cei care asistă la ceea ce se întâmplă, sunt unii care spun: „Pe el l-a pedepsit Dumnezeu”, iar alţii concluzionează: „Se pare că omul a pierdut controlul volanului şi acum are probleme”. Oare, care părere este cea corectă? Şi una şi cealaltă. Deseori, pedeapsa pentru un păcat reprezintă chiar o consecinţă a încălcării legii sufletului, pe care noi nu o înţelegem.

În cazul unei persoane, care se urcă într-o maşină fără să cunoască regulile de circulaţie şi care merge pe drum cu viteză, se poate presupune cu o probabilitate foarte mare că va avea probleme şi chiar se poate să ne imaginăm cu aproximaţie ce fel de probleme: el nu va reuşi să frâneze, nu se va putea înscrie în curbă etc. în acest caz, se va pune în mişcare legea karmei: în cazul în care încâlci această lege – obţii rezultatul firesc. Când un automobilist zboară într-un şanţ, se poate spune că a fost pedepsit de Sus sau că, pur şi simplu, el nu cunoaşte regulile de circulaţie.

Începând să scriu despre diagnosticarea karmei, am înţeles că şi în cazul sufletului unui om există un fel de „reguli de circulaţie”, anumite legi ale evoluţiei sufletului. Una dintre primele legi pe care le-am văzut era faptul că

agresivitatea noastră este capabilă să ne deformeze structurile de câmp – sufletul, şi că aceasta poate să pătrundă în subconştientul nostru, devenind cauza unei boli.

Am descoperit că un om are două niveluri de sentimente. La exterior, el poate să fie bun, amabil şi deloc agresiv dar, la nivel subconştient, eu pot să văd uneori un nivel înalt de agresivitate. Iată de ce un om bun este bolnav şi întâmpină diverse probleme. În astfel de cazuri eu spun: „Aminteşte-ţi propria viaţă, iartă-i pe oameni, eliberează supărările, înlătură ura” şi mă uit la ce se va întâmpla mai departe. De obicei, procedând astfel, agresivitatea, pe care omul nu o percepea şi nu o simţea, începe să dispară din subconştient.

Oamenii nu au putere asupra propriului subconştient, nu simt ce se întâmplă în interiorul acestuia, percepându-se pe sine doar la exterior. Dar un om, aşa cum îl vedem noi, reprezintă doar vârful unui aisberg, iar acea parte uriaşă, ascunsă, este chiar subconştientul său, care este complet diferit, fără ca omul să bănuiască acest lucru. De aceea, urmând sfatul meu, atunci când o persoană elimină ura, supărarea şi judecata din subconştient, aceasta se vindecă.

După cum s-a dovedit, sentimentele, pe care le avem adesea şi asupra cărora ne concentrăm în mod pregnant, trec din conştient, de la nivelul superior, în stratul subconştient, profund, şi ne influenţează sănătatea şi soarta, atât a noastră cât şi pe cea a copiilor, a nepoţilor şi a strănepoţilor noştri.

Observând structurile de câmp, am înţeles că am în faţa mea un mecanism karmic şi că văd legile evoluţiei sufletului. Aceste legi au fost prezentate în Biblie, în Vedele, dar ele nu erau simplu de explicat cu mii de ani în urmă şi, de aceea, se spunea că există o pedeapsă de Sus: dacă ai furat pe cineva, dacă urăşti sau dispreţuieşti pe cineva – Dumnezeu te va pedepsi. Acest lucru era suficient pentru început. În realitate, un om se pedepsea pe sine prin propria sa ură, prin supărări, prin lăcomie şi invidie.

Cu alte cuvinte, din punct de vedere ştiinţific, cauza problemelor de sănătate era caracterul său imperfect.

Structurile de câmp, sau subconştientul unui om, reprezintă acea zonă unde sufletul şi corpul, Divinul şi umanul, se unesc într-un singur loc. Aşadar, putem vorbi despre unirea ştiinţei cu religia, iar acest moment este foarte important.

Mulţi oameni cred că, dacă Dumnezeu nu există, atunci nu există nici pedepse pentru păcate şi poţi să faci tot ce îţi trece prin minte, poţi să fii imoral sau zgârcit, poţi jefui sau ucide şi nu vei mai fi pedepsit. Acesta este modul în care începe degradarea deoarece, după cum s-a dovedit, sentimentele noastre sunt transmise urmaşilor noştri iar un om, care şi-a pierdut iubirea şi moralitatea, distruge în mod involuntar sufletele propriilor urmaşi şi neamul său piere.

Trebuie să înţelegem că pilda despre Adam şi Eva reprezintă un mod de a transmite informaţii despre faptul că structura de câmp, cu alte cuvinte, principiul masculin, dă naştere unei structuri materiale, şi anume principiul feminin. Această ştiinţă i-a fost oferită umanităţii sub forma unei alegorii frumoase, a unei poveşti.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcate. Da, Dumnezeu ne pedepseşte, acest lucru este absolut corect. Cum ne pedepseşte?

Conform anumitor legi ale psihicului şi ale subconştientului nostru. Ura, pătrunsă în subconştient, se va întoarce întotdeauna sub formă de boală, care va fi considerată o pedeapsă de Sus, dar acest lucru se va întâmpla în conformitate cu legile după care se dezvoltă sufletul nostru.

Aşadar, subconştientul nostru reprezintă o structură de câmp. Aşa cum am mai spus, câmpul este primordial şi subconştientul conduce omul în proporţie de 93 – 97%. Am văzut cum se întâmplă toate acestea. La început, mulţi oameni primeau această informaţie, în cel mai bun caz, cu un zâmbet ironic, dar acum oamenii de ştiinţă vorbesc despre acest lucru. Da, subconştientul este primordial şi

conduce omul, deoarece stochează informaţia despre trecutul, prezentul şi viitorul nostru, şi anume, chiar informaţia completă.

Deoarece subconştientul nostru reprezintă o structură de câmp, acesta stochează informaţia despre începutul Universului, despre ceea ce se întâmplă acum în fiecare colţişor al Universului şi despre ce se va mai întâmpla. Cu alte cuvinte, subconştientul nostru ştie şi poate totul, dar trebuie să înţelegem faptul că omnipotenţa absolută a subconştientului nostru trebuie să fie îndreptată, în primul rând, către voia Divină.

În momentul în care ego-ul uman încearcă să pătrundă în subconştient şi să extragă de acolo anumite bunuri pentru sine, acest fapt poate să se termine în mod jalnic. Pătrunzând în subconştient, conştientul interesat încearcă să-l distrugă. În momentul în care o parte din ceva încearcă să distrugă întregul, se petrece doar un singur lucru – partea piere, iată de ce un om interesat, invidios şi zgârcit nu are acces la subconştient şi are o intuiţie slabă, iar pentru accesul la subconştient, la viitor, este nevoie de o intuiţie bine dezvoltată.

În Vechiul Testament se spune: „Căci cel ce face răul n-are niciun viitor, şi lumina celor răi se stinge”. Aceasta înseamnă că omul care are un conflict cu sufletul său, treptat, pierde legătura cu planurile subtile, agăţându-se tot mai puternic de trup, de bunăstarea fizică. Pe măsură ce sufletul lui se degradează, acestuia îi dispare viitorul, mai bine zis, energia viitorului şi perspectivele.

În consecinţă, o persoană începe să se îmbolnăvească şi să moară puţin câte puţin.

În prima mea carte, eu am lăsat un avertisment: dacă vă macină supărarea, dacă nu sunteţi pregătiţi să vă schimbaţi, este mai bine să nu citi ti această carte. Doar revizuindu-vă propriul trecut, iertându-i pe toţi cei care v-au jignit, eliminând ura, furia şi tristeţea, noi putem să învingem problemele de sănătate şi situaţiile dificile ale vieţii pentru că, într-adevăr, orice încercare a sorţii ne duce spre vindecare.

Este necesar să înţelegem clar despre căinţă că aceasta nu înseamnă să cerşeşti sănătate prin rugăciuni, aşa cum cred mulţi credincioşi, ci înseamnă primul pas către schimbarea caracterului.

Eu îmi schimb părerea în ceea ce priveşte trecutul, înţeleg că voia Divină este primordial şi că nimic nu este întâmplător. Accept totul ca fiind dat de Sus, fără ură, judecată şi supărări, accept totul ca fiind o oportunitate pentru dezvoltare şi nu ca o modalitate de distrugere a ceea ce nu-mi place.

Eu trebuie să-mi orientez energia nu către distrugerea cuiva sau a ceva, spre ceea ce mie nu-mi place, ci către evoluţia mea. Din această cauză, un om credincios este mereu blând şi energic, iar înrăirea, judecata, nemulţumirea sunt caracteristicile unui ateu.

Omul, pregătit să se schimbe, pregătit să-şi schimbe propriul caracter şi propria viziune asupra trecutului, începe să se vindece. Cel care nu doreşte să se schimbe dar care, în schimb, se căieşte şi cerşeşte, pur şi simplu, sănătate prin rugăciuni sau în alt mod, este puţin probabil că va putea să se vindece.

Voi sublinia din nou: dacă sunteţi pregătiţi să vă schimbaţi şi să vă revizuiţi propria atitudine faţă de lume, dacă sunteţi pregătiţi să lucraţi asupra propriului caracter, atunci aveţi toate şansele să învingeţi orice boală şi să vă schimbaţi destinul în bine. Însă, dacă nu sunteţi pregătiţi, dacă sunteţi de părere că dreptatea voastră este mai importantă decât orice, atunci poate că, deocamdată, este prea devreme să-mi citiţi cărţile şi este nevoie să aşteptaţi până când soarta vă va învăţa sau vă va obliga să vă schimbaţi.

Cap. 2 – Legile Universului

Dezvoltarea normală a oricărui om, fie evoluţia, fie rezolvarea unei anumite probleme, are loc cu succes atunci când aceasta se supune legii trinităţii, despre care am scris în primul capitol.

Orice dezvoltare este dialectică şi are legătură cu transformarea energiei: atunci când există o diferenţă de

potenţiale, energia latentă se materializează la nivelul exterior. Acolo unde există două potenţiale sau două contrarii care interacţionează, ia naştere o energie şi are loc evoluţia.

Însă, în cazul în care există doar două contrarii, dar nu există aspectul principal care le uneşte, apare un conflict, contrariile încep să se distrugă reciproc şi, în cele din urmă, pier sau decad. Acesta este motivul pentru care legea trinităţii constituie legea existenţei, sau legea dezvoltării. În Univers, totul se subordonează acestei legi. Toate cele trei legi ale dialecticii reprezintă legile trinităţii.

Legea unităţii şi a luptei contrariilor. Există două contrarii şi ceea ce le uneşte. Există o forţă, un potenţial, există şi o altă forţă, un alt potenţial, care încep să lupte reciproc, formând totodată o energie. Şi există ceea ce le uneşte, pentru ca ele să se dezvolte, completându-se, în loc să se distrugă reciproc.

Legea trecerii schimbărilor cantitative în schimbări calitative. Există două contrarii, care se extind în timp. Legea trecerii schimbărilor cantitative în schimbări calitative înseamnă că ziua de ieri se transformă în ziua de azi. În momentul în care numărul de conexiuni creşte, se schimbă structura materiei, ceea ce vorbeşte despre faptul că are loc trecerea la o nouă calitate.

Observăm două contrarii: unul – în trecut, altul – în prezent. Acestea sunt unite de un aspect comun, datorită căruia vechiul se transformă în nou, în timp ce noul păstrează în sine tot ce era vechi şi continuă să evolueze. De exemplu, copiii reprezintă chintesenţa a ceea ce părinţii le transmit pe viitor. În acest caz, de asemenea acţionează legea trecerii schimbărilor cantitative în schimbări calitative: deoarece părinţii şi copiii sunt în acelaşi timp uniţi, energia părintească se transformă, se modifică şi se converteşte în energia copiilor.

Legea negării negaţiei. Ceea ce este nou trebuie să lupte cu ceea ce este vechi, ceea ce este vechi trebuie să lupte cu ceea ce este nou – acest lucru este un proces firesc şi necesar.

Legea Universului reprezintă, în acelaşi timp, legea unităţii şi a separării. În acest caz, observăm din nou o dialectică şi o trinitate: există o unitate absolută, există o separare la nivel exterior, există o unitate la nivel interior şi există ceea ce uneşte două procese contrare.

Conform legii negării negaţiei, noul calitativ se deosebeşte de vechi la nivel exterior după formă şi, prin urmare, apare inevitabil un conflict între ele. Dar, dacă noul şi vechiul sunt unitare, acest lucru înseamnă că ele interacţionează reciproc, ceea ce reprezintă chiar evoluţia. Dar, dacă nu există unitate, atunci contrariile intră în conflict şi concurează. Prin urmare, evoluţia se opreşte şi totul se poate încheia prin distrugerea reciprocă a contrariilor.

A înţelege legea trinităţii înseamnă să înţelegem legile Universului. Creatorul, de asemenea, este trinitar în esenţa Sa, iar Universul este imaginea lui Dumnezeu. Cu cât noi putem să vedem contrariile în fiecare proces cât şi ceea ce le uneşte, cu atât mai corect putem să înţelegem ceea ce se întâmplă în lume şi ce se va întâmpla cu noi.

Am spus în mod repetat că oamenii moderni nu ştiu cum să gândească în mod corect. Gândirii noastre îi lipseşte dialectica sau, cu alte cuvinte, binele şi răul sunt două feţe ale aceleiaşi monede. Atunci când gândim doar în termeni de bine sau de rău, evoluţia încetează.

Astăzi vedem o criză foarte serioasă a civilizaţiei

occidentale care se autodistruge efectiv. Pe fondul prosperităţii economice are loc o decădere morală, destrămarea familiilor, năruirea instituţiilor sociale, în lipsa cărora nu poate să existe o societate normală.

În opinia mea, oamenii de ştiinţă încearcă să înţeleagă toate aceste probleme dar nu am văzut niciun punct de vedere mai mult sau mai puţin profund cu privire la aceste probleme în ultimele decenii. Însă, dacă acestea nu sunt rezolvate, atunci civilizaţia va pieri, pur şi simplu. Pentru a înţelege situaţia creată, este necesar să vedem algoritmul existenţei civilizaţiei actuale, să fim conştienţi

de ce ea piere şi să răspundem la această întrebare nu prin mii de volume, ci indicând cel mai important principiu.

A răspunde la întrebarea privind cauzele pieirii iminente a civilizaţiei moderne este destul de simplu. Criza civilizaţiei este o consecinţă a crizei legată de concepţia asupra lumii. Orice fiinţă vie trebuie să aibă un plan operativ, tactic şi strategic pentru o existenţă normală.

Un om, care a plecat în munţi, poate să fie perfect echipat şi să se simtă foarte bine dar, dacă nu vede vârful muntelui, atunci el va muri pentru că nu ştie încotro să meargă iar, în cele din urmă, fie va cădea într-o crevasă, fie se va abate de la traseu şi va pieri. Dispoziţia excelentă de astăzi nu vă garantează supravieţuirea de mâine. Dacă un om se simte minunat, este bine echipat şi cunoaşte traseul pe care trebuie să meargă, atunci viitorul său se află sub protecţie. El nu va mai cădea în prăpastie, deoarece şi-a construit un traseu şi ştie unde şi care este pericolul: unde există o crevasă, unde există o pantă periculoasă, iar acest lucru îl ajută să supravieţuiască.

Dacă omul nu are o gândire strategică, atunci acesta poate să meargă pe traseu şi, în cele din urmă, să se abată de la piscul muntelui. Omul va supravieţui, darnici aşa nu va reuşi să atingă vârful muntelui. Din această cauză, pentru a rezolva orice problemă, este necesar să îmbinăm gândirea operaţională cu tactica şi cu strategia.

Ce reprezintă în sine civilizaţia occidentală de astăzi? Este o civilizaţie lipsită de gândire strategică. Noţiunea de „gândire strategică” include astfel de noţiuni ca „religie”, „moralitate”, „suflet”, „credinţă”, precum şi o înţelegere a ceea ce se va întâmpla cu noi în viitor şi cum ar trebui să fie copiii noştri. Astfel, gândirea strategică presupune, în primul rând, îngrijirea copiilor, creşterea şi moralitatea acestora – pe scurt, grija pentru sufletele lor.

Pierzându-şi gândirea strategică, civilizaţia poate să se bazeze doar pentru o perioadă de timp pe politică, economie şi pe ceea ce noi numim cultură dar, în lipsa strategiei, toate aceste domenii ajung inevitabil în declin, în concluzie, omul, care trăieşte cu ziua de azi, este

interesat doar de bani, de plăcerile senzuale – în special de sex – şi, într-o anumită măsură, de putere. Dar, în linii mari, toate acestea reprezintă o goană după plăcere şi confort.

Acesta este un mod de viaţă caracteristic animalelor. Prin urmare, omul nu poate să existe atât de mult timp, deoarece îngăduirea plăcerii şi a satisfacerii instinctelor duce la faptul că dependenţa de ele creşte tot mai mult, iar omul decade treptat până atinge nivelul unui animal.

Ulterior, începe degradarea sufletului şi, în cele din urmă, goana după plăceri duce la faptul că nevoile noastre ajung să fie împotriva naturii. După cum s-a mai spus, exact aşa s-au desfăşurat evenimentele în Sodoma şi Gomora, despre care este scris în Biblie.

Totuşi, de ce piere civilizaţia contemporană? Aceasta piere pentru că religia, care stă la baza civilizaţiei, piere şi pentru că învăţătura creştină este dialectică şi trinitară, interpretarea Creştinismului fiind privată de această trinitate.

Ce este boala, ce este viaţa, ce este moartea – sunt întrebări globale ale existenţei şi, de regulă, ştiinţa nu a putut răspunde niciodată la aceste întrebări, însă religia a răspuns întotdeauna la ele. Ce ne spune religia despre boală? Boala este trimisă de Dumnezeu pentru păcate. Cu alte cuvinte, în termeni grosolani, o boală este un duşman care îi face rău omului şi poate să ducă la moarte, însă acest duşman îi este trimis de Sus.

Dacă vorbim despre planul subtil, atunci acest duşman este un executant al voii supreme Divine, iar întrucât Cel de Sus iubeşte oamenii şi are grijă de ei, rezultă că orice boală, orice problemă, este asemenea bisturiului unui chirurg: acesta provoacă durere, dar te şi salvează totodată. Gândirea dialectică trinitară presupune faptul că orice problemă, orice conflict, este o oportunitate de a cunoaşte, o posibilitate de unificare a celor două contrarii, nu de separare sau de distrugere a lor.

Aşadar, în Creştinism se distinge o dialectică clară în momentul în care contrariile se echilibrează, atunci când

Iisus Hristos vorbea despre faptul că este necesar să iertăm dar, în acelaşi timp, îi alunga cu biciul pe negustorii din templu. Deoarece noi suntem uniţi în interior, dar separaţi la exterior, în interiorul nostru nu este permis să existe agresivitate, însă aceasta este permisă la exterior. Iisus spunea că nu trebuie să aruncăm mărgăritarele înaintea porcilor. Sensul acestei fraze este acela că trebuie să avem grijă de cei care sunt pregătiţi să fie recunoscători, care sunt pregătiţi să se schimbe în bine. Dacă un om nu doreşte să se schimbe şi răspunde binelui cu rău, atunci ajutorul îi poate veni sub formă de pedeapsă. Aşa cum se spune, celui inteligent dă-i cuvântul, iar prostului dă-i băţul.

Învăţătura lui Hristos este dialectică, lucru pe care oamenii din acele timpuri nu îl puteau înţelege. Din acest motiv, au interpretat destul de simplist ceea ce le-a spus Iisus. Orice lucru era declarat ca fiind bun sau rău. Când întregul Univers este împărţit în bine şi răul care trebuie distrus, atunci această schemă de a percepe lumea nu este trinitară ci duală, cu alte cuvinte, nu este dialectică şi monoteistă. Ea este caracteristică pentru popoarele primitive şi primitivă în esenţa sa, fiind o schemă de percepere a lumii de către un păgân, pentru care sensul vieţii este căutarea plăcerii.

Cel mai important lucru pentru un păgân este el însuşi, „eul” său uman. Un păgân se teme de rău şi se închină binelui. El visează ca răul care îi creează probleme să fie distrus şi ca totul în jur să fie luminat de bine. Din acest motiv, conform cu viziunea păgână asupra lumii, undeva trebuie să fie un rai în care domneşte fericirea şi nu există niciun fel de probleme. Viaţa pământească pentru un păgân constituie un iad, chinuri şi suferinţe, care nu vor exista în rai.

Viziunea păgână a trecut în religiile monoteiste, de care ar trebui să se dezică în timp dar dacă, dimpotrivă, aceasta va continua să fie consolidată, atunci poate să producă o criză a religiei, extrem de periculoasă.

În prezent, asistăm la o criză severă a lumii

postcreştine şi, dacă ne gândim de ce dispare religia, atunci un răspuns va fi găsit destul de repede.

Gândirea religioasă contemporană este complet lipsită de dialectică, în ea manifestându-se clar atitudinea păgână – în lume există ori bine, ori rău; Dumnezeu este un bine, iar diavolul – un rău. Şi o asemenea viziune este aplicată tuturor lucrurilor.

Să luăm, de exemplu, boala. În Creştinism şi în Iudaism, o boală este simultan un rău şi un bine.

Acest lucru reprezintă un rău pentru corpul nostru, pentru destinul nostru, însă este un bine pentru sufletul nostru, deoarece sufletul se purifică prin suferinţe, în momentul în care trupul îşi pierde sau îşi stăpâneşte propriile instincte animalice. Şi în Biblie, de asemenea, se spune că boala nu le permite oamenilor să păcătuiască. Apostolul Petru a vorbit despre acest lucru, dacă nu mă înşel. Prin urmare, în Creştinism era prezentă o înţelegere corectă a ceea ce reprezintă boala.

În zilele noastre, observăm o delimitare clară în religie: boala este un rău, iar sănătatea – un bine, ceea ce înseamnă că, dacă o boală este duşmanul nostru, atunci acesta trebuie distrus. De fapt, şi medicina modernă gândeşte la fel dar, întrucât punctele de vedere şi conceptele ştiinţifice se bazează pe cele religioase, educaţia noastră spirituală se face astfel simţită. Codul religios, format cu mii de ani în urmă, ne determină conştiinţa, sentimentele şi modul de gândire. Astfel, religia vorbeşte despre ceea ce este bine şi rău, există un Dumnezeu bun şi un diavol rău, principala noastră sarcină fiind aceea de a nimici răul şi atunci toată lumea va fi fericită.

Acest lucru constituie o greşeală foarte periculoasă şi naivă, care duce la mari probleme. Omul, care are o asemenea viziune, priveşte boala doar ca pe un rău, iar medicina modernă, considerând boala doar ca pe un rău, luptă împotriva acestuia şi încearcă să îl distrugă, neînţelegând că o boală reprezintă doar o protecţie şi un indiciu al faptului că avem probleme.

Aşadar, este necesar nu să luptăm împotriva bolii, ci împotriva cauzei care o generează. Această cauză poate fi un deficit de iubire în suflet, o dezvoltare greşită, o atitudine greşită faţă de lume, faţă de oameni şi faţă de sine. Astfel, lipsa de înţelegere şi o atitudine greşită faţă de lume naşte probleme, boli şi nenorociri şi, oricât am încerca să nimicim o boală, oricât ne-am strădui să scăpăm de probleme, acestea vor fi tot mai multe, deoarece noi nu înţelegem cauzele apariţiei lor.

Oamenii se întrebau foarte des: de ce reprezentanţii celei mai umane religii care spune că Dumnezeu este iubire, că trebuie să-ţi iubeşti aproapele, că trebuie să manifeşti milă şi compasiune, să ai grijă de aproapele tău, s-au dovedit a fi cei mai sângeroşi? De ce a fost nevoie de un număr foarte mare de războaie, de ce a existat Inchiziţia şi de ce mila consta în faptul că un om trebuia executat fără vărsare de sânge, adică să fie ars de viu pe rug? De ce au existat torturi barbare în epoca Inchiziţiei şi în secolele următoare? De ce opoziţia era nimicită în masă? Se pare că motivul pentru toate acestea era o gândire complet păgână şi incorectă, care nu admitea trinitatea existenţei, funcţionând doar prin intermediul a două categorii: a răului care trebuia distrus şi a binelui care, în cele din urmă, trebuie să biruie. Dar ce este răul şi ce este binele? Haideţi să aruncăm o privire la situaţiile de zi cu zi, din punctul de vedere al trinităţii. Să presupunem că o persoană se duce la saună, face o baie de aburi, apoi se scufundă într-o apă rece ca gheaţa, iar după aceea revine în camera cu aburi. Drept rezultat, sănătatea omului se consolidează, organele funcţionează mai bine, imunitatea creşte şi multe boli se retrag.

Cu alte cuvinte, sauna este unul dintre cele mai bune mijloace de prevenire a bolilor, iar temperatura ridicată – un bine.

În cazul analizat, apa rece ca gheaţa este tot un bine, deoarece o persoană se însănătoşeşte cu ajutorul ei.

Acum, să ne imaginăm că omului, care intră într-o cameră cu aburi nu timp de 5 minute, ci timp de o

jumătate de oră, i se va opri inima, acesta murind după 10 – 15 minute. Astfel, binele se va transforma în rău. Dacă, după ce a stat 5 minute în saună, omul se va scufunda în apă rece şi va sta acolo timp de o jumătate de oră, organismul lui se va răci peste măsură şi el poate să moară de pneumonie sau de insuficienţă renală.

Astfel, binele va deveni din nou un rău.

Totul depinde de raportul dintre ceea ce noi numim a fi bine şi rău. În momentul în care acest raport este armonios, atunci asistăm la evoluţie şi armonie. Nu este vorba despre faptul că un potenţial este bun, iar celălalt este rău, ci că acestea trebuie să se îmbine în mod armonios. Trebuie să înţelegem că noi nu trebuie să luptăm cu răul, ci trebuie să ne străduim să fim armonioşi, iar armonia înseamnă o îmbinare a contrariilor: stângul cu dreptul, rece cu cald, o îmbinare a diverselor elemente în raportul lor optim.

Dacă vorbim despre un om care, după cum se ştie, reprezintă în sine un ansamblu dintre corp, spirit şi suflet, atunci armonioasă este acea persoană pentru care sufletul se află pe primul loc, pentru că sufletul uneşte două contrarii – spiritualul şi materialul, iar atunci când oamenii trăiesc doar prin intermediul aspectului material sau doar prin aspectul spiritual, încep să aibă probleme.

În ceea ce priveşte aspectul material şi spiritual... Mai întâi, eu acţionam conform concepţiei spirituale. Cu alte cuvinte, când vedeam că o persoană are multă agresivitate în suflet şi că aceasta duce la boli, înţelegeam că era un lucru rău şi că agresivitatea trebuia să fie eliminată, iar atunci totul va fi în ordine şi bine.

Am văzut că ataşamentul faţă de aspectele materiale era motivul agresivităţii şi am ajuns la concluzia că închinarea la aspectul material, fizic, pământesc cauzează boala, dar închinarea la aspectul spiritual reprezintă un bine, deoarece religia spunea: trebuie să fii un om spiritual, căci un om trupesc, fizic, este un om imperfect şi păcătos.

Eram sigur de dreptatea mea, întrucât nu citisem

niciodată nicăieri despre faptul că şi spiritualitatea, de asemenea, poate fi periculoasă şi credeam sincer că tot ce este spiritual este doar spre binele nostru. Am împărţit tot ce există în aspect material, ca fiind ceva rău şi la care este interzis să te închini, şi aspect spiritual prin care trebuie să trăim.

Înţelegerea mea despre lume a început să se schimbe treptat atunci când am văzut că un om este dual în esenţa sa, că el este dialectic, că este simultan şi un om fizic şi un om al planului subtil, spiritual. Spiritul este veriga de legătură dintre suflet şi trup. Conştiinţa noastră are două aspecte: cel extern, asociat trupului, şi cel intern, asociat sufletului şi subconştientului. Aceste două aspecte lucrează în paralel, în mod sincron, şi din acest motiv ni se creează impresia de unitate şi de luptă a contrariilor. Nouă ni se pare că „eul” nostru înseamnă doar conştientul dar, în realitate, noi gândim simultan prin intermediul a două regimuri contrare unul altuia: prin intermediul conştientului şi al subconştientului care, în ultimă instanţă, ne creează imaginea de ansamblu despre lume.

Învăţând să văd planurile subtile şi văzând că există două tipuri de câmpuri, dintre care unul este primordial, iar celălalt – secundar în raport cu trupul, am înţeles că omul reprezintă în sine o unitate dialectică a doua contrarii. Tot atunci, cercetând mai serios conştientul şi subconştientul, am fost surprins să aflu că un om are două niveluri de agresivitate: extern, care depinde de mediu (o persoană s-a enervat, a simţit o nemulţumire sau o supărare şi agresivitatea i-a trecut) şi intern, subconştient. La acest nivel, agresivitatea vine din conştient şi, dacă va reuşi să pătrundă în subconştient, atunci aceasta poate să rămână acolo mulţi ani, chiar timp de zeci de ani.

Agresivitatea subconştientă se poate acumula deoarece, spre deosebire de conştient, subconştientul, fiind asociat câmpului, nu uită nimic. Agresivitatea, pătrunsă în subconştient, nu dispare nicăieri. Ea se acumulează şi, în consecinţă, duce la cele mai grave boli, la probleme şi nenorociri. Această agresivitate iese tocmai

prin boli, suferinţe şi necazuri, prin iertare, căinţă şi rugăciune – fie în mod forţat, fie în mod voluntar.

Atunci când am văzut că oamenii au două niveluri de agresivitate, iar boala are legătură chiar cu nivelul subconştient, m-am gândit că pot proceda într-un mod simplu: agresivitatea a deformat câmpul, iar eu îl nivelam cu ajutorul mâinilor şi omul se vindeca.

Ulterior, am observat că poţi să te rogi pentru un om iar câmpul, de asemenea, se nivelează. Cu alte cuvinte, acţionând asupra subconştientului, noi acţionăm asupra sufletului unui om, însă la început eliminam deformările cu ajutorul mâinilor.

La un moment dat, am simţit un sentiment puternic de nelinişte şi am înţeles că nu îmi este permis să elimin astfel deformările şi că acest lucru este foarte periculos, în momentul în care m-am uitat mai detaliat la ce se întâmplă totuşi, am fost surprins să văd că deformările curăţate de mine se întorceau ulterior. La început, eu acţionam după schema obişnuită: în cazul în care constatam la un om deformări (pe care vrăjitoarele le numesc deochi, blestem), le curăţăm şi omul se vindeca.

Dar, după o lună, eu vedeam că deformările se refăceau, de parcă cineva ar fi trimis un nou blestem asupra omului.

Eu am scris deja că, o lungă perioadă de timp, am fost pasionat de misticism. Aş fi putut consacra câteva cărţi acestui subiect. Am întâlnit o mulţime de cazuri interesante şi doream să le înţeleg.

La babele-vrăjitoare există o astfel de noţiune precum „un vrăjitor foarte puternic”. Când vine la ea un om, căruia nu reuşeşte să-i elimine blestemul, vrăjitoarea spune ceva de genul: „Nu se poate, este un vrăjitor foarte puternic, mi-a fost atât de rău, încât aş fi putut chiar să mor. Nu am putere să fac asta, nu pot să fac faţă acestui lucru, pleacă”. Ele cred că cineva foarte puternic i-a făcut farmece omului.

Fiind hotărât să aflu cine este acest vrăjitor puternic şi în ce fel de cazuri se pot face farmece, mi-am dat seama

cu uimire că acest „puternic” este Dumnezeu.

În momentul în care omul încalcă legile morale şi legile supreme ale existenţei, când acesta se dezice de iubire, în câmpul său apare o mare problemă, o boală în plan subtil. În cazul în care boala este îndepărtată, sufletul său va face şi mai multe greşeli şi, prin urmare, se va activa sistemul autoreglării câmpurilor iar încercările de a opri boala sunt drastic blocate. În acelaşi timp, o boală gravă se va abate asupra celui care va încerca să elimine aşa-numitul blestem.

Conform unei statistici triste, durata medie de viaţă a unui chirurg este de 42 de ani, iar cea a altor medici specialişti – 56 de ani. Cu alte cuvinte, cei care lucrează în domeniul sănătăţii trăiesc în medie mai puţin decât alţi oameni. De ce? Este vorba despre faptul că ei nu încearcă doar să-şi facă datoria ca medici ci şi doresc din răsputeri să salveze oamenii de la boli, fără să-şi dea seama că acest fapt va dăuna astfel sufletului unui om. Sufletul se purifică printr-o boală, ceea ce înseamnă că trebuie ca toate forţele să fie orientate nu spre lupta cu boala, ci spre lupta pentru armonia şi dezvoltarea sufletului. Din păcate, deocamdată medicina nu are nicio idee despre acest lucru.

Când am început să-mi efectuez cercetările, vedeam deformările câmpului unei persoane, le eliminam şi omul se vindeca. Tot atunci am descoperit că la baza lumii se află un câmp electromagnetic. M-am gândit că este posibil să fie construit un dispozitiv şi, dacă se acţionează asupra omului prin intermediul câmpului electromagnetic, structurile sale pot fi nivelate, pentru a-i asigura sănătatea într-un mod bioenergetic. Imaginativă: omul intră odată pe an în acest aparat, care îi curăţă şi îi nivelează câmpul şi, drept rezultat, el este sănătos şi totul este minunat. Pe atunci credeam că acest lucru este chiar un panaceu şi, dacă asemenea dispozitive vor fi create, atunci întreaga omenire va trăi bine.

Cel mai trist lucru este faptul că, într-adevăr, astfel de aparate încep să apară. De ce este trist? Am studiat mult timp această problemă şi pot să vă spun la ce va duce

utilizarea unor asemenea dispozitive. Într-adevăr, corpul se poate vindeca, însă problema nu va fi rezolvată.

Agresivitatea nu va disparea nicăieri şi, dacă înainte aceasta ieşea la suprafaţă prin bolile corpului sau ale minţii, iar omul, îmbolnăvindu-se, suferind şi chinuindu-se, îşi salva sufletul şi îşi curăţa câmpul atunci, după zguduirea structurilor de câmp şi după vindecarea fizică, toate problemele vor pătrunde profund în planurile subtile.

În primul rând, învingând cu succes multe boli, medicina modernă generează boli tot mai grave, incurabile, care se explică tocmai prin stratificările foarte profunde ale agresivităţii subconştiente. În al doilea rând, păcatul şi agresivitatea pătrund în planurile profund subtile, care au legătură cu urmaşii noştri. Concluzia este simplă: cu cât mai multe succese va obţine medicina modernă, cu atât sufletele oamenilor se vor murdări mai mult şi cu atât mai puţine şanse să nască vor avea femeile.

Acest proces periculos începe deja să fie observatân multe ţări. Acolo se remarcă un procent mare de cupluri tinere infertile, de scădere a potenţei la bărbaţi şi de infertilitate la femei. În plus, infertilitatea poate fi diferită: fizică, hormonală, energetică (atunci când o femeie sănătoasă din punct de vedere fizic nu poate să conceapă un copil). De asemenea, chiar şi reticenţa femeilor de a avea copii şi ura faţă de ei reprezintă tot o formă de infertilitate.

Toate problemele enumerate apar din cauza faptului că oamenii nu ştiu cum să gândească în mod corect. La rândul său, acest lucru s-a întâmplat deoarece

Creştinismul modern şi-a pierdut dialectica şi principiul trinităţii iar toată lumea se împarte acum în bine şi rău, Dumnezeu şi diavol, toţi dorind să nimicească răul pentru ca binele să învingă. Din acest motiv, eu încerc să le explic oamenilor că, fără o înţelegere corectă a ceea ce se întâmplă, vindecarea este imposibilă. Dacă noi nu cunoaştem legile Universului şi ne comportăm în mod incorect, atunci boala ne va semnala acest lucru. Dar dacă noi vom elimina pur şi simplu boala, atunci doar vom

agrava situaţia şi şansele noastre de supravieţuire se vor reduce foarte mult.

Am observat că există o agresivitate conştientă şi subconştientă şi credeam că, dacă agresivitatea subconştientă era eliminată, atunci omul se putea vindeca. Eu înlăturam agresivitatea, acţionând mai întâi doar cu mâinile, apoi începeam să mă rog pentru om pe care îl puneam sub icoane, acţionam în gând şi, într-adevăr, acesta se vindeca. Dar la un moment dat am înţeles că, pătrunzând forţat în structurile de câmp, nu ajungeam doar în subconştient, ci şi în sufletul omului, iar acolo este periculos să pătrunzi, deoarece doar omul însuşi are dreptul să-şi purifice propriul suflet. El poate fi ajutat, dar să pătrunzi în sufletul lui şi să îndepărtezi sau să schimbi ceva asemenea unui chirurg este extrem de periculos. Iar eu am simţit acest lucru.

În lumea de astăzi, oamenii încearcă din ce în ce mai des să acţioneze asupra unui alt suflet cu ajutorul diferitelor tehnici psihice, ceea ce duce la probleme şi urmări foarte grave, atât pentru cei care se ocupă cu aşa ceva, cât şi pentru cei care se expun la o astfel de influentă.

Imitând Creştinismul, S. Freud şi-a construit propria psihanaliză, doar că la el revizuirea trecutului nu are loc prin căinţă, ci prin scăparea de complexe. Iar dacă, în Creştinism, păcatul principal este renunţarea la iubire sau reprimarea acesteia, atunci la S. Freud iubirea este înlocuită de dorinţele sexuale. Iisus Hristos L-a revelat pe Dumnezeu în om, pe când S. Freud a văzut în om un animal şi a început să-l îndemne spre libertatea sexuală.

În curentul pseudoştiinţific al dianeticii, rezolvarea problemelor presupune intruziunea pur mecanică în suflet şi în subconştient. Aşa-numiţii „chirurgi” încearcă să pătrundă în trecutul omului şi să îi elimine emoţiile agresive subconştiente. O astfel de intervenţie „chirurgicală” asupra sufletului poate avea un efect pozitiv la început dar consecinţe negative mai târziu. Sufletul nu este un dispozitiv, în care se poate săpa şi din care să se

înlăture ceva, deoarece sufletul este teritoriul lui Dumnezeu. Din acest motiv, încercarea de a conduce sufletul altei persoane duce la o decădere morală.

Eu însumi am trecut prin aşa ceva şi m-am convins prin propria experienţă că invadarea mecanică a sufletului altei persoane reprezintă un pericol atât pentru ea, cât şi pentru persoana care pătrunde cu forţa în sufletul acesteia. Nu întâmplător, fondatorul dianeticii şi al scientologiei, Ron Hubbard, care a câştigat mai mult de 600 de milioane de $, a murit în circumstanţe extrem de ciudate. Omul, care pătrunde în sufletele altor oameni unde începe să îi domine, este predispus spre diavolism, iar diavolismul reprezintă chiar închinarea la lumea exterioară în detrimentul iubirii: la capacităţi, la energie, la conştient.

Pe omul predispus spre diavolism, îl aşteaptă demenţa, pierderea energiei, a înţelegerii, a voinţei, etc. Din această cauză, omul predispus spre diavolism are parte de un rezultat firesc: fie nu are copii, fie copiii săi sunt retardaţi mintal sau au probleme foarte grave. În lume, se nasc astăzi foarte mulţi copii cu tulburări mintale, tocmai din cauza faptului că oamenilor le creşte pedispoziţia spre diavolism.

Să revenim la tema agresivităţii. Am observat că oamenii au o agresivitate conştientă şi subconştientă. Iniţial, eu înlăturam această agresivitate subconştientă. Odată, la mine a venit o familie: mama, tatăl şi fiica, bolnavă de cancer, iar situaţia era extrem de gravă.

Am început să lucrez conform schemei obişnuite şi am descoperit că ambii părinţi aveau o agresivitate subconştientă foarte gravă. Erau prezente şi supărări, şi ură, şi tristeţe.

I-am sfătuit să-şi reexamineze viaţa, să se căiască, să scape de agresivitate şi apoi fiica lor se va însănătoşi.

Următoarea dată, când au venit toţi la mine, am observat că agresivitatea subconştientă a părinţilor se redusese efectiv la minimum, ceea ce însemna că fiica lor trebuia să fi fost deja sănătoasă, însă starea ei nu se

schimbase şi acest lucru era ciudat. Atunci am început să cercetez mai profund şi am înţeles despre ce era vorba.

I-am spus tatălui că fiica lui are un caracter foarte agresiv, ceea ce el a şi confirmat. „Atâta timp cât nu i se va schimba caracterul, le-am spus părinţilor fetei, este puţin probabil ca ea să se vindece, deoarece boala blochează acum nu agresivitatea subconştientă, ci caracterul agresiv”.

Ca să spun drept, am fost uimit când mi-am dat seama despre ce era vorba, acest lucru fiind cu totul neaşteptat pentru mine, dar apoi mi-am amintit cum Iisus Hristos, fiind întrebat odată de ce un om nu are picioare, a răspuns: „Dacă ar fi avut picioare, atunci el ar fi trecut peste tot pământul cu focul şi cu sabia în mână”.

O boală, o problemă de sănătate, împiedică un om, îl opreşte de la comiterea faptelor rele şi îi permite să-şi îmbunătăţească propriul caracter. În acest mod, boala face o persoană mai bună, înfrânându-i agresivitatea şi instinctele animalice. Am înţeles că este imposibil să învingio boală gravă, fără să-ţi schimbi caracterul. Un alt lucru important: atunci când am descoperit agresivitatea de la nivel subconştient, m-am întrebat de ce aceasta nu apare doar la omul care a simţit sau care simte ură sau tristeţe, dar apare şi la cel care nu simte nimic asemănător? în acel moment nu am putut găsi răspunsul la întrebare. Oricât aş fi încercat, nu puteam să înţeleg care este cauza agresivităţii subconştiente, dar totul mi-a devenit clar într-o zi.

A venit la mine, la consultaţie, un om cu o boală foarte gravă, în al cărui subconştient se acumulase multă agresivitate. Până la acel moment, eu învăţasem deja să simt nu doar amploarea agresivităţii şi profunzimea stratificării acesteia, dar şi cu ce avea ea legătură şi spre ce era direcţionată. M-am uitat în câmpul bărbatului care a venit la consultaţie şi i-am spus că el are o ură subconştientă foarte mare faţă de muncă şi, tocmai din acest motiv, este bolnav. Dar fiica bărbatului, care era cu el, a obiectat: „Greşiţi foarte tare. Este exact opusul: tatăl

meu îşi iubeşte munca la nebunie”. Şi atunci mi-am dat seama! Eram, pur şi simplu, uimit. S-a dovedit că iubirea (iniţial, eu numisem acest lucru iubire, iar apoi l-am numit un ataşament crescut) creează tocmai această agresivitate.

Ulterior, am analizat sute de pacienţi şi am văzut aceeaşi imagine: ataşamentul puternic al omului faţă de ceva s-a transformat inevitabil în agresivitate şi a pătruns în subconştient, cauzând astfel boala. În concluzie, m-am convins că motivul unei boli poate fi ataşamentul fată de ceva.

Iniţial, credeam că doar ataşamentul faţă de aspectele materiale duce la agresivitate dar, după o perioadă, când era cât pe ce să mor, mi-am dat seama că destinul mă avertiza despre o anumită problemă foarte gravă.

Am început să caut cauza şi, brusc, mi-am dat seama că interpretam în mod greşit legile Universului. De fapt, este periculos să te ataşezi nu doar de valorile materiale, dar şi de cele spirituale. Cu alte cuvinte, lumea materială şi lumea spirituală sunt două feţe ale aceleiaşi monede, iar sufletul le uneşte. Iată de ce nu este voie să te închini nici la valorile materiale, nici la cele spirituale.

Ce înseamnă valorile spirituale? Acestea sunt abilităţile, inteligenţa, puterea, controlul asupra unei situaţii, cunoştinţele în cele mai diverse domenii. Şi atunci am înţeles care este sensul legendei lui Prometeu şi pentru ce a fost el pedepsit. Prometeu le-a dat focul oamenilor care nu erau însă pregătiţi pentru bunăstare, din punct de vedere spiritual şi moral.

Focul a devenit un simbol al prosperităţii, al cunoaşterii, al evoluţiei, iar legenda lui Prometeu ilustrează foarte bine legile supreme ale Universului. Omul, al cărui suflet nu este încă dezvoltat, nu are dreptul la bunăstare, fericire şi împlinirea dorinţelor. Ceea ce noi numim fericire exterioară reprezintă pereţii unei case care trebuie să se sprijine pe o fundaţie invizibilă, aceasta fiind tocmai starea subconştientului nostru, a sufletului nostru.

Dacă iubirea şi armonia domnesc în sufletul omului,

înseamnă că acesta are dreptul la bunăstarea exterioară.

Tot atunci am înţeles porunca biblică „Să nu-ţi faci chip cioplit”. De fapt, atunci când o persoană începe să se închine la cineva sau la ceva, iubirea lui se transformă într-un ataşament care, la rândul său, se transformă în agresivitate, ceea ce duce în cele din urmă la apariţia bolilor. În momentul în care sufletul se ataşează de ceva, omul începe să aibă probleme de ordin spiritual sau fizic. Într-o astfel de situaţie poate începe decăderea sufletului şi omul va deveni invidios, răutăcios, meschin, supărăcios etc.

Dacă nu se va ajunge la decăderea sufletului, dar omul se va îmbolnăvi, atunci acest lucru se va dovedi a fi un bine pentru el: boala îl va salva de la ură, de la dispreţ faţă de oameni, de la tristeţe, depresie, îl va ajuta să-şi salveze caracterul. Iată de ce, atunci când o persoană lucrează asupra caracterului propriu, concepţia sa despre lume se schimbă şi boala se retrage.

Cercetând sute de pacienţi care s-au vindecat, mi-am dat seama că este imposibil să te vindeci fără să-ţi schimbi propriul caracter şi atitudinea faţă de lume. În momentul în care, în interiorul omului, au loc schimbări cu adevărat profunde, atunci boala devine inutilă şi atunci va dispărea complet fără niciun fel de medicamente.

Sunt adesea întrebat ce rol mai au medicii, pastilele, în astfel de cazuri, răspund: medicii tratează consecinţa, iar eu vorbesc despre cauze. Vă puteţi trata corpul, puteţi asculta recomandările doctorilor dar, dacă doriţi să vă vindecaţi cu adevărat, atunci trebuie să vă trataţi nu doar corpul, ci şi spiritul şi sufletul, cât şi percepţia asupra lumii. Dacă nu veţi reuşi să vă vindecaţi propriul suflet, atunci este puţin probabil ca cineva să vă vindece.

De fapt, medicina modernă, fie transformă o boală în alta, fie transformă o formă acută a unei boli într-o formă cronică. Drept rezultat, omul nu are parte de mari suferinţe, însă boala nu dispare nicăieri. Concluziile trase s-au dovedit a fi foarte neaşteptate pentru mine: am înţeles că boala poate fi vindecată uşor.

I-am spus într-o zi unei femei, care avea nişte deformaţii de câmp foarte puternice: „Acum voi trece cu mâinile pe deasupra câmpului şi totul se va nivela la dumneavoastră, vă veţi însănătoşi, însă ştiu deja că, apoi, totul va reveni. De aceea, doresc să vă explic de ce aveţi probleme, de ce sunteţi bolnavă”. Şi am început să îi spun la ce duc ura, supărarea, tristeţea şi nemulţumirea de propriul destin. Explicându-i totul, i-am spus că acum poate să înceapă să lucreze cu sine şi să spere că problemele nu vor reveni. Pe neaşteptate, uitându-mă în câmpul femeii şi fără să-l influenţez în niciun fel, am văzut că începe să strălucească, dispărându-i toate deformările. Încă îmi amintesc cum m-a şocat acest lucru.

Mi-a devenit clar că un om poate fi tratat cu ajutorul înţelegerii. În momentul în care un om începe să înţeleagă legile existenţei, ce este bine şi ce este rău, atunci boala dispare de la sine. Înţelegerea vindecă mai bine decât medicamentele însă, pentru prima dată, am fost uimit pentru că nu m-am aşteptat la un asemenea rezultat. Astăzi, apar tot mai multe ştiinţe legate de activarea subconştientului nostru, cum ar fi psihoterapia. Perspectivele noastre sunt în creştere dar noi începem să depindem din ce în ce mai tare de sentimentele şi emoţiile noastre, deoarece păcatele acumulate de civilizaţia noastră au devenit prea numeroase.

Subconştientul nostru, sufletul nostru, se protejează de faptul ca doar trupul să se trateze şi ca sufletul să continue să se murdărească deoarece medicamentele nu mai au niciun efect iar probabilitatea vindecării începe să depindă din ce în ce mai tare de omul însuşi, care se poate vindeca prin cuvânt, prin viziunea asupra lumii, prin îmbunătăţirea caracterului.

Am înţeles că acţiunea asupra unui om cu ajutorul mâinilor sau al mantrelor, al rugăciunilor şi al farmecelor era inutilă, fiind nevoie doar să i se explice legile existenţei, să fie ajutat să-şi schimbe propriul caracter. Ulterior, am observat că procesul de vindecare începe atât în momentul în care îi explicam unei persoane legile

existenţei cât şi în momentul în care aceasta se ruga.

Un om se poate vindeca atunci când are loc procedura de căinţă, mai bine zis, atunci când îi pare rău pentru faptul că s-a comportat greşit. Căinţa reprezintă etapa iniţială de transformare a caracterului. Omul, pregătit să se schimbe, care înţelege că nu se poate vindeca, fără să se schimbe pe sine, va putea să se vindece, deoarece cuvântul „căinţă” înseamnă în sine schimbare. Cel care este pregătit să se schimbe, care este pregătit să-şi schimbe propria atitudine faţă de trecut şi faţă de cel care l-a jignit, are şansa de a se vindeca. Cel care crede că are dreptate în mod categoric, nu va putea să învingă boala, rămânându-i doar să ia medicamente.

Ieri am intrat într-o florărie să cumpăr seminţe de plante şi am intrat în vorbă cu vânzătoarea. I-a sunat telefonul şi am auzit cum îi povestea cuiva despre nivelul ridicat de zahăr din sânge care continuă să crească, cum intestinele nu-i funcţionează şi că trebuie să cheme „salvarea”.

În mod involuntar, am intervenit în discuţie şi am spus:

— Ştiţi de ce vi s-a ridicat nivelul de zahăr din sânge?

Deoarece intestinele nu funcţionează. În cazul

Intestinelor care funcţionează prost, o consecinţă este şi un nivel ridicat de colesterol şi de zahăr, fiindcă toate acestea sunt interconectate. În momentul în care embrionul abia începe să se dezvolte, acestuia i se formează un tub intestinal şi, drept urmare, activitatea tuturor organelor va depinde de activitatea intestinelor. Acesta este motivul pentru care dieta şi înfometarea corectă pot ajuta radical în orice probleme de sănătate.

Am început să-i explic femeii toate aceste lucruri, dar ea m-a oprit:

— Ei, nu mai spuneţi, nu este vorba despre mine, ci despre mama mea. Ea are, bineînţeles, un nivel ridicat de zahăr în sânge şi intestinele nu îi funcţionează, dar încearcă să-i spui ceva! Mama are un asemenea caracter

încât nu vrea să audă nimic.

Atunci am spus:

— În acest caz, sunt de acord cu dumneavoastră. Dacă o persoană are un caracter dificil, atunci destinul său sunt medicamentele, secţia de reanimare, „salvarea” – la alegere, deoarece dacă aceasta nu doreşte să-şi schimbe viziunea asupra lumii, atunci toată speranţa este în medicina modernă.

Omul, care este pregătit să se schimbe, care înţelege că sufletul este primordial şi că iubirea poate să vindece orice boală, este capabil să învingă multe lucruri.

Dar când va avea loc vindecarea, este doar o chestiune de timp. Cel mai important lucru este să mergi în această direcţie şi să nu te opreşti. Este necesar de înţeles că tratarea sufletului diferă de tratarea corpului, iar psihologia unui medic diferă de psihologia celui care doreşte să ajute la vindecarea sufletului. Medicul poate să intre în corpul omului, să facă o operaţie, să prescrie pastile şi, cu toate acestea, pacientul poate să nu participe.

Dar când este vorba despre suflet, lucrurile stau invers: omul trebuie să facă totul de unul singur, iar dacă cineva va dori să-l ajute, atunci poate să-i explice, să-l sfătuiască, să-l compătimească, înţelegând clar că doar omul singur răspunde pentru propriile probleme şi propriile boli în faţa lui Dumnezeu.

Dacă o persoană nu doreşte să se schimbe, nu vrea să lucreze asupra armoniei din propriul suflet, atunci este inutil să fie ajutată. Cel care va încerca să o ajute pentru a elimina boala, mai mult ca sigur, doar o va lua asupra sa. În acest mod, poţi transmite problemele şi nenorocirile altor oameni, păcatele străine şi urmările acestor păcate. Iată că şi medicii primesc adeseori probleme de sănătate, deoarece ei nu sunt conştienţi că, prin boli şi nenorociri, Cel de Sus poartă un dialog cu omul.

Trebuie să înţelegem că există astfel de zone în care un om nu are dreptul să pătrundă. Eu pot ajuta în planul exterior dar, în planul interior, doar omul însuşi are dreptul să se ocupe de problemele propriului suflet şi de

armonizarea lui.

În opinia mea, medicii se împart în trei categorii. Cei din prima categorie, care sunt în mod spontan armonioşi, înţeleg că boala nu este întâmplătoare şi că omul însuşi trebuie să-şi clarifice problemele, că el poate fi ajutat, poate fi compătimit, dar este necesar să se oprească la timp, deoarece doar omul singur are dreptul să se ocupe de acest lucru.

Un medic armonios manifestă compasiune la exterior şi, totodată, acceptă situaţia cu smerenie la interior.

Asemenea medici sunt puţini. Cei din a doua categorie au prea multă compasiune la exterior şi la interior iar, din acest motiv, încep să se îmbolnăvească. Simţind că pot urma probleme, cei din a treia categorie nu doresc să compătimească şi, prin urmare, devin cinici, se gândesc doar la bani şi se comportă cu indiferenţă sau chiar cu cruzime cu pacienţii. Astfel de medici – oameni de afaceri, indiferenţi, care şi-au pierdut compasiunea – sunt din ce în ce mai mulţi. Este vorba despre faptul că o atitudine greşită faţă de lume duce la extreme: fie ai compasiune şi, prin urmare, începi să fii bolnav şi să mori pentru altul, fie desconsideri omul, văzând în el doar oportunitatea de a câştiga bani.

Criza lumii occidentale moderne este chiar o criză a capitalismului care reprezintă viaţa conform cu legile pieţei, iar piaţa reprezintă lupta contrariilor. Socialismul a încercat să scape de lupta contrariilor, a încercat să facă totul unitar. Una dintre cele mai importante idei ale socialismului a fost să scape de conflicte şi, din acest motiv, nu a putut progresa.

Economia planificată nu se putea dezvolta normal, pierea şi toată lumea observa acest lucru în mod limpede, însă şi concurenţa este condamnată totodată. Lupta contrariilor care nu sunt unite prin nimic nu va duce la ceva bun. Atunci când există concurenţă, fără respectarea aspectelor morale care conduc afacerile, aceasta începe să se degradeze.

Corporaţiile moderne ale lumii concurează unele cu

altele, mergând atât de departe încât au început să distrugă populaţia şi statul. Deja apar alimente şi băuturi imposibil de mâncat şi de băut, iar acest lucru reprezintă otrăvirea ecologiei civilizaţiei de astăzi şi un produs al societăţii capitaliste, care şi-a pierdut noţiunea de unitate şi de moralitate, de care vorbea şi K. Marx.

Incapacitatea de a percepe corect lumea şi legile Universului duce la degradarea treptată şi la pieirea religiei şi a civilizaţiei. În cele din urmă, pe întreaga omenire o aşteaptă un sfârşit trist. Legile evoluţiei sunt legea unităţii şi a luptei contrariilor, legea negării negaţiei şi legea trecerii schimbărilor cantitative în schimbări calitative sau, mai bine zis, legile dialecticii.

După cum am mai scris deja, în momentul în care două potenţiale interacţionează, acestea vor ajunge în cele din urmă la un consens sau, aşa cum spun filosofii, la reconcilierea contrariilor. Deci, acestea fie vor fuziona, fie vor găsi un compromis. Două părţi care luptă, trebuie să lupte şi, cunoscându-se reciproc, să ajungă la un nivel nou, la care vor fuziona, păstrându-şi totodată individualitatea şi unicitatea.

În acest mod, are loc dezvoltarea în Univers.

Dar, în cazul în care contrariile nu se unesc, atunci fie unul dintre ele este distrus, iar celălalt se stinge, fie se sting treptat deoarece în momentul în care nu există nicio interacţiune între ele, atunci nu există nici energie, iar acest lucru poate să ducă la degradare şi la încetarea evoluţiei. Doar atunci când lupta contrariilor se echilibrează prin intensificarea unităţii, dezvoltarea şi progresul devin posibile.

În momentul în care oamenii, intrând în competiţie sau concurând unul cu celălalt, ajung la o înţelegere reciprocă, atunci are loc evoluţia. Imaginaţi-vă o astfel de situaţie: având nişte bastoane în mână, doi oameni încep să „concureze" unul cu celălalt. La ce va duce acest fapt? Doar la un singur lucru: la moartea unuia dintre ei. Acesta este un nivel primitiv urmat de un nivel mai ridicat, în care există anumite limitări: de exemplu, puteţi lupta unul cu

celălalt până când începeţi să sângeraţi sau puteţi să-l iertaţi pe inamicul învins. Cu alte cuvinte, apare nişte restricţii morale care îţi permit să converteşti o crimă banală într-un aspect al concurenţei, unde există anumite reguli.

La nivelul următor, regulile se înăspresc: acolo crima şi mutilarea sunt interzise. Acest lucru se apropie deja de artele marţiale, de sport. Dacă am trece la un nivel mai înalt, atunci putem să ne convingem de o umanitate şi mai mare a acestuia: în acest caz, nu este voie nici măcar să-l traumatizăm pe celălalt din întâmplare, nu este voie să-l dispreţuim, fiind interzis să abuzăm de propria putere. Astfel, cel mai important lucru nu este victoria asupra adversarului, nici distrugerea lui, ci propria dumneavoastră dezvoltare şi posibilitatea de a vă manifesta flexibilitatea şi inteligenţa. Cu alte cuvinte, principala sarcină a unui om nu este nici conflictul, nici distrugerea unui rival, a contrariilor, ci autodezvoltarea. Aceasta este legea existenţei.

Nu demult, am aflat că oamenii au atins cele mai înalte niveluri de arte marţiale în China, în Templul Shaolin unde, conform cu regulile de bază, lupta este învăţată fără ajutorul partenerilor de luptă. Cu alte cuvinte, o persoană lupta cu un adversar imaginar şi, prin urmare, atingea cel mai înalt nivel de dezvoltare pentru că nu se străduia să distrugă pe cineva, ci îşi dezvolta propriile capacităţi. Iar, în schimb, după cum observăm astăzi, în loc să ducă la întrecere şi la adoptarea unor decizii comune, concurenţa modernă este orientată spre exterminare, distrugere şi înlăturarea adversarului.

Tot ceea ce spun are legătură cu psihologia. În lipsa unei înţelegeri corecte a lumii, suntem condamnaţi la stagnare şi o lipsă a evoluţiei. Rezultatele cercetărilor efectuate permit înţelegerea ambiguităţilor din cărţile religioase. Astfel, unind ştiinţa şi religia, se poate înţelege aproape tot ceea ce este scris în textele Sfinte.

Mulţi oameni, care mi-au citit cărţile, mi-au spus şi mi-au scris că au început să înţeleagă în sfârşit ceea ce se

spune în Biblie, Bhagavad Gītā, Tora şi Coran, iar musulmanii îmi scriu adesea că tot ceea ce spun eu corespunde cu învăţăturile profetului Mohamed. Totuşi, acest lucru nu înseamnă că eu extrag informaţia din Coran, Biblie sau Tora ci, pornind de la viziunea planurilor subtile, înţeleg legile Universului care, în fond, chiar sunt reflectate în toate religiile.

Legile Universului sunt similare legilor dezvoltării sufletului nostru, iar orice religie se ocupă chiar de tema sufletului, adică a subconştientului. Ştiinţa, la rândul său, se interesează de problemele corpului şi ale conştientului. Rezultatele cercetărilor mele permit înţelegerea atât a aspectelor fizice ale existenţei, cât şi ale celor spirituale, cu alte cuvinte, ale celor subconştiente.

Unificarea ştiinţei şi a religiei reprezintă tocmai o viziune nouă asupra lumii în lipsa căreia, pur şi simplu, noi nu vom putea supravieţui.

Cercetările pe care le-am efectuat permit unificarea ştiinţei şi a religiei, înţelegerea a ceea ce vorbeşte orice religie şi a ceea ce se întâmplă cu un om, cu destinul şi sănătatea lui. În peste 25 de ani de cercetare, am descoperit cu surprindere că toate concluziile la care eu am ajuns sunt deja bine cunoscute, că toate descoperirile mele sunt expuse în cărţile religioase Sfinte de foarte multă vreme.

Rezultatele cercetărilor mele sunt confirmate în totalitate de revelaţiile Divine.

Şi tot ceea ce este scris în Coran, Tora, Noul Testament şi Bhagavad Gītā, mi-a devenit clar. Acesta este un moment foarte important, pentru că sistemele religioase de astăzi se opun unul altuia, iar cel mai dur conflict nu este nici cel politic şi nici cel economic, ci tocmai cel religios.

Înţelegerea faptului că toate religiile vorbesc despre unul şi acelaşi lucru permite nu doar unificarea ştiinţei şi a religiei, nu doar să se demonstreze că toate religiile se aseamănă în ceea ce priveşte esenţialul dar şi unificarea

tuturor acestora, deoarece toate se ocupă cu studiul sufletului omenesc.

Ştiinţa nu trebuie să pătrundă în suflet în mod grosolan. Acest lucru trebuie făcut cu mare atenţie, înţelegând că pătrunderea în aspectele cele mai înalte ale sufletului poate să aibă urmări, prin urmare, această cale fiindu-i deschisă acolo doar omului deosebit de etic şi iubitor. Acesta este motivul pentru care, spre deosebire de medicina occidentală, în medicina orientală personalitatea medicului are o importanţă mult mai mare decât medicamentele pe care le prescrie. Când este vorba de suflet, o importanţă şi mai mare o are personalitatea celui care este tratat, nivelul său înalt de moralitate, fără acest lucru fiind imposibil să vorbim despre ajutor, tratament şi despre evoluţie ulterioară.

Astăzi, apar tot mai multe tehnici, şcoli, cărţi, cu ajutorul cărora oamenii sunt învăţaţi să pătrundă în subconştient şi să-l controleze. Din acest motiv, noi trebuie să recunoaştem că această tendinţă este extrem de periculoasă şi fatală în esenţa sa. Dimensiunea subconştientului este colosală, acesta cunoaşte totul: trecutul, prezentul şi viitorul. Conştientul, dimpotrivă, este foarte limitat.

În momentul în care conştientul nostru primitiv, copilăros şi destul de limitat, încearcă să controleze subconştientul, atunci când partea încearcă să conducă întregul, atunci când o celulă încearcă să conducă organismul – acest lucru este asemănător cu activitatea unei celule canceroase, iar asemenea celule sunt distruse.

Din acest motiv, civilizaţiile piereau în mod inevitabil iar locuitorii, care au încercat să-şi descopere superputeri, ajungeau la nişte realizări ştiinţifice foarte serioase, uitând de moralitate. Oamenii de ştiinţă confirmă faptul că, aşa cum se spunea în cărţile de filosofie indiene, civilizaţia noastră a fost precedată de alte şase civilizaţii. În plus, toate acestea au pierit tocmai în perioada de progres: tehnologic, energetic, intelectual, dar nu şi în perioada celui moral, iată de ce este atât de important să înţelegem

că noi nu vom supravieţui fără să avem grijă de suflet, fără dezvoltarea moralităţii, fără iubire şi credinţă.

* * *

Dacă nu avem o gândire strategică şi nu înţelegem încotro ne mişcăm atunci, cu cât avem mai multe forţe, cu atât mai repede vor apărea problemele. De obicei, trasez următoarea paralelă: o persoană, care merge pe bicicletă, are o anumită psihologie, iar când se aşază într-o maşină, aceasta ar trebui să aibă o psihologie diferită, trebuind să fie altfel pregătită şi mai responsabilă, şi să calculeze în mod clar potenţialele probleme; în momentul în care omul se aşază la volanul unei maşini rapide, nivelul său de responsabilitate şi de moralitate trebuie să fie şi mai înalt.

Civilizaţia modernă s-a aşezat într-o maşină rapidă, având psihologia şi gândirea unui biciclist. În astfel de cazuri, de regulă, accidentul este inevitabil. Dacă noi ne dăm seama de acest lucru, dacă înţelegem despre ce vorbesc religiile, dacă suntem conştienţi de faptul că nu vom putea supravieţui în cazul în care nu ne schimbăm caracterul, dacă nu scăpăm de agresivitatea exterioară şi interioară, atunci începe un proces de schimbare destul de serios.

Când oamenii mă întreabă cu ce trebuie să înceapă, eu le răspund că trebuie să recitească Biblia pentru a simţi despre ce se vorbeşte acolo. Începeţi cu lucrurile cele mai simple. Revizuiţi-vă trecutul, căiţi-vă, conştientizaţi că ura, supărarea, judecata, regretul, greşeala, nemulţumirea faţă de destin – toate acestea reprezintă o agresivitate îndreptată către Dumnezeu, deoarece emoţiile agresive ajung în suflet, acolo unde are loc comunicarea cu Dumnezeu. În momentul în care o persoană îşi revizuieşte propria viaţă, în momentul în care au loc primele schimbări cu el, începe calea spre mântuire. Fiţi atenţi la trăsăturile negative ale propriului caracter şi încercaţi să scăpaţi de ele.

Gândiţi-vă la ce calităţi pozitive trebuie să aveţi şi străduiţi-vă să le dobândiţi şi să le dezvoltaţi. Pentru început încetaţi să vă revoltaţi şi să fiţi mânioşi deoarece

revolta şi mânia înseamnă neacceptarea interioară a ceea ce se întâmplă, lucru care este, de fapt, o luptă cu Dumnezeu în planul subtil. De asemenea, nu mustraţi, nu judecaţi şi nu acuzaţi pe nimeni.

Încercaţi să simţiţi că tot ceea ce se întâmplă este firesc şi, în mod raţional, să simţiţi că nu aveţi duşmani, ci doar probleme care trebuie rezolvate. Dacă o persoană v-a jignit, atunci acest lucru se datorează doar faptului că aceasta, ca şi dumneavoastră, nu este perfectă. Ajutaţi-vă pe sine şi pe acea persoană. Dacă nu vă place o situaţie, îmbunătăţiţi-o. Dacă nu vă place destinul dumneavoastră, schimbaţi-vă propriul caracter, deoarece caracterul dumneavoastră este chiar destinul dumneavoastră. Scăpaţi de enervare, nemulţumire, de dorinţa de a reproşa şi de a învinui pe cineva, de revoltă, de mânie, învingeţi teama, ura, regretul şi tristeţea. Dacă veţi reuşi să faceţi acest lucru măcar într-o anumită măsură, înseamnă că sunteţi pe calea cea dreaptă.

Începeţi cu lucrurile elementare, deoarece caracterul nu se schimbă imediat. Este necesar să scăpaţi treptat de propriile defecte şi să depuneţi eforturi să deveniţi mai bun. Trăsăturile bune de caracter au legătură cu sufletul, iar trăsăturile negative, problematice – cu trupul. Atunci când trupul devine mai important decât sufletul, apar lăcomia, invidia, agresivitatea, ura, supărarea, judecata, frica, tristeţea, regretul, sentimentul de superioritate şi omul începe să se închine propriilor dorinţe şi instincte. Toate acestea se întâmplă atunci când forma ajunge pe primul plan.

Dar, în momentul în care simţiţi că iubirea trece prin dumneavoastră, atunci deveniţi mai milos, mai blajin, puteţi să iertaţi, încetaţi să vă mai grăbiţi, să vă mai enervaţi, să reproşaţi şi să învinuiţi pe cineva, dumneavoastră ajutaţi situaţia, ameliorând-o. În loc să aveţi pică pe cineva, începeţi să acţionaţi, străduiţi-vă să schimbaţi situaţia. Dacă aveţi pretenţii, nu le acumulaţi în interior, ci vorbiţi despre ele cu sinceritate şi cu onestitate. Şi atunci lumea începe să se schimbe împreună cu

dumneavoastră, deoarece starea interioară este ceea ce vi se întâmplă şi acest lucru este ceea ce trebuie să înţelegeţi în primul rând.

Cap. 3 – Bolile corpului, ale spiritului şi ale sufletului

Scopul principal al multor oameni, care îmi citesc cărţile şi care vin la seminarii, este să îşi rezolve anumite probleme. Adesea, chiar suferinţele grave sau problemele îndeamnă un om să înţeleagă ce este viaţa, dacă există o legătură între trecut şi viitor, care este sensul vieţii, dacă există o astfel de noţiune precum karma, dacă este permis să păcătuieşti şi dacă se poate să-ţi ispăşeşti propriile păcate. Însă nu toţi oamenii se pot orienta într-un volum de informaţie destul de mare, care vine din toate părţile.

După apariţia cărţilor mele, cuvântul „karma" a devenit acum faimos, mai ales în Rusia. Au apărut mulţi „specialişti" care se oferă să purifice karma, să îmbunătăţească destinul, să îndepărteze farmecele şi aşa mai departe. Disperaţi, oamenii, plătesc mulţi bani, încercând să-şi rezolve problemele, însă întotdeauna rezultatul este practic unul şi acelaşi, cauza fiind simplă: dacă nu vă schimbaţi, dacă nu vă perfecţionaţi propria viziune despre lume, caracterul şi modul de viaţă, atunci niciun fel de ghicitoare, niciun fel de vrăjitoare nu va putea să vă ajute cu nimic şi nu vă va rezolva niciun fel de probleme.

Ce înseamnă noţiunea de „karmă pură"? Karma reprezintă un cumul de fapte săvârşite în trecut, care determină destinul unui om. Comportamentul dumneavoastră din trecut şi comportamentul strămoşilor – toate acestea vă determină, în cele din urmă, comportamentul din prezent, cu alte cuvinte, de trecutul dumneavoastră depinde modul în care vă comportaţi şi vă simţiţi în prezent. Caracterul dumneavoastră este, de asemenea, rezultatul vieţilor trecute, al propriului comportament şi al comportamentului părinţilor dumneavoastră. Pe scurt, karma este un rezultat comun a ceea ce aţi făcut, aţi simţit şi aţi gândit.

Acesta este motivul pentru care este imposibil să-ţi

schimbi destinul, fără să-ţi schimbi caracterul şi percepţia asupra vieţii şi, oricât v-ar asigura „specialiştii” că destinul dumneavoastră s-a schimbat, că acum vă veţi vindeca şi că totul va fi bine, să ştiţi că acest lucru este doar o altă variantă de a scoate bani de la voi şi nimic altceva.

Ştiinţa modernă nu înţelege cu adevărat ce înseamnă religia şi nu ştie ce înseamnă în realitate omul, conştientul şi subconştientul, căci tocmai în zona subconştientului au loc toate minunile despre care noi vorbim. Din acest motiv, apar mulţi şarlatani şi adevărul este alterat, motiv pentru care oamenii se pierd în numărul mare de cărţi, sfaturi şi tot felul de informaţii care nu pot fi cu adevărat de încredere şi care seamănă mai mult cu o poveste şi o fantezie.

Am abordat această problemă foarte serios şi pot spune că orice vindecare, orice schimbare a destinului este un proces destul de greu, uneori dureros, fiind întotdeauna asociat cu capacitatea de a face un sacrificiu, cu disponibilitatea unui om de a se schimba, de a deveni moral, de a dobândi credinţă, de a avea grijă de propriul suflet.

Un om cu sufletul murdar, care nu vrea să aibă grijă de purificarea acestuia, nu se poate vindeca în totalitate, deoarece starea sufletului influenţează sănătatea trupului. Boala sufletului este transferată treptat către spirit, destin şi corp. Din această cauză, oricât am încerca să ne vindecăm din punct de vedere fizic, dacă sufletul nostru nu se vindecă, atunci nu există perspective de vindecare. Mai mult decât atât, noi ne putem vindeca fizic dar transferăm problema asupra altui organ. În cazul unui aşa-zis tratament reuşit, noi putem transfera problema chiar în straturile mai profunde ale sufletului, transmiţând-o astfel şi la proprii urmaşi. Într-adevăr, ameliorându-ne starea fizică prin mijloace magice, putem să ne îmbunătăţim destinul într-o anumită măsură însă, deoarece suntem uniţi, copiii şi nepoţii noştri vor fi nevoiţi să plătească pentru acest lucru.

Există o vreme pentru a împrăştia pietrele şi o vreme

pentru a le strânge. Tentativa de a înşela soarta, de regulă, nu se termină cu ceva bun. Noi putem să câştigăm astăzi, dar mâine sau poimâine va urma o răsplată iminentă. Din acest motiv, eu le explic tuturor că, dacă doriţi să obţineţi un rezultat, atunci pregătiţi-vă pentru o muncă serioasă, dificilă şi grea, pregătiţi-vă pentru o transformare destul de dureroasă a caracterului şi a personalităţii dumneavoastră. Învăţaţi să vă învingeţi dorinţele şi instinctele, învăţând să le stăpâniţi. Dorinţele şi instinctele noastre reprezintă un bine şi este necesar să le urmăm, dar trebuie să ne punem în ordine priorităţile în mod corect: pe primul loc trebuie să fie interesele sufletului, şi apoi cele ale spiritului şi ale corpului.

Pentru a ne orienta cum să procedăm atunci când ne confruntăm cu o problemă, este necesar să înţelegem esenţialul: Dumnezeu ne iubeşte, Dumnezeu este iubire şi atâta timp cât suntem uniţi cu Creatorul, noi putem să învingem orice probleme. Dar, imediat ce sufletul nostru se îndepărtează de Dumnezeu, problemele devin de nerezolvat, iar bolile – incurabile. Înseamnă că, în orice situaţie, orice ce s-ar întâmpla, nu este voie să pierdem sentimentul de iubire, sentimentul de recunoştinţă faţă de Cel de Sus, sentimentul că totul este logic şi nu întâmplător. Boala este un îndemn pentru schimbare, problemele sunt sarcini care pot fi rezolvate. Reţineţi, ce trebuie să faceţi în primul rând. Trebuie să începeţi cu propriul caracter, trebuie să învăţaţi să nu vă ataşaţi de această lume.

Iubirea este întotdeauna un sacrificiu. Dacă iubiţi, înseamnă că sunteţi pregătiţi să sacrificaţi ceva, să dăruiţi ceva.

Iubirea se purifică printr-o jertfă. Fără noţiunea de „jertfă” orice religie este imposibilă. Religia înseamnă legătura cu Dumnezeu, iar cel mai înalt nivel de legătură este iubirea. Din acest motiv, orice religie trebuie să ajungă în cele din urmă la înţelegerea faptului că iubirea faţă de Dumnezeu este o valoare absolută. În Iudaism, prima poruncă prevede chiar acest lucru. Astfel, religia îl

uneşte pe om cu Dumnezeu, iar omul simte unitatea cu Creatorul şi simte iubire pentru El.

Pentru a ne schimba, noi nu trebuie să pierdem în niciun caz iubirea. Trebuie să înţelegem foarte bine că o boală, fie că este a trupului, a spiritului sau a sufletului, ne este dată pentru dezvoltarea noastră, că aceasta este o încercare, o oportunitate şi un îndemn să ne schimbăm.

Bolile spiritului sunt diverse boli psihice şi probleme, cum ar fi pierderea memoriei, retard mintal, etc. Sufletul se vindecă prin bolile spiritului şi ale trupului. Un om poate să devină un delincvent sau un dement şi astfel boala îl salvează de la păcat sau de la infracţiune. Atunci când sufletul se îndreaptă într-o direcţie greşită, atunci când acesta începe să fie bolnav, cu alte cuvinte, atunci când un om îşi pierde moralitatea, credinţa şi iubirea, apar bolile spiritului şi ale corpului pentru salvarea sufletului său.

Bolile sufletului sunt lăcomia, invidia, ura, supărarea, judecarea, tristeţea, regretul şi teama, iar ele apar atunci când noi transformăm mai întâi iubirea în ataşament şi apoi în patimă. În momentul în care înţelegem că Dumnezeu este în toate, că El este prezent pretutindeni, atunci noi îl iubim pe Dumnezeu din interiorul nostru, din celălalt om şi din întreaga lume înconjurătoare şi astfel îl iubim fără ataşamente, înţelegând că trupul nostru se va transforma în pulbere, „eul” fizic va muri, persoana iubită va îmbătrâni şi, de asemenea, va muri, rămânând doar sufletul, care este etern.

Toată această lume se va schimba, se va nărui şi va fi creată din nou. Din acest motiv, ataşamentul fată de aspectele exterioare ale vieţii duce la boli şi la probleme mari. Iată de ce noi trebuie să iubim, fără să ne ataşăm, cu alte cuvinte, să iubim jertfind. În momentul în care omul doreşte doar să primească, el devine dependent şi, dacă devine dependent de ceva, atunci nu poate accepta nici cea mai mică pierdere, ceea ce îi provoacă un protest, indignare, supărare, ură, tristeţe. Capacitatea de a iubi fără să ne ataşăm este o mare artă, pe care noi trebuie să

o învăţăm în fiecare zi. În plus, este necesar să înţelegem, mai mult sau mai puţin clar, ce este omul, ce este conştiinţa, ce înseamnă un sentiment şi care este sensul vieţii.

*

De curând am primit o astfel de scrisoare: *„Bună ziua, stimate Serghey Nikolaevici! îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru că existaţi, pentru cercetările şi pentru cărţile Dumneavoastră. Visez să vă văd şi să stau, pur şi simplu, alături să vă ascult. Vă citesc cărţile şi ascult seminariile, Vă mulţumesc foarte mult. În ultimele şase luni nu pot ieşi dintr-o situaţie: am suferit o traumă, am fost internată în spital, am fost concediată de la locul de muncă, mi-am pierdut casa (am locuit într-un apartament închiriat), timp de două luni m-am recuperat şi, în sfârşit, în luna august mi-am găsit un loc de muncă dar, după o lună, amânceput să amprobleme din nou. Nu amun loc de muncă, merg iar la interviuri, însă nu am rezultate. Am obosit să mă învârt într-uncerc vicios şi am decis să apelez la Dumneavoastră. Vă rog să nu mă ignoraţi, Vă rog foarte mult”*.

Primesc multe asemenea scrisori.

Oamenii îmi scriu că sunt pierduţi în propria lor viaţă, nu-şi pot rezolva problemele de sănătate sau nu pot să învingă greutăţile vieţii, simţindu-se disperaţi şi neştiind ce să facă. De ce se întâmplă aşa? Deoarece neam obişnuit să-L percepem pe Cel de Sus prin logica noastră umană limitată, însă Dumnezeu nu este om iar atitudinea fată de El trebuie să fie oarecum diferită. Este naiv să ne imaginăm despre Creator că este cineva de genul unui bunic care ne tratează cu bomboane, care ne iubeşte, are grijă de noi şi de la care noi începem să cerem, iar apoi să pretindem, şi ne mirăm de ce pretenţiile şi dorinţele noastre nu se îndeplinesc.

Imaginaţi-vă un organism uman compus din zeci de miliarde de celule. Fiecare celulă constituie o parte a organismului şi este unită cu sufletul nostru. Eu sunt om şi sunt compus din miliarde de celule, iar fiecare celulă este

o parte din mine, dar dacă aceasta se va adresa organismului cu pretenţia de a avea grijă de ea, atunci acest lucru va fi amuzant.

Organismul are oricum grijă de propriile celule şi face totul pentru ele, iar sarcina lor este să funcţioneze în mod corect şi să trăiască în armonie cu acesta. Partea trebuie să fie tot timpul în armonie cu întregul. Adresându-se lui Dumnezeu, omul trebuie să înţeleagă că, pur şi simplu, el îşi depăşeşte limitele propriului „eu” şi că se adresează

Creatorului şi „eului” său suprem, care se află în subconştient, dincolo de orice limită.

Dorinţele se pot îndeplini, dar este necesar să ştii ce dorinţă să-ţi pui, întrucât dorinţa cea mai importantă trebuie să corespundă cu sensul vieţii, iar sensul vieţii oricărui om este amplificarea iubirii din suflet şi asemănarea cu Cel de Sus deoarece, dacă Dumnezeu este iubire atunci, cu cât avem mai multă iubire în suflet, cu atât noi ne asemănăm mai mult cu Creatorul.

Iată de ce Hristos a spus: „... fiţi desăvârşiţi, aşa cum Tatăl vostru din ceruri este desăvârşit”. Astfel, sensul vieţii fiecărui om este autodezvoltarea: dezvoltarea propriului corp, conştient, spirit şi suflet. Cu cât noi avem mai multă iubire în sufletul nostru, cu atât suntem mai apropiaţi de Creator.

Celula trebuie să trăiască în armonie cu organismul, să i se asemene, aceasta fiind una dintre legile Universului.

Universul este holografic, în orice punct al său aflându-se informaţia despre geneza întregului Univers. La această concluzie a ajuns, de asemenea, şi ştiinţa. Totuşi, Universul este holografic nu doar în spaţiu, ci şi în timp. Cu alte cuvinte, orice punct al acestuia conţine informaţia despre trecut şi viitor. Holografia Universului înseamnă faptul că acesta se extinde, se măreşte, creşte în dimensiuni dar, în acelaşi timp, rămâne un punct, o personalitate, în plan subtil.

Da, Universul este o fiinţă vie şi are suflet. Mai mult

decât atât, oamenii de ştiinţă au descoperit că, în Univers, informaţia se răspândeşte cu o viteză care depăşeşte viteza luminii de miliarde de ori mai mult. Acest lucru înseamnă că, în plan subtil, Universul este unitar în timp şi spaţiu, că este holografic conform structurii sale şi se dezvoltă după legea trinităţii sau, cu alte cuvinte, în conformitate cu legea unităţii şi a luptei contrariilor.

Se poate vedea fără un efort deosebit modul în care legea unităţii şi a luptei contrariilor funcţionează. Să presupunem că primesc o scrisoare de la o femeie care are multe probleme. Ea încearcă să facă ceva, se străduie să-şi rezolve problemele, dar nu reuşeşte nimic. De ce depinde acest lucru? De ceea ce au făcut tatăl, mama, bunicile şi bunicii ei, de modul în care ea însăşi şi-a petrecut propria tinereţe, de atitudinea sa faţă de lume. După starea dumneavoastră se poate presupune cu o oarecare aproximaţie ce moştenire aveţi, deoarece toate acestea sunt strâns legate între ele, iar dumneavoastră nu vi se întâmplă ceea ce este sădit în minte, ci în interior, adânc în suflet, în subconştient. Subconştientul este un câmp, iar la nivel de câmp, noi suntem uniţi cu Universul. Din acest motiv, starea noastră interioară şi procesele sunt practic identice cu procesele care au loc în jurul nostru. Astfel, dacă un om are o puternică lipsă de armonie în interiorul său, atunci lui i se vor întâmpla evenimente lipsite de armonie. Înseamnă că, dacă doriţi să influenţaţi evenimentele care au loc cu dumneavoastră, trebuie să vă schimbaţi la interior.

Este important de ştiut că schimbările nu au loc imediat şi trebuie să treacă o anumită perioadă de timp pentru ca informaţia să treacă din conştient în subconştient. Acest lucru se întâmplă atunci când omul transferă în permanenţă informaţia din conştient în subconştient şi face acest lucru având emoţii pozitive, înţelegând că acest lucru este foarte important şi necesar în momentul în care simte iubire şi dorinţa de a se schimba. Subconştientul se deschide, de asemenea, în timpul rugăciunii şi atunci creşte probabilitatea de

îndeplinire a dorinţelor. Aşa cum am mai scris deja, trebuie să ştiţi ce şi cum să vă doriţi.

Eu am povestit odată despre o femeie care s-a rugat pentru un apartament cu două camere, fără să facă nimic pentru a-l obţine. Pur şi simplu, ea se ruga şi continua să ceară. Doi ani mai târziu, femeia a obţinut apartamentul, dar peste o lună sau două, singurul său fiu a murit. Atunci când dorim să obţinem ceva şi ne rugăm la Dumnezeu, atunci când ne dorim ceva cu înflăcărare, dorinţa noastră se poate îndeplini dar, dacă noi nu vom fi pregătiţi pentru acest lucru, atunci nouă ni se va lua altceva cu forţa.

În prezent, filmul „Secretul" este foarte faimos şi în el se vorbeşte despre cum să pătrunzi în subconştient, pentru ca datorită acestui lucru să dobândeşti succes, bogăţie, faimă – orice.

Într-adevăr, în momentul în care pătrundem în subconştient cu ajutorul rugăciunii, al incantaţiei, al cererii sau al concentrării pe ceva, dorinţele noastre se pot îndeplini dar, dacă noi nu suntem demni, dacă nu suntem pregătiţi, atunci – voi mai sublinia încă o dată – nouă ni se va da ceva dar ni se va lua altceva.

Din acest motiv, mai întâi trebuie să devenim demni de dorinţele noastre. Şi cu cât un om este mai puternic ataşat de lume, cu atât îndeplinirea dorinţelor sale este mai periculoasă.

Imaginaţi-vă că o anumită persoană spune: „Eu vreau să devin un mare comandant, vreau să conduc oamenii şi lumea". Acesta este un vis foarte ambiţios şi, de aceea, instinctul de autoconservare începe să acţioneze.

Pentru a fi un mare comandant, trebuie să te pricepi să conduci lumea din jur şi totodată să nu lupţi cu Dumnezeu. Acest lucru înseamnă că sufletul trebuie să fie curat, în caz contrar, începând să conducă lumea, omul va începe să lupte la interior cu Cel de Sus, ceea ce se va sfârşi prost. Acest lucru înseamnă că un om trebuie ajutat să devină cine doreşte el să fie.

Procesul de îndeplinire a dorinţei este lansat, însă acest om imaginar are un ataşament foarte puternic faţă

de un destin fericit. Acest fapt înseamnă că, în momentul în care va începe să conducă oamenii (ceea ce presupune să controlezi destinul şi să primeşti beneficii), atunci el va muri, pur şi simplu.

Pentru salvarea unui om, trebuie ca ataşamentul fată de un destin fericit să îi fie redus iar, din acest motiv, după o săptămână, omul este lovit de o maşină, fiindu-i amputate picioarele – acesta este începutul pregătirii pentru îndeplinirea dorinţei, astfel ataşamentul faţă de soartă se micşorează. Pe urmă, omul începe să se îmbolnăvească pentru că bolile, de asemenea, sunt necesare pentru purificarea sufletului. Apoi, el este trădat de cei apropiaţi ceea ce, de asemenea, reprezintă una dintre etapele de purificare a sufletului – reducerea ataşamentului nu doar fată de bunăstare, ci şi faţă de oamenii apropiaţi. Mai departe, asupra omului se abate următoarea porţie de nenorociri, iar el trebuie să le accepte pe toate, păstrând iubirea în suflet.

Dacă omul va accepta purificarea, atunci va putea obţine ceea ce doreşte dar, dacă nu o va accepta, atunci nu va primi nimic.

Să presupunem că omul nu acceptă purificarea, acesta îşi blesteamă soarta, este nemulţumit, supărat şi, în cele din urmă, se îmbolnăveşte şi moare. Cu toate acestea, dorinţa lui, care este păstrată în subconştient, continuă să trăiască şi să se îndeplinească.

Omul se naşte din nou şi, în mod subconştient, doreşte să fie comandant. Din nou, asupra lui se abat nenorociri, din nou el se revoltă şi, după un anumit timp, acesta este călcat de o maşină, din nou picioarele îi sunt amputate şi începe să aibă parte de o nouă perioadă de ghinion. Cu toate acestea, omul are acum o atitudine mai calmă faţă de situaţie, el nu mai blesteamă destinul şi învaţă să trăiască acceptând ceea ce i se întâmplă, iar sufletul său începe să se îndrepte.

Născându-se a treia oară, omul se confruntă cu multe probleme şi nenorociri, dar îşi păstrează picioarele. În acest mod, un om poate să se pregătească pentru

îndeplinirea unei dorinţe arzătoare timp de două, trei sau cinci vieţi, iar atunci când el va fi cu adevărat pregătit, va primi ceea ce a visat.

Când un om doreşte ceva cu foarte multă înflăcărare, acesta trebuie să ştie că o dorinţă puternică trebuie să se sprijine pe un fundament la fel de puternic, iar acest fundament este chiar sufletul nostru, armonia şi seninătatea interioară. Un indiciu al faptului că suntem ataşaţi de lume este agresivitatea exterioară şi interioară, problemele cu care ne confruntăm şi, cu cât este mai puternic ataşamentul, cu atât este mai puternică agresivitatea subconştientă şi, prin urmare, cu atât mai tare noi ne atragem nenorocirile, bolile şi problemele.

Fata, care mi-a trimis scrisoarea, nu înţelege de ce are atât de multe probleme. Este suficient ca ea să se examineze pe sine cu atenţie, să-şi evalueze propriul caracter şi percepţia asupra lumii. Trecutul nostru şi noi înşine – holografici, întreaga experienţă a strămoşilor şi a vieţilor anterioare se păstrează în sufletul nostru, în subconştient, ieşind la suprafaţă printr-un sentiment. Dacă noi facem un pas înapoi şi ne uităm la noi înşine dintr-o parte, dacă suntem capabili să facem un sacrificiu, să iertăm, să nu regretăm ceea ce am pierdut, să ne îndreptăm către un scop, fără teamă, invidie şi mâhnire, dacă suntem capabili să fim buni şi să ne simţim fericiţi în orice situaţie, dacă iubirea noastră este dezinteresată, dacă ştim cum să legăm prietenii şi să simţim prezenţa lui Dumnezeu în toate, cu alte cuvinte, prezenţa iubirii, atunci vom învinge orice obstacole, mai devreme sau mai târziu.

Vă reamintesc că un om, aşa cum îl vedem, reprezintă doar vârful unui aisberg. De aceea, el poate fi într-un fel la exterior şi complet altul la interior. Dacă aveţi anumite probleme, acestea trebuie să fie rezolvate dar, dacă dumneavoastră nu vă veţi schimba în mod voit, atunci această perfecţionare poate dura mai multe vieţi. Astfel, cu cât mai repede vă veţi schimba, cu atât mai repede veţi învinge situaţiile negative şi veţi putea ajunge la un nou nivel.

Una dintre problemele cu care se confruntă adesea oamenii este problema urmaşilor cu probleme. Analizaţivă istoria propriului neam. Aţi avut în familie oameni imorali, alcoolici, hoţi, ucigaşi etc.; a suferit cineva de boli incurabile grave; au făcut femeile avorturi; au murit copii? Toate aceste lucruri sunt semne dacă neamul este viabil sau nu.

Dacă veţi avea urmaşi cu probleme atunci, cu 3 – 5 ani înainte de naşterea lor, va începe procesul de purificare: brusc apar probleme, boli, au loc nenorociri, iar dacă omul acceptă toate acestea, îşi păstrează iubirea şi armonia, îşi schimbă atitudinea faţă de lume, schimbându-se la interior şi îmbunătăţindu-şi caracterul, atunci el se purifică pe sine şi pe viitorii săi copii.

Dar, dacă omul nu acceptă situaţia, atunci procesul de purificare este întârziat, întreaga problemă constând în faptul că noi continuăm să fim într-un fel la exterior şi complet diferiţi la interior.

Subconştientul nostru reprezintă simultan experienţa trecutului, sentimentele noastre animalice şi memoria, însă totodată reprezintă şi viitorul nostru. Psihologii au încetat practic să folosească termenul „subconştient”, numindu-l din ce în ce mai des „inconştient” deoarece, dacă la început era vorba despre un subconştient de nedefinit, iar ulterior – despre supraconştient, acum se vorbeşte despre inconştient. Acest inconştient este chiar memoria noastră absolută cu privire la trecut, prezent şi viitor.

Am mai scris deja că subconştientul ştie tot: ne cunoaşte viitorul, ştie când ne vom îmbolnăvi, când vom avea probleme, când vom muri, însă acest lucru este la fel ca „o informaţie de uz oficial”, care nu este comunicată omului, „eului” său de la exterior deoarece, în caz contrar, acesta va începe să sufere, să se teamă şi nu va putea să-şi mai îndeplinească funcţiile. Doar oamenii buni, lipsiţi de agresivitate, de zgârcenie şi de invidie pot să citească informaţia din subconştient.

La nivel de conştient ura, supărarea, judecata împreună cu alte gânduri şi sentimente agresive nu sunt

periculoase pentru lume, pentru cei din jur, dar imediat ce acestea pătrund în subconştient, unde noi toţi suntem uniţi la nivel de câmp, supărarea noastră poate să ducă la moartea altei persoane.

Judecata noastră îl distruge pe cel pe care noi îl blamăm, iar propria tristeţe ne omoară, iată de ce subconştientul se împotriveşte puternic la pătrunderea cu forţa a formelor-gând din conştient. Totuşi, dacă aceste forme-gând se repetă des şi pentru o lungă perioadă de timp pe fondul emoţiilor pozitive, atunci ele pătrund în subconştientul care le percepe ca pe o îndrumare la acţiune şi începe să le înfăptuiască în mod automat.

Subconştientul este „eul" nostru suprem. Acesta ştie totul, ne conduce şi, în acelaşi timp, poate să funcţioneze ca un mecanism, ca o maşină care ne execută ordinele.

De exemplu, o femeie a fost supărată mult timp pe tatăl ei şi a format un program de agresivitate faţă de bărbaţi.

Am văzut cum supărările pe soţ au pătruns adânc în subconştient şi, după 5 – 10 ani, încep să o omoare. Priviţi cum se întâmplă acest lucru: supărarea puternică şi profundă pe tatăl ei, pătrunsă în subconştient, începe să-i ucidă soţul, iar supărarea pe soţ, care este de fapt un fel de supărare la adresa tatălui, începe să-i ucidă şi copilul, dacă acesta este băiat.

Astfel, la nivel exterior va exista o ură faţă de tată, la un nivel puţin mai adânc – ură faţă de tată şi soţ, apoi la un nivel şi mai adânc – ură faţă de tată, soţ şi fiu, iar la un nivel mult mai adânc – ură fată de orice bărbat şi totul se sfârşeşte cu ura faţă de sine, care declanşează un program de autodistrugere.

În consecinţă, apar probleme de sănătate, apar situaţii dificile de viaţă, are loc destrămarea vieţii, însă femeia nu-şi aminteşte de propria sa ură faţă de tatăl ei, fără să înţeleagă nimic şi fără să vadă legătura. Dar subconştientul nostru nu uită nimic, cunoscând totul, inclusiv viitorul.

Conform estimărilor cercetătorilor francezi, cu 14%

mai mulţi oameni decât în mod obişnuit au renunţat la zborurile încheiate cu catastrofe. Acest lucru înseamnă că subconştientul îi înştiinţează pe oameni despre o nenorocire viitoare, protejându-i de un pericol mortal şi, pe deasupra, chiar foarte bine! Cei care au trebuit să zboare cu avionul, prăbuşit ulterior, ar fi putut să nu se trezească la timp, să se îmbolnăvească, să-şi rupă un picior sau ar fi putut să li se întâmple anumite nenorociri ca, de exemplu, să fie jefuiţi sau să le ia foc apartamentul. Iată cum, prin urmare, o astfel de nenorocire i-a salvat de la moarte. Deci, de unde vine boala? Răspunsul este evident – din subconştientul nostru. „Eul” nostru suprem generează o boală pentru a ne salva de la moarte sau de la degradare, cât şi de la o boală a sufletului.

Când un om începe să aibă o atitudine greşită faţă de lume şi sufletul lui se ataşează de ceva, „eul” nostru suprem ştie deja ce se va întâmpla mai departe. Sufletul va începe să se ataşeze de ceva, iubirea se va transforma în pasiune, iar pasiunea – într-un ataşament foarte puternic şi ură, omul începând să aibă pretenţii faţă de persoana sau faţă de lucrul de care este ataşat, toate acestea trecând ulterior la el însuşi. Acolo, sus, în plan subtil, aceste lucruri sunt vizibile.

Oare ce poate să facă subconştientul? Să presupunem că un bărbat începe să se îndrăgostească de

O femeie însă, conform cu caracterul său, el este un om care se ataşează foarte tare şi, cu cât femeia este mai frumoasă, cu atât mai puternic va fi ataşamentul lui, ca urmare, el poate fie să o ucidă pe ea, fie pe sine. Aşadar, un bărbat vede o femeie, se îndrăgosteşte de ea, o curtează. Deşi îl place, aceasta îl refuză, însă îi dă numărul ei de telefon. Bărbatul se pregăteşte să o sune, dar în acel moment el începe să aibă probleme de sănătate. Mai întâi unele probleme, apoi altele, pe urmă ajunge la spital unde stă timp de câteva luni. Medicii nu

1 pot vindeca deoarece, de fapt, nu este voie să fie tratat. Când bărbatul iese în cele din urmă din spital, relaţia cu acea femeie rămâne departe în trecut şi el nici

măcar nu înţelege că boala i-a salvat viaţa.

Dacă noi dorim să ne vindecăm, atunci trebuie să dobândim armonie sufletească şi să ne învingem propria agresivitate conştientă şi subconştientă interioară; trebuie să ne controlăm dorinţele şi instinctele şi să nu ne închinăm acestora; trebuie să învăţăm să iubim, fără să ne ataşăm, trebuie să înţelegem că iubirea înseamnă întotdeauna o jertfă; trebuie să încetăm să mai fim consumatori. Dacă vom învăţa toate aceste lucruri, atunci vom avea un alt destin, mai bun.

Oamenii îmi pun adesea întrebări serioase ca, de exemplu, unde se află sufletul unui om? întrebarea este simplă, însă nici religia, nici ştiinţa nu pot să răspundă. Totuşi unde se află sufletul? Cu douăzeci, douăzeci şi cinci de ani în urmă, eu am spus că un om gândeşte cu ajutorul intestinelor. Am văzut în plan subtil că, în timpul procesului de gândire, oricât ar fi de ciudat, mai întâi se activau intestinele şi acceptau toată informaţia de bază, care era ulterior trimisă către creier. Am fost surprins, deoarece ştiam că intestinele nu au cu ce să gândească. Cu toate acestea, am descris în carte ceea ce am văzut şi mulţi m-au ridiculizat atunci. Dar oamenii de ştiinţă au descoperit recent că există foarte multe terminaţii nervoase în zona intestinelor şi acum spun că noi gândim prin intermediul intestinelor.

Să revenim la întrebarea unde se află sufletul.

În prezent, se poate deja să răspundem la această întrebare. Ceea ce noi numim suflet: sentimentele noastre, sau subconştientul nostru, constituie un câmp. Sufletul există în afara corpului şi, de aceea, oricât de mult l-am căuta, noi nu îl vom găsi în corpul omului deşi, în Orient, se considera că sufletul se află în stomac.

De asemenea, se credea că sufletul se află undeva în regiunea pieptului şi, din acest motiv, atunci când sufletul unui om moare, îi tresare inima.

Cu timpul, am ajuns la concluzia că sufletul se află atât în corpul omului cât şi în afara lui. Cu alte cuvinte, în corp se află o parte a ceea ce noi numim suflet, iar această

parte are legătură cu corpul fizic, sistemul nervos, glandele, creierul. Legătura reciprocă a celor două contrarii – a câmpului cu materia fizică – este chiar procesul gândirii şi al simţirii.

Acum, să revenim la întrebarea de ce oamenii gândesc prin intermediul abdomenului. Există o asemenea expresie „a simţi cu măruntaiele”. Cu alte cuvinte, un om simte ce se va întâmpla în viitor, însă el simte acest lucru cu ajutorul abdomenului. Orientându-se după aceste senzaţii, mulţi oameni pot presupune destul de exact ce trebuie să se întâmple. Oare cum este posibil aşa ceva? Este vorba despre faptul că, în cazul în care conştientul gândeşte prin cuvinte, atunci subconştientul gândeşte prin imagini. Mai bine zis, noi gândim prin sentimente, imagini, procesul gândirii având loc la nivelul sentimentelor. Subconştientul gândeşte doar prin imagini, poze, iar dacă un gând poate avea doar o singură interpretare, atunci o imagine poate avea zeci de interpretări. Uneori, un singur cuvânt poate avea zeci de înţelesuri, fiindcă la baza cuvântului se află o imagine care poate fi descifrată prin zeci de cuvinte. Iată că şi procesul gândirii are loc la nivelul sentimentelor prin imagine.

Oare ce se întâmplă cu intestinele atunci când omul începe să gândească? Intestinele percep aceste imagini. Nu gânduri, nu cuvinte, ci imagini care sunt transmise ulterior către creier. Vorbind într-un limbaj simplu, intestinele gândesc prin intermediul sentimentelor. Unde se află totuşi sufletul? De fapt, sufletul se află în afara omului şi, în acelaşi timp, în interiorul lui, iar intestinele sunt chiar punctul de legătură dintre suflet şi subconştient cu trupul, cu ego-ul exterior. Intestinul este cel mai vechi organ, care a apărut chiar de la bun început atunci când omul încă nu avea creierul dezvoltat, acesta prelucrând toată informaţia. Treptat, la om s-a dezvoltat creierul, dar cea mai importantă informaţie despre viitor, despre ce urmează să se întâmple, este şi acum percepută, în primul rând, chiar de intestine.

Activitatea ficatului şi a intestinelor are legătură cu

viitorul, activitatea pancreasului – cu prezentul. Oricât ar fi de ciudat, în momentul în care un om îşi pierde orientarea în viaţă, atunci intestinele, rinichii şi ficatul, situate în apropiere, reacţionează primele şi apoi toate celelalte organe.

Datorită intestinelor, noi simţim viitorul, ficatul având legătură cu intestinele în mod direct. De aceea, atunci când un om începe să aibă probleme cu viitorul, când energia viitorului începe să secătuiască, de obicei, ficatul se îmbolnăveşte, deoarece organele noastre au o legătură strânsă cu structurile de câmp. În plus, această unitate a organelor şi a structurilor de câmp constituie o unitate şi simultan o luptă a contrariilor.

Câmpul şi materia fizică sunt opuse reciproc, însă ele există împreună, iar această afirmaţie este valabilă pentru tot ce există în Univers. De exemplu, mai întâi, oamenii de ştiinţă erau siguri că electronul este o particulă, dar mai târziu s-a dovedit că, trecând prin fisuri înguste, acesta se comportă ca o undă. Oamenii de ştiinţă au fost nevoiţi să recunoască faptul că un electron este în acelaşi timp şi o undă, şi o particulă, cu alte cuvinte, acesta este în acelaşi timp şi o substanţă şi un câmp. De aici reiese că substanţa reprezintă un câmp structurat.

Un om, ca şi un electron, este în acelaşi timp şi substanţă şi câmp, iar unul îl întrepătrunde pe celălalt.

Înainte, oamenii de ştiinţă dezbăteau ce este primordial: spiritul, mai bine zis, câmpul sau materia, adică substanţa, iar ulterior au descoperit despre câmp că acesta poate da naştere unor particule care există o anumită perioadă de timp în mod independent, dizolvându-se apoi în câmp sau, cum se mai spune, în vid. Iniţial, oamenii de ştiinţă credeau că vidul este un gol, că principala energie a Universului este materie dar, pe neaşteptate, s-a dovedit că energia vidului depăşeşte de miliarde de ori energia materiei care, prin comparaţie cu vidul, este ceva iluzoriu. De aici reiese că realitatea obiectivă este un vid, o lipsă de conţinut, nimic; iar un lucru iluzoriu, foarte slab, fin, trecător, este chiar

substanţa, acea materie, la care noi ne-am închinat dintotdeauna, considerând-o ca fiind de bază şi primordială.

Concluzia la care a ajuns ştiinţa este cunoscută religiei de foarte multă vreme, aceasta din urmă susţinând că totul a apărut din nimic, că întregul Univers a apărut din nimic.

Creatorul a făcut tot ce este vizibil din invizibil. Din acest motiv, revelaţia religioasă mai veche de o mie de ani descrie de fapt procesele fizice pe care ştiinţa de abia ajunge să le cunoască.

Aşa cum am mai scris deja, la nivel de câmp, noi toţi suntem uniţi, deosebindu-ne doar la nivel exterior. Cu alte cuvinte, la nivel subtil, toţi oamenii sunt uniţi, însă rudele apropiate sunt foarte strâns legate între ele, mai ales părinţii şi copiii. La unul dintre seminarii, eu am povestit cum a venit un bărbat la mine şi mi-a spus următoarele:

— Nu pot face bani. Aceştia parcă ajung în mâinile mele, dar brusc se întâmplă ceva şi, în cele din urmă, contractele şi înţelegerile sunt reziliate iar eu pierd banii. Pe scurt, este ceva fantastic, am nişte neplăceri continue. Sunt un om inteligent, talentat, energic, aş putea câştiga de o sută de ori mai mult decât acum dar, din cine ştie ce motive, nu reuşesc! Probabil că am fost deocheat sau acest lucru este un fel de blestem, căci eu văd că se întâmplă ceva!

M-am uitat în câmpul lui şi am spus:

— Acum eu vă voi spune ce se întâmplă. Cauza problemelor dumneavoastră cu banii – caracterul soţiei. Aceasta este o persoană lacomă, zgârcită, de aceea, nu are voie să aibă mulţi bani pentru că, într-un asemenea caz, ea va deveni şi mai zgârcită şi lacomă, iar acest lucru va lăsa urme asupra caracterului şi sufletului ei şi, în consecinţă, va lovi în copiii dumneavoastră, care pot să se îmbolnăvească sau chiar să moară. Pentru a salva copiii, caracterul mamei lor trebuie îmbunătăţit, iar sufletul ei purificat. Din acest motiv, este necesar ca ea să simtă lipsa banilor şi, iată de ce, dumneavoastră nu câştigaţi atât cât

aţi putea să câştigaţi.

După cum aţi înţeles, în acest exemplu este vorba despre acea unitate la nivel de câmp. Înseamnă că, dacă noi vrem să fim fericiţi şi prosperi, atunci trebuie să avem grijă nu doar de noi înşine şi de propriul caracter, ci şi de caracterul celor apropiaţi. Conform legilor dialecticii, îmbunătăţirea caracterului se realizează pe două căi: a biciului sau a turtei dulci. Dacă noi dorim să oferim unei persoane dragi doar bomboane, doar având grijă de ea, să ne sacrificăm de dragul său şi să nu pretindem nimic în schimb, atunci nu o vom îmbunătăţi, ci o vom perverti. Pe de altă parte, dacă suntem despotici şi doar pretindem, nu vrem să lăudăm şi să avem grijă de o persoană dragă, nici în acest caz nu vom vedea vreun rezultat. Un om nu se educă nici prin reproşuri sau acuzaţii, nici prin linguşire sau complimente – într-un cuvânt, doar prin emoţii pozitive. Iubirea este dialectică, iubirea dăruieşte dar şi ia. În momentul în care înţelegem acest lucru, atunci începem să ne schimbăm dar, dacă noi dorim doar să primim, atunci doar vom pierde.

Încă o dată repet: noi toţi suntem uniţi în plan subtil. Modul în care ne-am comportat în copilărie, în adolescenţă, în tinereţe, va avea urmări în mod negreşit asupra urmaşilor noştri. Noi toţi trebuie să trecem prin suferinţe pentru ceea ce am făcut cândva. Psihologii nu se orientează întotdeauna către acest subiect, pentru că psihologia modernă este orientată către conştientul omului, către corpul său. Ştiinţa modernă spune despre conştientul nostru că este secundar şi are legătură doar cu trupul. De aceea, psihologia modernă pleacă de la premiza că şi conştientul este un produs al corpului.

Printr-o astfel de abordare este imposibil să găsim răspunsuri la întrebări serioase, deoarece există două tipuri de conştiinţă: primordială şi secundară. Dacă noi dorim să ne ocupăm la modul serios de psihologie, atunci trebuie să înţelegem că sufletul este conştiinţa principală, primordială, că aceasta a existat până la apariţia omului şi va exista după moartea sa, şi nu degeaba cuvântul

„psihologie” este derivat de la cuvintele greceşti *psyche* (suflet) şi *logos* (ştiinţă).

Psihologia modernă nu poate să înţeleagă de ce omul care, după ce a fost promovat la muncă şi a primit un salariu de două ori mai mare decât cel anterior, se spânzură brusc. În opinia psihologilor, emoţiile pozitive vindecă, ceea ce înseamnă că omul care a fost promovat ar trebui să se vindece de toate bolile, ar trebui să fie fericit şi totul ar trebui să fie bine cu el dar, în schimb, acesta se sinucide. Din punctul de vedere al psihologiei clasice, această faptă nu poate fi explicată, dar haideţi să încercăm să clarificăm ce se întâmplă cu un om în asemenea momente.

La nivel exterior, omul are numai emoţii pozitive însă, dacă el a simţit tristeţe, depresie, o lipsă a dorinţei de a trăi în momentul în care a avut neplăceri la locul de muncă, atunci toată această negativitate s-a acumulat şi a ieşit la suprafaţă nu atunci când se simţea rău ci, oricât ar fi de ciudat, în momentul în care se simţea bine. Dacă, atâta timp cât nu aţi avut bani, dumneavoastră aţi urât oamenii, v-aţi lăcomit, v-aţi mâhnit şi nu aţi mai dorit să trăiţi, atunci toate aceste emoţii şi sentimente negative sau acumulat în subconştient şi, de îndată ce veţi primi o sumă mare de bani şi veţi simţi fericire, acestea se activează şi va trebui să lucraţi asupra lor.

De asemenea, aţi observat probabil că, de multe ori, la scurt timp după ce au primit o sumă mare de bani sau au avut parte de un mare succes, oamenii s-au îmbolnăvit grav sau asupra lor s-au abătut nenorociri, inclusiv moartea. Pentru a înţelege cum se poate ca un om, care a fost foarte norocos, care ar trebui să fie aparent fericit, să nu vrea să mai trăiască şi să intre în depresie, trebuie să se ştie că, în afară de conştient, omul are şi suflet cu ajutorul căruia acesta gândeşte. Dacă sufletul unui om este ataşat de această lume, atunci fericirea exterioară intensifică ataşamentul. Prin urmare, creşte agresivitatea care se transformă ulterior în depresie. Priviţi ce rezultă: un val de fericire este urmat de un val subconştient de ură

faţă de oameni şi faţă de lume, apoi – faţă de tine însuţi iar, în cele din urmă, omul se sinucide.

Psihologii încă nu pot să răspundă la întrebarea cum şi de ce teatrul poate să existe. Jocul de teatru este un fenomen care contrazice în totalitate psihologia modernă deoarece, conform acesteia, un om nu poate simţi două emoţii în acelaşi timp, mai ales dacă acestea sunt sentimente contrare. Totuşi, în teatru aşa ceva se întâmplă în mod constant şi, când un actor joacă într-o tragedie (care este chiar cel mai important gen de teatru al dramaturgiei clasice ce creează cea mai mare intensitate de sentimente), acesta are simultan emoţii contrare. Interpretând un rol, actorul poate simţi ură, disperare, regret, tristeţe şi, în acelaşi timp, acesta se simte fericit pentru că este ascultat, pentru că oamenii ţin seama de el. Din punctul de vedere al psihologiei moderne, în momentul în care sentimentele contrare încetează să lupte unul cu celălalt şi se transformă într-unul singur, atunci teatrul se încheie, jocul actorului devenind lipsit de sens.

Adesea, dacă un actor plânge pe scenă, atunci plânge şi personajul, dacă actorul se bucură, şi personajul se bucură. În filme, actorii plâng cu lacrimi adevărate, dar la teatru, pe scenă, când personajul plânge, actorul trebuie să simtă, de fapt, fericire. Teatrul nu poate să existe dacă actorul nu simte două emoţii simultan opuse. Când grecii antici vedeau un actor care plângea cu adevărat, ei aruncau în el cu ouă stricate şi cu roşii deoarece înţelegeau că teatrul moare. Teatrul trăieşte atunci când există o deosebire de potenţiale, o contradicţie între sentimente, atunci când un sentiment îl contrazice pe celălalt şi ambele sunt foarte intense – iată, atunci are loc dezvoltarea.

Teatrul există deoarece omul are două „euri”, conform principiului trinităţii – există trei „euri”: două „euri” contrare şi un „eu” suprem care le uneşte. Omul are un ego extern, legat de trup şi un nivel extern, al conştientului dar are şi un „eu” subconştient – „eul” lui suprem, primordial faţă de corp şi care controlează cel de-

al doilea „eu”. Aceste două „euri” pot experimenta emoţii contrare.

În teatrul de astăzi este, de asemenea, respectat principiul trinităţii: există un actor care are o emoţie, există un personaj care are o altă emoţie şi există un actor care joacă un rol – ceea ce este ca şi cum două personalităţi sunt unite într-una singură.

Principiul trinităţii este chiar principiul dezvoltării. A nu înţelege faptul că omul este o fiinţă duală, că acesta are două corpuri – fizic şi energetic – şi, din acest motiv, omul are şi două tipuri de conştiinţă – una legată de corp şi una legată de suflet – duce la concluzia că un om nu poate să simtă două emoţii simultan însă, dacă noi vom crede astfel, atunci nu vom înţelege niciodată ce înseamnă teatrul şi arta adevărată.

Sunt adesea întrebat ce este boala. Boala este o funcţie de protecţie a organismului. Înainte, medicii credeau că febra este un simptom rău, care trebuie neapărat să fie scăzută.

Acum medicii scad febra doar dacă este foarte ridicată şi dacă inima poate fi afectată, dar deja este bine cunoscut faptul că o creştere a temperaturii este o reacţie de apărare a organismului prin care pier microorganismele patogene. Cu alte cuvinte, s-a dovedit că temperatura mare este un lucru bun.

Aşadar, este necesar să luptăm cu febra sau nu? Este necesar să luptăm, dar nu cu febra, ci cu problemele ascunse din interior. Creşterea temperaturii are legătură în mod direct cu scăderea energiei organismului şi, împreună cu aceasta, scade şi imunitatea, ceea ce reprezintă un pericol serios. Acesta este motivul pentru care se activează un mecanism de protecţie şi creşte temperatura, crescând energia exterioară a organismului care, la rândul său, creşte energia internă a acestuia.

Astfel, creşterea temperaturii este un mecanism de apărare, cu care nu trebuie să lupţi, ci pe care trebuie să-l ajuţi, crescând energia internă şi înlăturând cauzele scăderii ei. De regulă, cauzele scăderii energiei interne au

legătură chiar cu sufletul: dacă un om are o depresie puternică, dacă el este nemulţumit de lumea înconjurătoare sau este foarte supărat, atunci energia sa scade, iar apoi scade şi imunitatea.

Mulţi cititori, care de abia încep să se familiarizeze cu cărţile mele, au deschis Biblia, au citit Vechiul şi Noul Testament însă, dacă îi întrebi care este esenţa Iudaismului şi a Creştinismului, este puţin probabil ca vreunul dintre ei să poată răspunde în mod clar. Într-o înţelegere generală, totul se reduce la nişte scheme destul de primitive şi „egoiste" care corespund cu instinctele umane de bază. Înţelegerea sensului Creştinismului se reduce la faptul că Iisus Hristos a venit pe pământ, noi am crezut în El, ceea ce înseamnă că păcatele noastre vor fi iertate şi, dacă ne vom ruga şi vom dona bani, atunci noi vom fi mântuiţi în ziua Judecăţii. Majoritatea oamenilor nici măcar nu înţeleg că este vorba despre mântuirea sufletului şi îşi cer iertare pentru păcate prin rugăciuni pentru a nu ajunge pe o tigaie încinsă. O astfel de idee naivă şi o neînţelegere evidentă în legătura cu ceea ce spunea Iisus Hristos i-a îndepărtat, într-adevăr, pe mulţi oameni de la credinţă. Religia s-a transformat într-un teatru, iar ulterior a apărut ateismul.

În momentul în care îi spui unui copil că nu are voie să facă ceva, acesta ascultă, dar crescând mai mare, va întreba negreşit: „De ce nu am voie?" şi, dacă nu-i explici de ce, atunci el nu va mai asculta. Oamenii trebuie să înţeleagă sensul principiilor religioase, trebuie să conştientizeze despre ce vorbeşte religia, trebuie să vadă modul în care este unită gândirea religioasă sau, mai bine zis, revelaţia Divină cu înţelegerea oamenilor.

Care este esenţa Iudaismului? Dacă judecăm în mod superficial, atunci esenţa acestei religii constă în faptul că Dumnezeu iubeşte un anumit popor, evreii, pe care îl protejează şi cu care a încheiat un legământ: dacă oamenii vor respecta poruncile, atunci ei vor fi sănătoşi şi fericiţi. Într-o oarecare măsură, acest lucru are sens, însă nu acesta este sensul Iudaismului. Sensul Iudaismului nu

constă în faptul că Dumnezeu ne va mântui dacă vom respecta poruncile, ci în faptul că trebuie să ne desăvârşim, să ne schimbăm în bine.

Care este diferenţa dintre un păgân, un idolatru şi un monoteist – o persoană care crede într-un singur Dumnezeu? Dacă ai putut să jefuieşti, înseamnă că eşti puternic; dacă ai putut să ucizi, înseamnă că ai învins; dacă ai putut să trădezi şi să înşeli, înseamnă că tu eşti mai deştept; dacă tu eşti pe primul loc, i-ai umilit şi i-ai jignit pe toţi ceilalţi, înseamnă că ai dovedit că eşti mai puternic, mai deştept, mai puternic decât ceilalţi – iată de ce pentru un idolatru triumful propriului său ego constă în umilirea, dispreţuirea şi jignirea unei alte persoane. Pentru un păgân, acest lucru este un proces normal, firesc. Dacă ai furat – eşti deştept, dacă nu ai fost prins niciodată – eşti de două ori mai deştept, dacă ai jefuit – eşti puternic, dacă ai ucis – înseamnă că ai învins, cu alte cuvinte, totul se reduce la individualitate, la ego-ul exterior al omului. Păgânii au zei la care trebuie să se închine, să aducă jertfe, însă individualitatea unui om este întotdeauna pe primul loc.

Despre ce vorbeşte Iudaismul? Despre faptul că nu este voie să minţi, să jefuieşti, să ucizi, că furtul este un păcat pe care omul va trebui să-l plătească. De asemenea, Iudaismul vorbeşte despre faptul că este necesar să-ţi respecţi părinţii, oricum ar fi ei, că nu este voie să te închini nici muncii, nici oamenilor, nici la orice altceva, în Iudaism există 613 porunci care îndeamnă omul să se comporte corect, să-şi stăpânească instinctele animalice pentru ca această energie animalică să se transforme într-o energie umană şi Divină. Astfel, esenţa Iudaismului constă în schimbarea caracterului prin îmbunătăţirea comportamentului.

Care este sensul Creştinismului? Iisus Hristos a spus: „Să nu credeţi că am venit să anulez Legea sau Profeţii! Nu am venit să anulez, ci să împlinesc”. Prin urmare, sensul Creştinismului este acela de a îmbunătăţi caracterul omului prin schimbarea comportamentului şi dezvoltarea

calităţilor sufleteşti. În Creştinism nu este suficient să te comporţi bine, este necesar să fii milostiv, iubitor, să poţi face sacrificii şi să ierţi; trebuie să vezi voia Divină în toate şi să fii capabil să trăieşti prin intermediul sentimentelor, cu alte cuvinte, cu sufletul, nu cu raţiunea; trebuie să simţi că eşti de importanţă secundară faţă de voia Divină. În felul acesta, Iisus a arătat următoarea etapă de dezvoltare a omului – etapa dezvoltării sufletului, pentru care este nevoie de o muncă serioasă asupra caracterului. Scopul lucrului asupra caracterului este asemănarea cu Cel de Sus: „fiţi desăvârşiţi aşa cum este Tatăl vostru Ceresc”.

Omul, care înţelege care este sensul Iudaismului şi al Creştinismului, ştie că cel mai important lucru nu este doar să viseze la mântuirea sufletului, trebuie să-şi salveze propriul suflet în fiecare secundă, trebuie să se poată schimba, să devină mai bun în fiecare zi, iar cel care păşeşte pe această cale deja nu se mai gândeşte la faptul că mâine va dori să se însănătoşească, iar poimâine să-şi rezolve unele dintre problemele sale. Grija faţă de suflet este una dintre cele mai importante componente ale fericirii, îmbunătăţirea caracterului propriu devenind o nevoie firească pentru el. Dacă înţelegeţi acest lucru, înseamnă că sunteţi deja pe drumul cel bun.

Cap. 4 – Agresivitatea

După cum am mai scris deja, un om nu reprezintă doar un corp, gânduri şi conştient, ci şi un subconştient şi un suflet. În mod corespunzător, el are cel puţin două niveluri de gândire, două niveluri de sentimente şi, din acest motiv, poate să nu aibă o agresivitate externă, însă poate avea o agresivitate internă, subconştientă. Studiind-o, am observat că aceasta nu doar că devine cauza unui comportament agresiv, dar şi că, depăşind o anumită limită, poate duce şi la probleme în viaţă iar ulterior va afecta sănătatea.

Dacă nu se va scăpa de agresivitatea subconştientă, aceasta se va transforma în depresie. Oamenii agresivi sunt mereu depresivi, iar această depresie poate să devină un program de autodistrugere. Depresia se poate

manifesta fizic (durere de cap, durere la nivelul abdomenului inferior, probleme cu intestinele), se poate exprima prin nereuşite în destin, atunci când se abat brusc ghinioane asupra unui om. Mai târziu, se dovedeşte că toate aceste probleme sunt rezultatul unui program de autodistrugere. Cu alte cuvinte, acest program nu creează doar probleme de sănătate, de comportament şi de caracter, dar influenţează în mod negativ şi destinul.

Discutam odată cu o persoană şi am remarcat în câmpul său, în subconştient, un program foarte puternic de autodistrugere. El mi s-a plâns: „Nu am noroc deloc în afaceri. Sunt un om destul de inteligent, dobândesc tot mai multă experienţă odată cu trecerea anilor, dar toate proiectele mele se năruie. Spuneţi-mi, care este problema?" l-am explicat că, în momentul în care un program de autodistrugere este declanşat, omul alege în mod subconştient cea mai rea variantă din cele posibile şi, dacă i s-ar oferi la alegere zece variante, atunci el o va alege pe cea mai rea. Atunci când există un program de autodistrugere adânc în subconştient, un om se poate îmbolnăvi grav sau poate deveni un ghinionist cronic, ceea ce îl va salva de la moarte.

În legătură cu cele spuse mai sus, apare întrebarea: dacă subconştientul ne cunoaşte viitorul, atunci de ce nu ne salvează de neplăceri şi nenorociri, de ce nu ne salvează de la o moarte iminentă, creându-ne în schimb probleme? Unii oameni simt pericolul mortal şi pot să îl evite, de exemplu, să nu zboare cu avionul, însă majoritatea oamenilor se duc totuşi către moarte, deşi ei ştiu în mod subconştient că pot muri. De ce subconştientul nu-i protejează? în realitate, subconştientul chiar ne protejează şi, tocmai din acest motiv, ne creează probleme, neplăceri, boli şi poate duce chiar la moarte deoarece aceasta este, de asemenea, o protecţie împotriva unui comportament greşit. Dacă un om se concentrează pe conştient, pe învelişul exterior, pe dorinţele şi instinctele sale, atunci el începe astfel să-şi prejudicieze propriul suflet.

Ştim că un electron este simultan şi particulă şi undă, mai bine zis, structura lui de câmp este una dintre formele sale de existenţă. Prin urmare, se poate spune că un electron are suflet. Fiecare celulă are suflet, iar când aceasta devine canceroasă şi îşi întrerupe unitatea cu organismul, începând să funcţioneze împotriva lui, atunci ea trebuie să fie distrusă, pentru siguranţa structurii de câmp. În organism există celule speciale care controlează procesul de apariţie a celulelor canceroase şi le distruge în permanenţă. În mod similar, funcţionează şi subconştientul: acesta poate să ne aducă moartea pentru a ne salva sufletul.

Subconştientul nostru, „eul" nostru suprem, ne atrage neplăceri şi boli pentru a ne amâna moartea, pentru ca noi să ne îndepărtăm puţin de ego-ul nostru extern şi de instincte, pentru a simţi legile existenţei pe care subconştientul nostru le cunoaşte şi pentru a începe să ne comportăm corect. Boala şi neplăcerile reprezintă inclusiv o răsplată pentru ceea ce am făcut cândva. Cu alte cuvinte, dacă noi ne-am comportat greşit în trecut, acest lucru ne afectează în prezent.

O atitudine incorectă faţă de lume dă naştere la probleme şi boli, iar o atitudine greşită în prezent generează o atitudine greşită în viitor. Dacă suntem în pericol de moarte atunci, pentru a nu muri, ne sunt trimise boli şi noi scăpăm de aşa-numitele ataşamente, ne îmbunătăţim caracterul şi astfel ne salvăm.

În Iudaism, boala, nenorocirea şi neplăcerea sunt o răsplată pentru ceva cum ar fi, de exemplu, un comportament incorect, trădare, furt. Pentru astfel de păcate, o persoană sau copiii săi sunt pedepsiţi prin boală. În Hinduism, de asemenea, orice problemă este percepută ca o răsplată pentru păcatele comise iar, sub acest aspect, Iudaismul a adoptat astfel multe lucruri din Hinduism.

În Creştinism, boala este înţeleasă mai profund, nu doar ca o pedeapsă pentru păcat, dar şi ca un semn pentru om, pentru ca acesta să poată evita noi probleme, cu alte cuvinte, boala fiind dată omului nu din cauza a ceva, ci

pentru ceva. Iisus Hristos i-a spus omului pe care l-a vindecat: „... de acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu ţi se întâmple ceva şi mai rău”. Astfel, El ne-a arătat clar faptul că există o legătură între un comportament incorect şi problemele de sănătate. În momentul în care lui Iisus Hristos i-a fost arătat un om fără picioare şi a fost întrebat de ce acela nu are picioare, Hristos a răspuns: „Dacă ar fi avut picioare, atunci el ar fi trecut peste tot pământul cu focul şi sabia în mână”. O boală sau o problemă îi este dată unui om pentru ca acesta să nu comită păcate grave, pentru a nu dăuna sufletului, boala îndeplinind astfel o funcţie de protecţie.

Despre omul orb, Iisus Hristos a spus următoarele: „Nici el, nici părinţii lui n-au păcătuit, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu”. Cu alte cuvinte, o boală este dată unui om nu doar pentru îmbunătăţirea caracterului dar, de asemenea, şi pentru ca el să aibă nădejde în Dumnezeu, să aspire către El, pentru ca iubirea sa pentru Cel de Sus să crească. Tocmai acest lucru şi reprezintă una dintre misiunile importante ale bolilor, ale neplăcerilor şi ale nenorocirilor, chiar şi ale morţii.

În Bhagavad Gītā se spune că, dacă o persoană muribundă se gândeşte la Dumnezeu, se roagă şi aspiră spre El, atunci îi sunt iertate multe păcate, deoarece păcatul înseamnă îndepărtarea de Dumnezeu, iar atunci când omul se întoarce la Dumnezeu, păcatele îi sunt îndepărtate. Şi în Creştinism este vorba despre acelaşi lucru.

*

Frazele „Dumnezeu este iubire” şi „Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit”, înseamnă faptul că, dacă un om poate iubi, dacă iubirea lui nu este egoistă, ci necondiţionată, dacă iubirea sa străluceşte ca soarele, atunci aceasta îl uneşte cu Dumnezeu, care este iubire. În mod corespunzător, păcatele i se reduc, caracterul i se îmbunătăţeşte, ceea ce permite învingerea multor boli şi nenorociri.

Omul, capabil de iubire, este un om fericit, bucuros şi

optimist. El poate ierta alţi oameni, nu va regreta trecutul şi nu se va teme de viitor. O persoană, care este capabilă să iubească, are trăsături de caracter corespunzătoare, deoarece iubirea pentru Dumnezeu nu este doar un sentiment, ci este întotdeauna o transformare a personalităţii şi aspiraţie către Dumnezeu.

Ce este un om? Este o verigă intermediară între ceea ce este animalic şi Divinitate. Omul are câteva niveluri de personalitate şi, odată cu dezvoltarea sa, el urcă de la o treaptă la alta, mai înaltă. Drept urmare, dependenţa sa interioară de lume se reduce, iar în momentul în care există mai multă iubire atunci, în mod corespunzător, există şi mai puţină agresivitate.

Care poate fi cauza apariţiei agresivităţii? în primul rând, după cum am spus deja, agresivitatea reprezintă un ataşament. O altă cauză a agresivităţii poate fi caracterul: dacă un om a păcătuit în trecut, dacă părinţii lui s-au comportat greşit, atunci toate acestea s-au reflectat în subconştientul său şi astfel a apărut agresivitatea. Cu alte cuvinte, dacă sunt un om ambiţios sau invidios, dacă mă tem în permanenţă pentru viitor şi regret trecutul, atunci eu voi vorbi rău despre oameni, îi voi judeca, dispreţui şi urî şi mă voi înfuria din cauză că, în opinia mea, cineva a procedat greşit. Caracterul, la fel ca şi ataşamentul, poate să ducă la apariţia unor probleme serioase de sănătate şi de destin.

O atitudine incorectă faţă de ceva şi lipsa de înţelegere a legilor universale pot, de asemenea, să dea naştere problemelor de sănătate. Nouă ni se pare că avem liber arbitru, împlinindu-ne dorinţele şi ghidându-ne după propriile noastre idei, gânduri şi sentimente, însă, în realitate, în subconştientul nostru se află mecanisme strategice, care ne oferă un algoritm pregătit pentru rezolvarea oricăror sarcini sau probleme iar noi ne comportăm conform acestor mecanisme. Cu alte cuvinte, ne comportăm în mod adecvat mecanismelor subconştiente despre bine şi rău, ceea ce este bun şi ceea ce este rău.

Într-un moment critic, conştiinţa unui om se opreşte,

funcţionând, ca să spunem aşa, pe pilot automat, după reflexele de care sunt responsabile cele mai importante mecanisme strategice subconştiente ale noastre. Însă, dacă aceste mecanisme sunt alterate, dacă noi înţelegem greşit legile universale, nouă ne apar şi agresivitatea şi problemele, chiar şi acelea foarte grave.

Aşa cum am mai scris, în Univers totul este trinitar, inclusiv legea dialecticii, pe Cel de Sus noi îl vedem în trei ipostaze şi orice proces este trinitar. Iar principalele porunci sunt trei, de asemenea: 1) iubeşte-l pe Dumnezeu mai presus de orice, 2) iubeşte-te pe sine, 3) iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi. Din cauza unei imagini naive, superficiale, s-ar părea că există doar două porunci: iubeşte-l pe Dumnezeu mai presus de orice şi iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi. Noi încetăm să ne iubim pe noi înşine şi, prin urmare, avem probleme. Comportamentul nostru ne poate deveni fatal şi agresivitatea se poate îndrepta spre noi înşine, doar pentru că nu ştim că este necesar să ne iubim pe sine şi să avem grijă de noi înşine.

Cunosc un cuplu, soţ şi soţie, pensionari, ambii având aproximativ 70 de ani. În provincie, pensia este mică dar, în tinereţe, ei au cumpărat două apartamente şi au închiriat unul dintre ele, fiind principala lor sursă de venit.

Fiul, care trăia cu ei, a spus într-o zi că doreşte să se mute în alt oraş şi le-a cerut părinţilor să-l ajute.

Din punctul meu de vedere, crescând mare, fiul nu trebuie să ceară nimic. Dimpotrivă, trebuie să-şi ajute părinţii în vârstă, aşa cum am povestit în lecţia mea „Educaţia copiilor”. Eu cred că un adult trebuie să-şi găsească singur un cămin sau să-şi închirieze un apartament, trebuie să-şi facă singur un drum în viaţă, deoarece nu există dezvoltare fără greutăţi. Dar, în acest caz concret, părinţii au decis să-şi ajute fiul. Ei şi-au vândut cel de-al doilea apartament, care era principala lor sursă de venit şi i-au cumpărat fiului o garsonieră frumoasă într-un oraş mare. Părinţii au rămas fără resurse pentru o existenţă mai mult sau mai puţin decentă, dar în schimb şi-au asigurat fiul.

Mai târziu, fiul s-a căsătorit, a început să-şi caute un loc de muncă şi totul îi mergea bine. Cu toate acestea, el şi-a sunat recent părinţii şi le-a spus că are nevoie de bani pentru a face afaceri, ca să-şi întreţină astfel familia. Mama l-a întrebat:

— Spune-mi, dar tu înţelegi că noi suntem pensionari şi nu avem bani?

— Ei bine, nu ştiu, găsiţi bani de undeva, împrumutaţi-vă, am nevoie de bani! a răspuns fiul.

— Nu avem bani, însă tu trebuie să rezolvi de unul singur, a spus mama.

Atunci fiul a întrebat:

— Dar voi, în general, aţi făcut măcar ceva pentru mine?

După această întrebare, mama a spus că nu are bani şi că nu îi vor da niciun ban, chiar dacă ar face rost, că el este un bărbat matur şi trebuie să se întreţină singur, să aibă grijă de familia şi de părinţii lui. Iar mie, ea mi-a spus mai târziu că şi-a amintit imediat lecţia „Educaţia părinţilor”:

— Mi-am dat seama că, într-o oarecare măsură, i-am făcut rău fiului, că i-am distrus caracterul, pentru că toată viaţa am făcut totul pentru el, uitând de mine. Am făcut totul de dragul celor apropiaţi, iar pe mine m-am pus mereu pe planul al doilea, înăbuşindu-mi dorinţele, doar pentru ca cei din jurul meu să fie fericiţi.

Şi iată acum, când am aproape 70 de ani, am înţeles că şi eu, de asemenea, trebuia să fiu fericită, că cei care trebuie să aibă grijă de mine sunt copiii, nu doar eu să am grijă de ei. Mi-am dat seama că trebuie să mă iubesc pe mine însămi, aşa că m-am dus la magazin şi mi-am cumpărat din toată pensia mea o pereche bună de bocanci de iarnă.

Neînţelegerea legii trinităţii, a faptului că noi trebuie să-L iubim pe Dumnezeu, să ne iubim pe sine şi apoi şi pe alţii poate duce la probleme foarte grave, la un program de autodistrugere. Copiilor, obişnuiţi doar să primească, le creşte agresivitatea faţă de părinţi, aceştia nu mai cer, ci

pretind ceea ce doresc iar, dacă nu primesc, încep să-şi urască părinţii. Cel care se reprimă pe sine de dragul altuia, se autodistruge, intensificându-şi tot timpul agresivitatea externă faţă de oamenii din jur. Corupându-şi rudele, omul se distruge pe sine, iar acest lucru se întâmplă din cauza neînţelegerii legilor universale.

Voi da încă un exemplu despre cum poate să apară agresivitatea. Vă amintiţi de Nikolai Ostrovsky, care a scris că „cel mai preţios lucru pe care îl are un om este viaţa? ...” Ulterior, scriitorul s-a îmbolnăvit grav şi a avut o moarte lentă. Eu cred că acest lucru a avut legătură cu ideea principală a cărţii sale extrem de faimoase. Când viaţa este cel mai important lucru pentru un om, acesta i se va închina şi, pentru a-şi păstra viaţa, el va fi în stare de orice crimă morală. Din acest motiv, afirmaţia despre faptul că cea mai importantă valoare a unui om este viaţa sa, vorbeşte despre decăderea sufletului şi, în mod corespunzător, despre agresivitate.

Un om este mai puţin agresiv atunci când sufletul său este pe primul loc căci, în acest caz, Dumnezeu este cel mai important pentru el.

Iubirea faţă de Cel de Sus înseamnă chiar învingerea agresivităţii. Cu cât noi îl iubim mai puţin pe Dumnezeu, cu cât ne închinăm mai mult la idoli, cu atât agresivitatea subconştientă devine mai puternică şi, în consecinţă, aceasta loveşte în sănătate şi destin.

Prima poruncă biblică spune că Dumnezeu este unic şi pe El trebuie să-L iubim mai mult decât orice altceva, pentru că El este tot ceea ce noi vedem, iar iubirea pentru Dumnezeu înseamnă iubirea pentru tot, înseamnă unitatea absolută a tuturor lucrurilor. În acest caz, agresivitatea nu apare, pentru că ea apare atunci când eu protejez ceva de altceva. Prin urmare, agresivitatea înseamnă separare, concurenţă, lupta contrariilor, dar atunci când există un sentiment, o unitate interioară absolută, nu are loc distrugerea, ci colaborarea şi dezvoltarea.

Prima poruncă spune că Dumnezeu este unic şi totul vine de la Dumnezeu. Dacă eu ştiu că Cel de Sus este unic,

atunci eu înţeleg că şi binele şi răul sunt de la Dumnezeu şi atunci nu voi mai simţi ură în momentul în care apare o anumită problemă, nu voi mai blama destinul dacă voi începe să am multe neplăceri, nu mă voi urî pe sine dacă voi greşi cu ceva, deoarece Dumnezeu este unic şi totul vine de la El, ceea ce înseamnă că nu este permis nici să-i urăşti pe ceilalţi, nici pe sine. Pot să regret, pot să fiu nemulţumit, pot să lupt şi să încerc să schimb ceva însă, fără să uit că totul vine de la Dumnezeu, eu trebuie să rămân iubitor, blând, recunoscător şi împăcat în suflet.

Înţelegerea corectă a poruncilor reduce agresivitatea, în momentul în care omul uită de prima poruncă, de faptul că iubirea faţă de Dumnezeu este mai presus de toate, acesta începe să se închine idolilor. Mai întâi, el se închină, de exemplu, la zeii păgâni, apoi la anumite valori şi, în cele din urmă, începe să se închine corpului său şi dorinţelor sale, asemenea unui animal. Iar în momentul în care cineva sau ceva intervine între o persoană şi dorinţele sale, omul simte ură şi doreşte cu ardoare să-l rupă în bucăţi pe cel care i s-a pus în cale. Din acest moment, începe descompunerea sufletului.

Cu cât o persoană uită mai mult de Dumnezeu, cu cât mai mult se închină la diverşi idoli, cu atât mai repede sufletul său se umple de agresivitate şi cu atât mai repede încep problemele.

De ce se spune în Vechiul Testament: „Să nu-ţi faci chip cioplit”? în momentul în care Dumnezeu este unic pentru mine, atunci El este pe primul loc, iar eu şi conştientul meu suntem pe locul al doilea, iar subconştientul, sufletul – pe primul loc. În acest caz, orgoliul nu mă va înăbuşi şi nu va naşte agresivitate, însă, dacă există mulţi zei, atunci eu încep să mă închin acelora dintre ei care corespund dorinţelor mele. Dacă, de exemplu, eu vreau să cumpăr sau să vând ceva, atunci mă închin zeului comerţului; dacă doresc să fiu puternic, atunci mă închin zeului frumuseţii şi al puterii. Cu alte cuvinte, de fapt, eu nu mă închin zeilor, ci propriilor dorinţe, iar rugăciunea mea către aceşti zei păgâni devine

un mijloc de a mă întări şi de a fi fericit.

Iată de ce închinarea la idoli este un cult religios, în care omul se află întotdeauna pe primul loc, iar abia apoi zeul căruia el i se închină. În religiile păgâne, omul este primordial, iar zeul este secundar. Deşi omul îi recunoaşte puterea şi influenţa, el se pune pe sine şi propriile sale interese pe primul loc, se roagă şi aduce zeilor sacrificii, doar pentru a se îmbunătăţi şi a se întări pe sine, pentru a căpăta bunăstare, în aceasta fiind chiar esenţa idolatriei.

*

Elementele păgânismului se întâlnesc şi în Iudaism.

În Vechiul Testament se vede clar cum un om îşi punea adeseori propriul său „eu” pe primul loc, uitând de Dumnezeu, iar acest lucru ducea în mod inevitabil la probleme şi nenorociri. Elementele idolatriei există în fiecare religie monoteistă şi o foarte mare importanţă o are faptul dacă un om este pregătit să le învingă, dacă el îl simte pe unicul Dumnezeu în toate lucrurile.

De exemplu, vedismul este o versiune clasică a unei religii monoteiste. În Vede se afirmă că Dumnezeu este unic şi absolut, dar se manifestăm moduri diferite. Cu alte cuvinte, teoretic, legile universale sunt cunoscute, însă oamenii nu le înţeleg, percepându-le superficial, adlitteram. În concluzie, ce observăm astăzi în India? Treizeci şi trei de milioane de zei, cărora oamenii li se închină, alegându-şi-o zeitate pe placul lor. Desigur, este dificil să vorbim despre monoteism şi armonie sufletească într-o asemenea situaţie.

Când am fost în India, cu câţiva ani în urmă, am diagnosticat prin selecţie câţiva indieni, uitându-mă în câmpul lor. Credeam că toţi aceşti oameni vor străluci, doar ei au un sistem filosofic atât de uriaş, Vedele, şi poartă adevărul în sine, de câteva mii de ani deja. Cu toate acestea, s-a dovedit că indienii nu se deosebesc cu nimic de europeni: la mulţi, mai ales la femei, am văzut un nivel ridicat de orgoliu, o agresivitate ridicată faţă de bărbaţi, iar la o doctoră am observat şi judecarea oamenilor, şi nemulţumirea de sine, şi autodistrugere, cu alte cuvinte,

foarte multă agresivitate. Ulterior, am înţeles că, deşi indienii rămân profund monoteişti la interior, la nivel exterior, ei toţi au devenit păgâni deja de foarte mult timp.

Cu aproape 40 de ani în urmă, am auzit o poveste interesantă despre cum nişte turiste ruse au plecat în India şi au decis să se scalde într-un râu. Ele s-au dezbrăcat, au intrat în apă şi au început să înoate, să se bălăcească şi să se bucure. Uitându-se pe neaşteptate spre ţărm, au văzut acolo în jur de 150 de persoane care stăteau în genunchi şi se rugau, uitându-se laele: femeile albe sunt nişte zeităţi. Întregul sat stătea în genunchi şi se ruga.

Aceasta a fost reacţia oamenilor când au văzut ceva ce depăşise limitele a ceea ce era obişnuit pentru ei.

Păgânul crede că trebuie să se închine celui care este mai inteligent sau mai puternic decât el. Neînţelegerea faptului că trebuie să iubeşti doar un singur Dumnezeu şi că iubirea înseamnă chiar unitatea cu Creatorul poate să intensifice ataşamentul şi agresivitatea.

Ce altceva mai poate să intensifice agresivitatea? Oricât ar fi de ciudat, mâncarea. Mulţi oameni, citind Vechiul Testament, nu înţeleg care este sensul unei alimentaţii cuşere şi de ce nu este permis să mănânci carne de porc, peşte fără solzi şi animale care „umblă pe labe moi”, cu excepţia iepurelui. Este vorba despre faptul că, oricât ar fi de ciudat, omul primeşte la început informaţia cea mai importantă prin intermediul intestinelor, cu alte cuvinte, structurile primordiale continuă să funcţioneze şi noi percepem informaţia cu ajutorul mirosului şi al gustului mâncării. Din acest motiv, ceea ce noi mâncăm are urmări asupra naturii noastre informaţionale şi poate atât să ne amelioreze cât şi să ne agraveze situaţia.

Aşa cum am mai scris deja, apa are memorie şi ea stochează informaţia. Din această cauză, poţi să te intoxifici cu apa care conţine informaţie agresivă, iar cea care conţine o informaţie armonioasă, dimpotrivă – poate să vindece. Dacă un om doreşte să se simtă bine, îşi poate pregăti acasă apă vindecătoare. Pentru acest lucru, este

necesar să turnaţi apă filtrată într-o sticlă frumoasă sau într-un borcan frumos şi să o îngheţaţi pentru a şterge toată informaţia veche. Pe urmă, trebuie să scrieţi „iubire” şi „recunoştinţă” pe vas şi abia apoi să beţi din el.

Omul care va bea apa preparată în acest mod se va simţi mai bine decât dacă ar fi băut apă îmbuteliată dintr-o sursă necunoscută deoarece, dacă apa este îmbuteliată cu dorinţa de a câştiga, atunci omului care va bea această apă i se va transmite patima pentru bani şi, mai târziu, va avea probleme de sănătate şi de destin. Apropo, în Iudaism este arătat în mod clar că apa trebuie să fie turnată în vasul în care nu a fost păstrat nimic până atunci – nu poate fi vorba despre puritatea informaţională, însă această apă este considerată a fi cuşeră.

De ce nu le este permis evreilor să mănânce carne de porc? Deoarece porcul este un animal omnivor care mănâncă chiar şi pe cei asemenea lui. De aceea, un astfel de aliment, cum ar fi carnea de porc, intensifică ataşamentul omului faţă de lume şi îi creşte agresivitatea. Consumul cărnii de porc are urmări negative asupra caracterului omului şi asupra sufletului său care, în consecinţă, se poate confrunta cu probleme. Uitându-mă în planul subtil, am văzut că, de multe ori, consumul cărnii de porc poate duce la greutăţi cu urmaşii până la a şasea generaţie. Prin urmare, există carne pură din punct de vedere informaţional, însă există şi o astfel de carne care poate provoca probleme serioase.

În Iudaism, se obişnuieşte ca sângele unui animal să fie eliminat complet. În Tora se spune că „în sângele unui animal există sufletul său”. Cu alte cuvinte, sângele conţine o cantitate uriaşă de informaţie despre animal iar omul, care îi va consuma sângele, se va asemăna acestui animal. Interzicerea consumului de sânge este absolut justificată, deoarece un om trebuie să fie om, nu animal.

În Islam există un asemenea concept ca „halal” – „ceea ce este permis”. Pentru a spune despre came că este „halal”, este necesară citirea unei rugăciuni înainte de tăiere. Totodată, animalul nu trebuie să simtă frică sau

ură, iar omul însuşi trebuie să fie detaşat. Doar în cazul respectării acestor condiţii, carnea va fi curată din punct de vedere energetic şi nu va dăuna sufletului.

Apropo, carnea este o mâncare greoaie iar ficatul, care are legătură cu creierul, trebuie să se activeze la maximum pentru a o digera. Din această cauză, activarea ficatului este chiar activarea creierului, adică a conştientului, ceea ce intensifică orgoliul şi, în mod corespunzător, şi agresivitatea. Iată de ce oamenii, care consumă în exces mâncăruri preparate din carne, pot avea probleme de caracter iar acest lucru poate avea urmări asupra sănătăţii lor.

În Vechiul Testament se spune că nu este voie să se mănânce peşte fără solzi. Pentru mulţi oameni, această interdicţie sună ciudat. Este vorba despre faptul că, prin peşte fără solzi, se aveau în vedere specii foarte vechi de peşti, în această categorie fiind clasificate şi moluştele. Rechinul, care are aproximativ 400 de milioane de ani, nu are solzi, la fel ca şi moluştele care, de asemenea, au câteva sute de milioane de ani. Unele specii de peşti şi de moluşte trăiesc milioane de ani şi, asemenea oamenilor, acestora li se intensifică ataşamentul intern energetic faţă de lume ceea ce le creşte agresivitatea subconştientă şi le declanşează un program de autodistrugere. Din acest motiv, când o persoană mănâncă în mod constant creveţi, moluşte sau peşte fără solzi, acesteia i se declanşează un program de autodistrugere şi, drept urmare, poate avea probleme cu urmaşii, sănătatea, caracterul şi altele.

În Iudaism, de asemenea, este interzis să se mănânce animale care „merg pe labele moi”, cu excepţia iepurilor. Oare despre cine este vorba? După cum se ştie, animalele de pradă au labele moi, pentru a se putea apropia pe furiş de victimă. În momentul în care un om consumă carnea unui animal de pradă sau a unei păsări răpitoare, în caracterul lui încep să se manifeste trăsăturile unui animal de pradă, îi creşte agresivitatea ceea ce, de asemenea, îi afectează sufletul. Iată cum o alimentaţie incorectă ne poate intensifica problemele cu sufletul şi, în mod

corespunzător, cu trupul.

În ultimii 50 – 70 de ani, oamenii au început să folosească în mod activ conservanţi, amplificatori de gust, care privesc în primul rând zahărul şi sarea. Se pare că zahărul acţionează asupra unui om asemenea unui drog iar, în cazul în care o persoană consumă zahăr în exces, atunci în organismul său au loc aceleaşi procese ca şi atunci când se consumă substanţe narcotice, ceea *ce* duce la o dependenţă şi mai mare de zahăr, care este adăugat acum efectiv în orice. Dacă, în urmă cu 50 de ani, o persoană consuma în jur de 2 kg de zahăr pe an, acum această cifră a crescut cu până la 55 kg! O asemenea patimă pentru zahăr duce la concentrarea omului pe plăcere şi satisfacţie, intensificându-se totodată ataşamentul faţă de lume, iar acest lucru are urmări asupra funcţiei de procreare, asupra sănătăţii şi destinului.

O alimentaţie incorectă poate să genereze o agresivitate subconştientă şi să declanşeze un program de autodistrugere a omului, ruinându-i sufletul şi sănătatea. Din acest motiv, ar trebui să existe o atitudine foarte serioasă faţă de mâncare îndeosebi acum când, din motive comerciale, producătorii adaugă în alimente conserv an ţi şi ingrediente modificate genetic.

O altă cauză pentru apariţia agresivităţii este lipsa de înţelegere a voii Divine. Dumnezeu este primordial, El a creat tot ceea ce există şi totul se întâmplă după voia Lui. Cu alte cuvinte, orice s-ar întâmpla, totul vine de la Dumnezeu. Un om trebuie să înţeleagă în mod corect ce este smerenia. În înţelegerea noastră obişnuită, smerenia înseamnă pasivitate. Întrucât totul depinde de Dumnezeu, noi trebuie să ne smerim şi să nu facem nimic, să acceptăm totul ca fiind un dat, să nu judecăm pe nimeni şi să nu ne supărăm pe nimeni.

De fapt, smerenia înseamnă reprimarea propriului ego, mai bine zis, a ambiţiilor, a urii, a dorinţei de răzbunare, înseamnă înăbuşirea firii supărăcioase, a zgârceniei, a invidiei. Noi ne reprimăm ego-ul nostru animalic pentru revelarea eului Divin, iubitor, milostiv,

grijuliu, creativ şi neînfricat. Smerenia înseamnă în primul rând înăbuşirea propriului ego uman, care se luptă cu Divinul, abilitatea de a accepta totul ca venind de la Dumnezeu. La exterior eu pot să fiu activ, să influenţez situaţiile, să întreprind anumite acţiuni, însă la interior eu trebuie să înţeleg că totul vine de la Dumnezeu şi că nu am dreptul să mă împotrivesc Lui său, cu alte cuvinte, să mă tem, să urăsc, să mă supăr, să regret, să-mi manifest nemulţumirea faţă de lume.

În înţelegerea mea, smerenia înseamnă activitate fără agresivitate interioară, nemulţumiri, supărări, regrete, teamă, etc., mai bine zis, armonie interioară şi, în acelaşi timp, activitate exterioară.

Conştientizând acest lucru, eu am înţeles ce a avut în vedere Iisus Hristos atunci când a spus „căutaţi şi veţi afla; bateţi şi vi se va deschide”. El ne-a învăţat că voia Celui de Sus este absolută, că nu va cădea niciun fir de păr din capul unui om fără voia Divină dar, pe de-o parte, El vorbea de o pasivitate totală şi, pe de altă parte, El ne îndemna să căutăm, să depunem eforturi, spunând că totul ne va reuşi, că toate dorinţele se vor îndeplini, dacă vom crede şi vom lupta, că omul nu are dreptul să-şi îngroape talantul în pământ, în caz contrar, el va fi pedepsit, căci talantul înseamnă energie, înseamnă dorinţele noastre.

Iisus ne îndemna la o poziţie activă de viaţă vorbind, în acelaşi timp, despre voia Divină absolută. Cum pot fi acestea combinate? într-o concepţie religioasă obişnuită sau laică, omul este fie activ, fie pasiv. Cu toate acestea, în realitate, omul trebuie să fie calm la interior, trebuie să accepte pe deplin voia Divină şi să simtă că este secundar în raport cu Cel de Sus însă, la exterior, acesta poate să fie activ şi deschis către orice posibilităţi, îmbinarea acestor două contrarii vorbeşte despre o dezvoltare normală.

Religia oglindeşte starea sufletului nostru, a subconştientului nostru, vorbind despre faptul că trebuie să ne smerim, să ne detaşăm, să ne stăpânim propriile instincte şi să acceptăm pe deplin voia Divină. Ştiinţa, la rândul său, vorbeşte despre o atitudine activă, despre

faptul că este necesar să ne îndeplinim propriile dorinţe, că omul trebuie să aibă grijă de sine, trebuie să lupte, să învingă, să biruie şi atunci el va fi fericit. Cine are totuşi dreptate: ştiinţa sau religia? în realitate, se pare că amândouă au dreptate şi tocmai aceasta este ceea ce a avut în vedere Iisus Hristos, când a spus „daţi Cezarului cele ce sunt ale Cezarului, şi lui Dumnezeu, cele ale lui Dumnezeu”. Noi trebuie să oferim o mare parte din energia sufletului nostru, a subconştientului nostru, să ascultăm şi să urmăm vocea subconştientului şi a intuiţiei dar, de asemenea, noi trebuie să avem grijă de propriul corp, să ne dezvoltăm conştientul şi aptitudinile, acest lucru fiind, de asemenea, normal şi firesc.

Dialectica a fost dintotdeauna prezentă în Creştinism însă, din păcate, discipolii lui Iisus Hristos au pierdut-o, făcând o alegere în favoarea unui singur lucru: fie a smereniei, fie a unei poziţii active de viaţă; fie a sufletului, fie a corpului. Incapacitatea de a uni în interiorul nostru două contrarii a dus la probleme foarte grave, inclusiv la agresivitate. Legea trinităţii spune despre contrarii că trebuie să fie unite şi că trebuie să simţim această unitate, iar atunci nu va mai apărea dorinţa de a distruge ceea ce nu ne seamănă. Imediat ce dispare sentimentul de unitate, apare şi dorinţa de a-ţi nimici adversarul.

În Evul Mediu, în epoca Inchiziţiei, oamenii erau arşi şi ucişi, deoarece nu puteau purta un dialog cu adversarul, nu ştiau cum să fie milostivi. Gândirea era păgână: fie era bine, fie era rău; fie Dumnezeu, fie diavolul; fie eu am dreptate, fie altul. Gândirea unui păgân este o gândire categorică, în care se au în vedere doar extremele, fără să poată exista un compromis – fie eu am dreptate, fie altul.

Ar fi de dorit ca eu să am dreptate iar în acest caz eu nu trebuie să mă schimb şi, prin urmare, tot ceea ce nu este pentru mine, trebuie să distrug sau să urăsc. Gândirea categorică este întotdeauna agresivă.

Există o astfel de expresie: „Dumnezeu există în lucrurile mărunte, iar diavolul în extreme”. Calea de mijloc, armonia, este de la Dumnezeu, iar extremele sunt

de la diavol. A trăi la extreme, a gândi în termeni de bine şi rău, dorind să nimiceşti răul şi să laşi doar binele să existe, reprezintă un adevărat păgânism înrăit, care este întotdeauna agresiv, care caută în mod constant să distrugă pe cineva şi care doreşte neapărat să capete importanţă. Dorinţa de a se salva pe sine, de a căpăta importanţă şi de a-i distruge pe ceilalţi este indiciul fundamental al unei gândiri păgâne, cu alte cuvinte, este gândirea unui om pentru care trupul se află pe primul loc, iar sufletul pe cel de-al doilea loc.

Din păcate, tendinţele păgâne nu doar s-au păstrat în religiile moderne, ci încep să ia amploare iar acest lucru are legătură cu slăbirea credinţei în Dumnezeu, cu pierderea înţelegerii a ceea ce Iisus Hristos ne-a învăţat.

Tendinţele primitive schimbă sufletele pe neobservate, iar oamenii devin tot mai agresivi.

În Rusia, oamenii sunt adesea agresivi la exterior, la nivel existenţial, iar în Occident aceştia sunt agresivi la interior, însă cu un aparent calm la exterior şi, din această cauză, ei încep să aibă probleme foarte grave.

Agresivitatea poate fi îndreptată către alţii, dar şi către sine. Agresivitatea faţă de sine duce la o decădere, o slăbire interioară care, la rândul său, este în stare să genereze diverse perversiuni, închinarea la plăcere fiind exprimată sub formă de pedofilie sau de homosexualitate. Autodistrugerea interioară face ca o persoană să fie lipsită de emoţii pozitive şi, căutând să le înlocuiască, începe să aibă probleme cu drogurile, alcoolul şi altele asemănătoare.

Problema tot mai gravă a abuzului de narcotice şi volumul tot mai mare al traficului de droguri din lume vorbesc despre faptul că nu este totul chiar bine în sufletele oamenilor. Dacă nu există iubire în sufletul unui om, dacă sufletul său este nefericit atunci, oricât s-ar lupta cu drogurile, acestuia îi este sortit să fie bolnav, să moară sau să devină dependent de droguri, antidepresive sau alte medicamente. Acum, chiar şi copiilor încep să le fie prescrise antidepresive, deoarece copilul care nu are

iubire şi pace în suflet, este încordat, agresiv şi extrem de irascibil. Aceste lucruri sunt nişte semne foarte îngrijorătoare, căci totuşi o nervozitate crescută la un copil înseamnă o agresivitate accentuată care se transformă întotdeauna în depresie, declanşând un program de autodistrugere, iar pe un astfel de om îl aşteaptă fie infertilitate, fie boli, fie distrugerea destinului.

Lipsa de înţelegere a faptului că sufletul este primordial, că de acesta trebuie să avem grijă în primul rând, că este necesar să respectăm poruncile Divine (iar acest lucru reprezintă chiar nişte instrucţiuni de înnobilare a sufletului) duce la intensificarea agresivităţii în suflet. Un comportament incorect naşte un caracter incorect ceea ce, de asemenea, măreşte agresivitatea din suflet, la fel ca şi alimentaţia greşită şi modul de viaţă.

De asemenea, neînţelegerea legilor Divine şi a legilor universale, în funcţie de care noi trăim şi ne dezvoltăm, amplifică agresivitatea subconştientă. Atunci când un om începe să trăiască conform cu legile lumii moderne, conform cu legile de consum, atunci cel mai important lucru pentru el nu este nici iubirea, nici sacrificiul, ci satisfacţia, plăcerea, sexul, mâncarea, banii, ceea ce înseamnă că sufletul se va ataşa din ce în ce mai mult de lume şi va deveni tot mai agresiv. Un asemenea program, conform căruia sensul vieţii este consumul, ameninţă în viitor prin a avea copii bolnavi, destine nefericite şi probleme cu sufletul.

Noi nu trăim pentru a consuma, ci pentru a fi fericiţi, în primul rând, sufleteşte. Oamenii trebuie nu doar să primească ci, de asemenea, şi să dăruiască, chiar mai mult decât primesc, întrucât în momentul în care suntem pregătiţi să dăruim mai mult decât să primim, noi evoluăm. Dacă eu primesc mai mult decât dăruiesc, încep să mă liniştesc şi trec treptat la un regim de consum, şi voi dărui tot mai puţin. Omul, care vrea să primească chiar puţin mai mult decât poate să dăruiască, este condamnat la o degradare progresivă.

Religia spune că este necesar să facem un sacrificiu,

că este necesar să ne gândim la aproapele nostru, că trebuie să-L iubim în primul rând pe Dumnezeu, iar acest lucru înseamnă că trebuie să-i aducem o jertfă lui Dumnezeu, cu alte cuvinte, să avem grijă de propriul suflet. Noi trebuie să ne gândim la alţii, dar totodată să ne iubim pe noi înşine, însă fără să ne punem pe sine pe primul loc în toate. Religia l-a ajutat pe om să-şi dezvăluie bogăţia sufletului, ajutându-l să-şi purifice sufletul.

Păcatul în Creştinism are o strânsă legătură cu lipsa armoniei din suflet. În momentul în care un om îşi ispăşeşte un păcat, sufletul se purifică şi devine armonios. Dar, dacă omul comite fapte greşite, atunci sufletul lui se ataşează de această lume, se umple de agresivitate şi apoi vin bolile şi nefericirile. Neînţelegerea regulilor elementare de comportament, a regulilor de atitudine faţă de lume şi faţă de sine generează multe probleme.

O altă cauză a apariţiei agresivităţii menţionate şi în Vedele şi în Noul Testament este sistemul greşit al scopurilor. Ce este acesta, mă voi strădui să explic printr-un exemplu.

Capacitatea de luptă a armatei americane este de 25%. Acest lucru înseamnă că, dacă vor muri 25 din 100 de oameni, atunci soldatul american va capitula. Capacitatea de luptă a armatei ruse este de 96%. Cu alte cuvinte, pentru ca soldaţii ruşi să capituleze, trebuie să fie ucişi 96 de oameni din 100. Pentru soldatul american viaţa reprezintă valoarea cea mai importantă iar, dacă acesta simte că este ameninţat de un pericol serios, atunci este gata să se predea. Pentru soldatul rus sufletul este mai important decât viaţa şi, din acest motiv, de dragul păstrării sufletului, de dragul salvării cuiva, el este capabil să se sacrifice pe sine.

În momentul în care viaţa este percepută ca o valoare absolută, ceea ce observăm acum şi în Occident, omul începe să se închine mai întâi acesteia, uitând de sufletul care începe să se descompună. Din această cauză, este necesar să înţelegem bine că cel mai important sistem al scopurilor se află dincolo de limitele vieţii.

Oricât ar fi de ciudat, negarea unui astfel de concept ca reîncarnarea nu a dus la nimic bun pentru mulţi oameni. Reîncarnare înseamnă întruparea unui suflet într-un corp nou, ceea ce nu se întâmplă doar o singură dată iar noi înţelegem că viaţa înseamnă o misiune, un joc, un spectacol care trebuie jucat în mod corect. Atunci când un actor joacă pe scenă, cea mai mare greşeală pe care el o poate face este să uite că este actor şi să fuzioneze cu personajul, să plângă cu adevărat. În astfel de cazuri, în actori se aruncau cu ouă stricate deoarece, în momentul în care nu există actorul, ci doar personajul, teatrul moare. Arta piere atunci când nu există o luptă a contrariilor. Actorul nu trebuie să fuzioneze niciodată cu propriul personaj, este necesar ca el să-şi delimiteze propriile emoţii de emoţiile personajului.

La fel se întâmplă şi în viaţă: un om are un „eu” Divin, care se află dincolo de limitele „eului” său omenesc exterior – personajul – şi nu. Nu este voie să ne lăsăm conduşi niciodată în totalitate de emoţiile personajului, nu putem să permitem ca „eul” nostru Divin să se alipească „eului” omenesc. În caz contrar, vom pierde sentimentul de infinitate a vieţii, sentimentul propriei eternităţi. Noi ne agăţăm de viaţă cu dinţii, începem să plângem cu adevărat şi, uitând că viaţa este un joc, începem să-l urâm foarte tare pe cel care poate să ne-o răpească. Noi începem să ne facem griji prea mult, ne temem că ne pierdem viaţa, ne descurajăm dacă ne-am îmbolnăvit iar, prin urmare, viaţa începe să ne părăsească.

Lipsa de înţelegere a faptului că viaţa este un joc care se repetă duce la faptul că oamenii încep să se închine vieţii, ataşându-se de ea. De ce a fost respins ulterior conceptul de reîncarnare în religia creştină? Este vorba despre faptul că ideea de mântuire a fost înţeleasă în mod greşit. Iisus este Mântuitorul, însă misiunea Lui a fost aceea de a ne arăta calea către Dumnezeu, de a-i învăţa pe oameni cum să-şi îmbunătăţească propriul caracter, cum să-şi schimbe propriul „eu” omenesc, ridicându-se pe trepte din ce în ce mai înalte.

Ideea mântuirii a fost percepută într-un mod destul de superficial, de primitiv: Iisus a venit, El ne-a mântuit, ne-a iertat păcatele. O astfel de percepţie superficială a dus la faptul că doctrina mântuirii a început să contrazică doctrina reîncarnării. Oamenii au început să gândească în felul următor: dacă Iisus m-a salvat, dacă eu nu mai am păcate atunci, de asemenea, niciun fel de păcate nu mai pot să existe dintr-o viaţă trecută şi nu mai pot primi de la părinţi niciun păcat deoarece, dacă un preot îmi iartă păcatele atunci, probabil, acesta trebuie să ierte şi păcatele părinţilor, iată de ce, biserica a început să nege reîncarnarea şi karma familială.

Timp de multe secole s-a considerat că păcatele părinţilor nu sunt transmise copiilor, deşi despre acest lucru se vorbeşte în Vechiul Testament, lucru confirmat în mod clar şi de rezultatele cercetărilor mele. Reprezentanţii diferitelor religii au început să vorbească în ultimul timp despre faptul că păcatele părinţilor pot fi transmise copiilor, lucru care era interzis să fie făcut public înainte, din cauza contradicţiei doctrinei mântuirii şi a doctrinei iertării păcatelor. Percepţia naivă, superficială, în legătură cu ceea ce a spus Iisus Hristos duce la faptul că adevărul începe treptat să se piardă.

Omul, care crede că viaţa îi este dată doar o singură dată, este condamnat să i se închine şi să se teamă să o piardă, ataşându-se de ea tot mai mult. În mod corespunzător, lui i se vor intensifica şi agresivitatea externă, şi cea internă. Atât neînţelegerea modului în care există sufletul cât şi certitudinea că un om are doar o singură viaţă conţin deja în sine rădăcinile agresivităţii.

Eu am povestit mai sus despre o cunoştinţă, care şi-a vândut apartamentul de dragul fiului ei. Dorinţa de aţi dedica toată viaţa copiilor şi aşteptarea ca ei să îţi fie recunoscători provin, de fapt, din ideile religioase.

Printre adepţii creştinismului, este foarte răspândită opinia că omul va plăti pentru propriile păcate la Judecata de Apoi care, ce-i drept, nu se ştie când anume va avea loc. Prin urmare, omului îi apare sentimentul absolut al lipsei

de pedeapsă.

Totuşi, rezultatele cercetărilor mele arată că, în realitate, această judecată se desfăşoară în mod continuu. Atât comportamentul, cât şi faptele noastre sunt înregistrate în câmpul nostru informaţional, pentru care vom fi nevoiţi să plătim într-o zi.

Oare despre ce vorbea Iisus Hristos în acest caz? El nu avea în vedere Judecata de Apoi, ci venirea împărăţiei lui Dumnezeu, venirea momentului în care energia Divină va fi activată şi se va face bilanţul. Pentru un om imperfect, orgolios, contactul cu împărăţia lui Dumnezeu poate să pară ca boală sau moarte. Ceva similar s-a întâmplat deja cu popoarele şi civilizaţiile trecute.

În anul 73 e.n. împărăţia lui Dumnezeu a sosit pentru un singur popor. Israelienii, orgolioşi, au început un război cu romanii şi, prin urmare, Israelul a pierit.

Despre acest lucru ne-a şi avertizat Iisus Hristos atunci când vorbea despre venirea împărăţiei lui Dumnezeu, care a venit în Israel dar care nu a dus la purificarea sufletului, ci la creşterea agresivităţii. În momentul în care un om se luptă cu Cel de Sus, energia Divină nu îi oferă sănătate, ci o boală. Şi tocmai această boală a nimicit Israelul.

După cum am mai scris deja, neînţelegerea legilor universale naşte probleme grave. Dacă un om crede că în viitor va fi pedepsit sau răsplătit, atunci el gândeşte aşa: „Eu voi da toate forţele mele copiilor mei, iar ei îmi vor mulţumi”, dar se dovedeşte brusc că, ulterior, aceştia nu vor să mulţumească. Fireşte, trebuie să avem grijă de copiii noştri în fiecare zi, însă este necesar să pretindeţi ca şi ei să aibă grijă de dumneavoastră zilnic. Nu trebuie să aşteptaţi recompense şi pedepse din cer – noi primim în fiecare zi şi o recompensă şi o pedeapsă, iar neînţelegerea acestui fapt este cauza multor probleme.

Cercetările mele nu permit doar a se înţelege despre ce vorbeşte religia şi a se vedea ce au în comun toate religiile dar, de asemenea, ajută şi la a conştientiza care este cu adevărat sensul acelor formulări şi imagini pe care

le întrebuinţăm permanent. Atunci când noi ne îndreptăm într-o direcţie greşită, acest lucru duce la apariţia agresivităţii, iar mai departe – la neplăceri, nenorociri, boli.

Studiind ceea ce se numesc legi karmice sau, mai bine zis, legile sufletului, conform cărora trăieşte omul, şi cercetând structurile de câmp, eu am început să văd oarecum dintr-un alt unghi astfel de concepte religioase precum păcatul, smerenia, Judecata de Apoi, împărăţia lui Dumnezeu. Cred că înţelegerea la care am ajuns este foarte importantă, întrucât permite dobândirea armoniei în suflet şi învingerea agresivităţii subconştiente, care creează probleme de sănătate şi de destin, nu doar nouă, ci şi copiilor şi nepoţilor noştri.

Omul, care înţelege legile universale, începe să se vindece. Acesta nu are nevoie de medicamente, fiind capabil să se vindece singur. Doctorii sunt necesari, căci ei tratează consecinţele unui comportament greşit, uneori chiar unele destul de grave. Eu nu spun niciodată că nu trebuie să se apeleze la medici, deoarece nu întotdeauna o persoană reuşeşte să se schimbe. Spun doar că medicii elimină consecinţele, în timp ce metodele mele ajută la înlăturarea cauzei.

Pentru vindecare, este necesar nu doar să se scape de consecinţele propriului comportament greşit, dar este necesară atât schimbarea completă cât şi îmbunătăţirea caracterului, corectarea viziunii asupra lumii, purificarea sufletului. Dacă se află într-o stare de armonie, chiar şi fără să bănuiască acest lucru, un om nu-şi restabileşte doar propria sănătate şi îşi îmbunătăţeşte destinul dar, de asemenea, îşi ajută atât copiii şi nepoţii, cât şi alţi urmaşi.

Cap. 5 – Calea către Dumnezeu

Neînţelegerea problemelor religioase poate să închidă calea către vindecare pentru mulţi oameni, către schimbarea de sine şi a propriului destin. Începând să mă ocup de cercetări şi descoperind câmpurile subtile, nu doar pe cele secundare, ci chiar pe cele primordiale faţă de corp, eu am observat pe neaşteptate conexiuni şi tipare

complet noi care nu priveau atât ştiinţa, cât religia. La început, eu am văzut cum deformările structurii de câmp duc la boală, dar nu imediat, ci după un an sau doi, însă acestea au fost întotdeauna primordial faţă de corp. Cu alte cuvinte, mai întâi se îmbolnăvea câmpul, iar apoi – corpul.

Mai târziu, am descoperit primordialitatea câmpului şi faptul că acesta se deformează, se alterează, înţelegând că boala apare în momentul în care omul are emoţii agresive care deformează structurile primordiale de câmp. Apoi, mi-am dat seama despre câmpul pe care îl vedeam că reprezintă chiar sentimentele şi emoţiile noastre şi că sentimentele profunde, subconştiente, se manifestă la nivelul câmpului.

Oamenii au sentimente care au legătură cu trupul şi sentimente care au legătură cu câmpul. Ceea ce numim subconştient sau sentimente profunde reprezintă chiar sufletul nostru, mai exact, o parte din ceea ce noi numim suflet. După ce am înţeles acest lucru, am ajuns la o concluzie neaşteptată în legătură cu mecanismele religioase obişnuite, care sunt destul de superficiale şi limitate şi care, de multe ori, ne îndepărtează de la credinţa în Dumnezeu în loc să ne conducă spre aceasta. Am decis să aflu de ce se întâmplă aşa.

Cercetând particularităţile structurilor de câmp, sau particularităţile sufletului nostru, am ajuns la concluzia care, iniţial, mi s-a părut a fi profanatoare: este imposibil ca păcatele să fie iertate. În ciuda faptului că în Biblie se vorbeşte despre iertarea păcatelor, cu timpul, reflectând, analizând şi comparând, am ajuns la concluzia că, într-adevăr, acolo este scris despre altceva. Există o înţelegere obişnuită, însă există şi un adevăr, în Biblie adevărurile sunt codificate, dar acestea trebuie să fie decodificate, înţelegerea obişnuită a Bibliei nu corespunde cu adevărul profund şi m-am întrebat de ce este aşa. Răspunsul era simplu: cu trei mii-două mii de ani în urmă, gândirea unui om era complet diferită, cu mult mai primitivă, mai egoistă, şi depindea mai mult de lumea înconjurătoare

decât în prezent.

În momentul în care un adevăr mare pătrunde într-o conştiinţă imperfectă, aceasta îl respinge deoarece sunt necesare schimbări serioase pentru cunoaşterea lui, iar acest lucru presupune, într-o oarecare măsură, moartea, distrugerea. La oameni se declanşează un sistem de protecţie, iar informaţia nouă, serioasă, profundă, care poate fi periculos de mortală, este respinsă. Imaginea nu se formează imediat, iar orice informaţie nouă este însuşită prin crearea unei imagini, ceea ce necesită energie pe care nu orice om o are. Iată de ce, vechiul este întotdeauna în conflict cu noul, de care îi este frică şi pe care încearcă deseori să-l distrugă din cauză că se teme.

Analizând ceea ce este scris în Biblie, mi-am dat seama că practic toată informaţia conţinută de ea este codificată, ascunsă. Noua informaţie trebuie să se maturizeze treptat în sufletele oamenilor, dar cum pot să supravieţuiască marile adevăruri care sunt complet de neînţeles contemporanilor? Cum au putut ideile creştine să se păstreze şi să prindă rădăcini, deşi nu erau înţelese nici măcar de evreii care deţineau un măreţ sistem religios, format din 613 porunci şi care explica legile universului şi ale sufletului? Timp de câteva mii de ani, evreii au asimilat şi s-au lăsat pătrunşi de această informaţie. Totuşi nici ei nu s-au dovedita fi pregătiţi să înţeleagă ceea ce spunea Iisus Hristos, ce să mai vorbim despre grecii antici care erau păgâni, idolatri.

Încă de la început, Creştinismul s-a răspândit în provinciile estice ale Romei, a căror capitală a devenit mai târziu Bizanţul unde a luat amploare şi unde Creştinismul a devenit, în cele din urmă, religie de stat. Grecii, care trăiau pe acest teritoriu, se numeau pe sine romani, la fel ca şi armenii şi alte popoare. Toţi erau păgâni şi aveau o mentalitate corespunzătoare.

În astfel de condiţii, supravieţuirea noii religii era posibilă doar pe două căi: trebuia fie să se adapteze ideilor păgâne primitive ale acelorvremuri, cu alte cuvinte, să se altereze, fie să fie codificată ceea ce, din punctul meu de

vedere, s-a şi întâmplat. Deşi Iisus Hristos spunea că „nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi”, atunci când nu există „burdufuri noi”, gândurile noi se învecinează inevitabil cu vechile idei care migrează şi se schimbă, ceea ce este un proces firesc. Aşa am ajuns la concluzia că iertarea păcatelor reprezintă un nonsens şi, de fapt, este imposibilă.

Citind în cărţile mele despre modul în care oamenii se vindecă de cele mai grave boli, mulţi oameni înţeleg acest lucru într-un context religios obişnuit. Dacă un om a citit o carte şi s-a căit, atunci păcatul a fost iertat şi el s-a vindecat.

Eu am început în acelaşi mod: vedeam structurile de câmp deformate şi lucram în sisteme vechi, cu noţiuni vechi şi cu un sistem vechi de gândire. Vedeam răul care trebuia înlăturat, treceam cu mâna pe deasupra câmpului, îl nivelam şi omul se însănătoşea. Este adevărat, în cazurile grave, de boli incurabile, eu nivelam câmpul însă ulterior vedeam cum deformările reapăreau şi nu îmi era clar de ce se întâmpla astfel.

În faţa mea se afla o anumită enigmă, la care mă gândeam des. Am înţeles că puteam să pătrund în planurile mai subtile ca să elimin rădăcinile deformărilor, dar pentru acest lucru trebuia să mă detaşez într-o mai mare măsură, să mă concentrez şi să pătrund la nivelurile mai profunde a ceea ce noi numim câmp, subconştient – sau ceea ce numim suflet.

Aşadar, treceam cu mâna pe deasupra câmpului, nivelam structurile de câmp, deformările dispăreau şi, odată cu ele, şi cele mai grave boli, iar oamenii se vindecau. Într-o zi, am început să mă întreb dacă, în cazul în care acele lucruri pe care le vedeam sunt un câmp, subconştient, sentimente deformate şi dacă acestea reprezintă chiar ceea ce noi numim suflet sau o parte a sufletului, atunci nu cumva eu nivelam sufletul unui om prin nivelarea câmpului cu mâna. Înţelegând acest lucru, am simţit o nelinişte puternică. Rezulta că eu pătrundeam în sufletele oamenilor cu ajutorul mâinilor, simţind în mod

clar că acest lucru este imoral, că sufletul aparţine lui Dumnezeu şi că doar omul însuşi îşi poate pune sufletul în ordine.

Drept urmare, eu am renunţat să influenţez cu mâinile sau mental câmpul sau sufletul unei persoane deoarece, indiferent de dorinţa ta, tu controlezi la început câmpul altui om, apoi sentimentele, iar pe urmă, sufletul său. A controla sufletul altui om deja înseamnă diavolism, înseamnă a-l priva de posibilitatea de a se întoarce către Dumnezeu şi acest lucru duce la degradarea sufletului. Şi ce drept am eu să controlez sufletele altor oameni? Am renunţat să influenţez cu ajutorul mâinilor şi am început să tratez oamenii prin intermediul înţelegerii, a explicaţiei, ceea ce s-a dovedit a fi cu mult mai eficient decât orice influenţări cu ajutorul mâinilor.

Trebuia să înţeleg cauza bolii şi să i-o explic omului pentru ca el să înceapă să se schimbe. Se pare că, dacă îţi orientezi energia în acest scop, păcatul poate fi înlăturat cu ajutorul mâinilor dar, în realitate, deformarea structurilor de câmp, a sentimentelor noastre, nu reprezintă păcatul, ci consecinţele păcatului.

Păcatul înseamnă îndepărtarea de Dumnezeu, pierderea iubirii din suflet. În momentul în care omul încetează să mai simtă prezenţa voii Divine, când încetează să simtă că iubirea este ceva primordial, că sufletul reprezintă ceea ce este cu adevărat un om, când lui îi dispare dorinţa de a respecta poruncile şi de a-şi schimba caracterul în bine, începe să fie cuprins de zgârcenie, invidie, ură. Toate acestea iau aspectul unor gânduri şi fapte corespunzătoare şi, prin urmare, câmpul unui om se deformează.

De aici rezultă că, eliminând problemele şi bolile cu mâinile, eu nu îndepărtam păcatele, ci doar consecinţele acestora. Consecinţele păcatelor reprezintă atât deformarea câmpului şi viitoarele boli care apar pentru ca un om să-şi ispăşească propriul păcat, cât şi un medicament pentru suflet. Când noi eliminăm o boală, dar caracterul unei persoane şi viziunea sa despre lume totuşi

nu se schimbă, atunci doar îi agravăm starea şi îi aducem un păcat şi mai mare în suflet.

Atunci când se spune că Dumnezeu ne iartă păcatele, se înţelege că El ne poate scăpa de o boală, deoarece voia Celui de Sus este nemărginită. Iată de ce, când oamenii se roagă pentru iertarea păcatelor, marea majoritate a acestora se gândesc la vindecarea unei boli, dar acest lucru nu înseamnă mântuirea de păcate, însemnând doar salvarea de la plata pentru păcat, adică înlăturarea funcţiei de protecţie.

Am reflectat la ce este păcatul. Gândirea unui evreu cu trei mii de ani în urmă, înţelegerea a ceea ce este păcatul şi iertarea păcatelor au legătură cu înţelegerea a ceea ce înseamnă boala şi vindecarea, deoarece Dumnezeu a spus: „Dacă veţi păcătui, dacă nu veţi respecta poruncile, atunci veţi fi bolnavi”. Când o persoană se vindeca, oamenii credeau că, de fapt, păcatele i-au fost iertate. În felul acesta, pentru omul din Vechiul Testament noţiunile de „păcat” şi „iertarea păcatului” aveau legătură, în mod inseparabil, cu noţiunea de „vindecare”. În momentul în care Iisus Hristos a început să vindece oamenii, chiar şi de bolile care, aşa cum este scris în Tora, sunt trimise de Dumnezeu pentru anumite fapte, atunci oamenii au decis că El poate să ierte păcatele. Această idee naivă şi neînţelegerea a ceea ce reprezintă păcatul a fost preluată de viziunea modernă asupra lumii.

Iisus Hristos a fost răstignit pentru faptul că s-a proclamat Dumnezeu, mai precis, El s-a proclamat Dumnezeu în imaginaţia oamenilor din acea vreme dar, în realitate, nu a fost aşa. Aceiaşi oameni credeau că Iisus iartă păcatele, însă nici acest lucru nu a fost aşa. Atunci când ucenicii lui Iisus Hristos l-au numit fără de păcat, el s-a revoltat şi a spus: „Să nu îndrăzniţi să mă numiţi Atotbun?”, cu alte cuvinte, fără de păcat. Atotbun înseamnă bun în toate. Când un om păcătuieşte, acesta pierde tot binele. „Nimeni nu este bun, decât unul Dumnezeu”, a spus Iisus Hristos.

Atunci când Iisus îi vindeca pe oameni, El îi ajuta să

se salveze de consecinţele păcatului prin sentimentul de prioritate a iubirii, de prioritate a sufletului asupra celorlalte lucruri. Cu alte cuvinte, El îi trata pe oameni cu ajutorul înţelegerii, al iubirii, prin explicarea legilor universale. Iisus i-a iubit pe oameni şi îi vindeca, ajutându-i să-şi schimbe caracterul, însă oamenii din acea vreme nu puteau să înţeleagă acest lucru şi, din acest motiv, au văzut în învăţătura Lui doar un singur lucru: posibilitatea de a scăpa de neplăceri şi boli, ceea ce este un mod păgân tipic de a privi lucrurile, atunci când cel mai important lucru pentru un om este corpul lui fizic, bunăstarea sau sănătatea. De dragul acestora, poţi să te şi rogi, poţi să mergi şi la biserică şi să te închini cuiva – doar ca să scapi de boli. Oamenii au văzut doar posibilitatea ca Iisus Hristos să facă minuni, să scape de boli şi să le fie iertate păcatele, prin urmare, au decis că El este Dumnezeu.

Haideţi să judecăm logic. Dacă Iisus Hristos putea să îndepărteze unui om orice păcat, înseamnă că omul însuşi nu avea nimic de-a face cu acest lucru. La fel ca şi Dumnezeu, Iisus putea să ierte orice păcate, trebuia doar să fluture din mână şi să spună: „Păcatele îţi sunt iertate” iar omul se vindeca. Dar de ce, în momentul vindecării, Iisus îi spunea omului: „Credinţa ta te-a mântuit”, înseamnă că, era vorba totuşi despre omul însuşi iar, dacă acesta avea credinţă, dacă era pregătit să se schimbe, dacă iubirea ajungea pe primul loc pentru el, dacă acesta începea să-şi simtă „eul” Divin ca pe o realitate adevărată, atunci el se vindeca.

De aici reiese că Iisus nu ierta păcatele. El doar îi ajuta pe oameni să-şi învingă păcatul interior, din cauza căruia aceştia îşi pierduseră sentimentul de unitate cu Dumnezeu şi iubirea din suflet.

Dacă Iisus ar fi putut ierta păcatele, El ar fi iertat păcatele tuturor, indiferent dacă un om dorea sau nu. Totuşi, când Iisus a venit în satul său, aşa cum se spune în Biblie, El nu a putut să vindece mulţi oameni din cauza necredinţei lor. Toată lumea spunea: „Oare nu este Acesta fiul tâmplarului Iosif, cum poate El să vindece?”. Dacă un

om nu doreşte să se schimbe, nu doreşte să dobândească iubire în suflet şi să renunţe la ceea ce stă în calea iubirii, dacă este sceptic, atunci acesta nu va putea să se vindece. Pentru a te schimba, trebuie să te dezici de sine căci, dacă omul are sentimentul de superioritate, de dreptate, el nu se va schimba – de ce să se schimbe cel care are dreptate? Iisus nu a putut vindeca astfel de oameni şi iertarea nu avea loc. Şi în prezent, oamenii visează la vindecarea corpului, însă nu doresc să se schimbe.

Aflându-ne sub influenţa unei gândiri primitive şi idolatre, noi suntem condamnaţi la a nu înţelege ceea ce spunea Iisus.

Învăţătura creştină este învăţătura referitoare la transformarea unui om. Care sunt cauzele crizei în Iudaism? De ce o astfel de religie mare precum Iudaismul nu a putut să salveze poporul israelian de la pieire? De ce oamenii nu l-au înţeles pe Iisus Hristos, care vorbea despre pieirea Israelului, deşi mulţi dintre ei i-au urmat poruncile în chip sincer? Este vorba despre faptul că oamenii au început să îndeplinească poruncile Divine, uitând de ce este nevoie de ele. La exterior totul părea corect, dar la interior începuse un proces de decădere.

Poruncile sunt necesare să înveţi cum să te porţi în mod corect, cum să-ţi purifici sufletul, cum să-ţi schimbi caracterul în bine, cum să-ţi deschizi sufletul lui Dumnezeu şi să învingi dependenţa de „eul” omenesc exterior, pentru a simţi propriul „eu” Divin. Dacă noi nu înţelegem că poruncile ne sunt date pentru ca iubirea să domnească în suflet, dacă noi credem că este nevoie de ele pentru a fi sănătoşi şi bogaţi, atunci îndeplinirea lor duce la rezultatul contrar. Un om se roagă, îndeplineşte toate ritualurile, dar sufletul lui se simte din ce în ce mai rău, deoarece nu este respectat sistemul de scopuri.

Rugăciunea exprimă iubirea faţă de Dumnezeu, în timpul căreia omul simte unitatea cu Creatorul, dar dacă aceasta devine un mijloc de a dobândi bunăstare, sănătate şi prosperitate, atunci acest lucru este deja păgânism.

Sensul Iudaismului ca sistem religios este

dezvoltarea morală. Iudaismul ajută la dezvoltarea omului cu ajutorul unor sfaturi scrupuloase, precise şi clare despre cum să se comporte şi ce să facă, reprezentând un sistem etic de îmbunătăţire a caracterului unui om, ce permite transformarea sentimentelor, a emoţiilor şi a instinctelor animalice în sentimente, emoţii şi instincte omeneşti superioare. Un câine mănâncă şi se împerechează la fel ca şi un om, care mănâncă şi se împerechează, însă acesta mănâncă la masă, îşi prepară mâncarea şi îşi spală mâinile dinainte.

Omul nu doar se împerechează pur şi simplu precum un animal, ci iubeşte, compune poezii, are grijă de persoana iubită, construieşte o casă pentru urmaşi.

Omul se deosebeşte de un animal prin faptul că el are un sistem de principii morale. Şi animalele, de asemenea, au principii morale, însă la oameni acest sistem este mult mai bine dezvoltat. Astfel, Iudaismul reprezintă un sistem moral de îmbunătăţire a caracterului unui om prin respectarea poruncilor lui Dumnezeu.

Creştinismul, la rândul său, este un sistem moral de îmbunătăţire a caracterului unui om şi de transformare a personalităţii nu doar printr-un comportament exterior, dar şi printr-o schimbare a stării sale interioare.

Cele nouă porunci ale fericirii date de Hristos reprezintă chiar esenţa Creştinismului, un instructaj pentru schimbarea caracterului şi a sentimentelor. Iudaismul vorbeşte despre cum să te comporţi corect, Creştinismul – despre cum trebuie să fii pentru a te comporta în mod corect. Pentru a respecta toate cele 613 porunci, este necesar să le ţii bine minte, să te gândeşti la ele şi să înţelegi că, în cazul nerespectării lor, va urma o pedeapsă. Pentru că, dacă nu urmează o pedeapsă, atunci poruncile încetează să mai fie respectate.

În Vechiul Testament este descris cum, de îndată ce poporul evreu se simţea mai bine, de îndată ce apărea o bunăstare şi o stabilitate relativă, credinţa slăbea brusc şi poruncile încetau să mai fie respectate. Se întâmpla aşa pentru că, la nivel exterior, legile Divine pot fi îndeplinite

doar cu ajutorul unui sistem de constrângere. Dacă nu te temi de mânia lui Dumnezeu, atunci este practic imposibil să respecţi toate regulile cu stricteţe. Acesta este motivul pentru care, în Iudaism, există noţiunea de frică de Dumnezeu, de frică de a fi pedepsit pentru nerespectarea poruncilor.

Evreul este păgânul de ieri, pentru care propriul său ego era mai important decât iubirea şi legile Divine, din această cauză având loc în interiorul lui o luptă continuă între dorinţele sale omeneşti, între starea lui interesată, animalică şi noua stare în care acesta intră prin îndeplinirea poruncilor.

Pentru a îndeplini sute de porunci, trebuie să te controlezi în permanenţă şi să te temi de pedeapsa pentru încălcarea acestora. Dar, dacă omul îşi schimbă caracterul, dacă acesta devine milos şi sincer, dacă iubirea se află pe primul loc pentru el, iar „eul" Divin este mai important decât cel omenesc atunci, în interiorul său, au loc asemenea schimbări care, ulterior, nu-i permit să se comporte greşit. Schimbarea caracterului reprezintă garanţia unui comportament corect. Dacă un om se comportă corect, are o atitudine corectă faţă de Dumnezeu, faţă de sine şi oameni, atunci el va îndeplini toate cele 613 porunci, fără să se gândească măcar la cât de exact le îndeplineşte. Deoarece sensul tuturor celor 613 porunci este acela de a păstra iubirea în suflet.

Iisus Hristos vorbea despre iubire, despre schimbarea caracterului, despre transformarea personalităţii. Astfel, Creştinismul este o continuare logică şi firească a Iudaismului.

Iudaismul este o parte a Creştinismului. Iisus Hristos a spus: „Eu nu am venit să încalc legea, ci să o îndeplinesc". De aceea, iertarea păcatelor este imposibilă.

În traducere din greaca antică, cuvântul „păcat" înseamnă „greşeală". Păcatul înseamnă îndepărtarea de Dumnezeu, de iubire.

Acest lucru este ca atunci când un om se orientează către Dumnezeu, dar „face o greşeală", cu alte cuvinte,

când omul are grijă, în primul rând, nu de sufletul său, ci de corp şi de spirit, de un destin fericit. Comportamentul lui se alterează şi, drept consecinţă, sufletul său suferă. Astfel, păcatul înseamnă alterarea sistemului de priorităţi. Iubirea trebuie să fie pe primul loc pentru om, iar sufletul trebuie să fie mai important decât bunăstarea materială şi spirituală. Dar, dacă alte lucruri, cum ar fi cunoştinţele, aptitudinile, puterea sau banii, sunt mai importante decât iubirea şi moralitatea, atunci acesta începe să aibă probleme.

Un om săvârşeşte un păcat atunci când aspiraţia sa către Dumnezeu încetează, când pierde unitatea cu El, când acordă o însemnătate foarte mare învelişului său exterior şi uită că, în esenţa sa, el este Divin. Atunci valorile materiale şi spirituale ajung pe primul plan.

Iată de ce păcatul este o rătăcirea, o greşeală încă de la bun început.

Rătăcirea este imposibil de iertat. Dacă păcatul înseamnă pierderea năzuinţei către Dumnezeu, atunci iertarea înseamnă a da naştere altor păcate. Iată de ce, iertarea păcatului este, pur şi simplu, imposibilă.

Un om se poate elibera de consecinţele unui păcat, însă doar la modul pur fizic, la exterior iar acest lucru, de fapt, înseamnă pervertirea sufletului. Sensul Creştinismului nu constă în miracole, nu constă în a flutura din mână şi a salva un om de la boli. Iisus Hristos le-a explicat oamenilor sensul Iudaismului, care se reduce la iubirea pentru Dumnezeu şi năzuinţa către El.

În Iudaism este codificată toată informaţia necesară dar, cu trei mii de ani în urmă, oamenii nu puteau să o înţeleagă. Să spui unui asemenea om că are un „eu” Divin, că el şi Dumnezeu sunt un întreg în planul suprem putea fi periculos. O celulă este o parte a organismului, mai bine zis, un organism în sine, dar dacă aceasta va decide despre sine că ea însăşi reprezintă un organism, atunci va deveni canceroasă şi va înceta să se supună organismului. Cu trei mii de ani în urmă, omul nu putea să-şi unească, în mod fizic, propria nimicnicie şi păcătoşenie a „eului” său cu

sentimentul că este parte din Cel de Sus. Este vorba despre faptul că unitatea şi lupta contrariilor sunt condiţii ale evoluţiei, iar când omul are prea puţină energie, când nivelul său de dezvoltare este scăzut, el poate să unească doar potenţiale neînsemnate ale contrariilor.

În Vechiul Testament se spune că Dumnezeu i-a suflat duh de viaţă lui Adam, acest lucru însemnând că adevăratul nostru Tată este Dumnezeu. Sufletul ne este dat de Cel de Sus, fiind veşnic şi despre acest lucru se vorbeşte în Biblie, pe care însă oamenii nu puteau să-l înţeleagă.

Primele cuvinte ale lui Ioan Botezătorul – „să nu spuneţi că tatăl vostru este Avraam, voi sunteţi copii ai lui Dumnezeu, Dumnezeu este tatăl vostru”, acelaşi lucru i-a spus şi Iisus Hristos. De ce această afirmaţie este atât de importantă şi de ce cu ea începe predica lui Ioan Botezătorul şi a lui Iisus Hristos? Deoarece, în Iudaism, informaţia este transmisă într-un mod codificat

Informaţia în legătură cu faptul că noi suntem Divini în esenţă, că sufletul nostru este veşnic, că suntem uniţi cu Dumnezeu şi că, dacă Cel de Sus ne-a creat sufletele, atunci noi suntem copiii Lui, nu a putut să fie înţeleasă şi interpretată de oamenii din acea vreme.

În Iudaism există o separare clară dintre Dumnezeu şi om: eu sunt om, iar acolo este Dumnezeu. El se poartă bine cu mine, El mă salvează, mă educă, mă protejează, mă pedepseşte asemenea unui învăţător strict, însă mă iartă mai des. Drept urmare, omului are sentimentul unei oarecare distanţe, o barieră între el şi Dumnezeu. Care este sensul vieţii unui om? Bunăstarea, sănătatea, banii, puterea, plăcerile, îndeplinirea dorinţelor, însă toate aceste lucruri pot să apară doar în momentul în care oamenii vor îndeplini poruncile Divine iar, dacă nu vor apărea, pe el îl aşteaptă bolile, nenorocirile şi problemele.

Scopurile unui evreu – bunăstarea, familia, procrearea, puterea, banii, securitatea, însă niciunul dintre aceste lucruri nu se vor întâmpla dacă el nu va începe să

creadă în Dumnezeu, să urmeze poruncile şi să se comporte etic. Scopurile sunt juste, însă ele sunt legate de cele pământeşti, iar când scopul este limitat de dimensiunile vieţii, atunci omul începe să depindă de această viaţă şi să i se închine, iubirea dispărând treptat din sufletul său. Ataşamentul înlocuieşte iubirea, iar iubirea se transformă în patimă.

Iisus Hristos a spus că scopul unui om nu trebuie să fie bunăstarea pământească, ci împărăţia Cerurilor.

Împărăţia Cerurilor înseamnă ceea ce există dincolo de limitele vieţii pământeşti. În Iudaism, există o separare clară între om şi Dumnezeu, ceea ce înseamnă că aspiraţia către Dumnezeu este imposibilă.

Poţi să urmezi poruncile Divine, poţi să îndeplineşti cu stricteţe tot ceea ce se spune în Tora, dar omul rămâne oricum om, „eul” lui omenesc fiind de neclintit. În consecinţă, apare un anumit conflict între om şi Dumnezeu, nevoile şi dorinţele omeneşti adesea ajung pe primul plan, iar poruncile Divine pe cel de-al doilea plan.

Iisus Hristos le-a oferit oamenilor o nouă imagine a lumii care, în realitate, a fost deja de foarte mult timp codificată în Vechiul Testament, în Tora, însă pe care oamenii nu au putut să o înţeleagă. Iisus le-a deschis oamenilor calea către Cel de Sus, l-a reunit pe om cu Dumnezeu, i-a făcut pe oameni să înţeleagă faptul că sunt Divini în esenţă, ceea ce înseamnă că pot să aspire către Creatorul lor.

Iubirea faţă de Dumnezeu este cea mai importantă poruncă din cele zece porunci fundamentale ale Torei care cuprinde sensul Iudaismului. Dar ce este iubirea? Este unitate. Iubirea pentru Dumnezeu presupune unitatea cu El, năzuinţa către El, înseamnă asemănarea cu El. Dar toate acestea devin imposibile dacă există o prăpastie între om şi Dumnezeu. Iisus a înlăturat această prăpastie, spunând: „Voi sunteţi copii ai lui Dumnezeu, fiţi dar voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este”.

Iisus le-a explicat oamenilor că ei se pot asemăna lui

Dumnezeu, că pot să se orienteze către iubire, că pot să se transforme, să-şi schimbe caracterul, acest lucru fiind şi cel important. În acest caz, energia omului nu mai este orientată către scopurile pământeşti, sensul vieţii nu mai este bogăţia, puterea şi plăcerile, ci transformarea sufletului, schimbarea caracterului în bine, asemănarea cu Cel de Sus. În acest mod, Iisus le-a deschis oamenilor calea către Dumnezeu.

Deoarece valorile oamenilor s-au schimbat în mod fundamental, cel mai important lucru devenind nu viaţa, nu bunăstarea, ci sufletul nemuritor, iubirea veşnică, atunci au apărut noi perspective pentru schimbarea omului. De aceea, Iisus Hristos i-a ajutat pe oameni să se vindece de bolile cele mai grave, deoarece cu ajutorul iubirii se poate vindeca orice. Păcatul înseamnă pierderea iubirii. Iisus i-a învăţat pe oameni să iubească, punând bazele pentru vindecarea oricăror boli şi pentru mântuirea de orice păcate.

Din păcate, discipolii lui Iisus erau păgâni, iar ucenicii lui nu ştiau să scrie, ştiind să scrie şi să citească doar Iuda, fraţii lui Iisus Hristos şi discipolul său, apostolul Pavel care nu l-a văzut niciodată pe Iisus Hristos, nu a vorbit cu el şi, de aceea, acesta nu a putut înţelege pe deplin esenţa Creştinismului. Apostolul Pavel a propovăduit printre păgâni, fiind nevoit să adapteze Creştinismul la modul păgân de gândire. Din acest motiv, alterările erau fireşti în Creştinism unde, în mod inevitabil, a pătruns păgânismul. Cu toate acestea, apostolul Pavel a înţeles în mod corect aspectele importante ale Creştinismului: că scopul unui om nu consta în bunăstarea şi respectarea strictă a poruncilor, ci în iubirea şi schimbarea caracterului, ceea ce a fost genial, deoarece a permis Creştinismului să supravieţuiască.

Însă Pavel a propovăduit păgânilor şi dacă nici evreii, care aveau cea mai înaltă cultură, nu l-au putut înţelege pe Iisus Hristos, atunci ce să mai vorbim despre idolatri.

Din acest motiv, noi observăm acelaşi Iudaism în Catolicism şi Ortodoxism: omul este păcătos, între el şi

Dumnezeu există o prăpastie de neînvins, iar omul nu poate aspira către Dumnezeu şi să se asemene Lui; omul trebuie să se căiască şi atunci poate va fi iertat şi salvat, în acest sens, trebuie să recunoaştem că nivelul Ortodoxismului şi al Catolicismului este sub cel al Iudaismului, deoarece în Iudaism omul recunoaşte faptul că sufletul este dat de la Dumnezeu, ceea ce înseamnă că oamenii sunt Divini în esenţa lor şi păcătoşi totodată.

Cuvântul „poruncă” înseamnă „legământ”. În Iudaism, Dumnezeu încheie un legământ cu poporul Israelului: „dacă veţi păstra iubirea pentru Mine, dacă veţi urma legile Mele, dacă veţi păzi poruncile Mele şi le veţi împlini, vă voi trimite ploi la vreme, copiii vi se vor naşte sănătoşi şi veţi avea noroc”. Un legământ este un parteneriat. Cu alte cuvinte, în Iudaism omul colaborează cu Dumnezeu, interacţionează cu El, însă în Catolicism şi Ortodoxism, un credincios este un rob al lui Dumnezeu, iar un rob nu are dreptul să comunice cu stăpânul lui, fiind nevoit să-i execute instrucţiunile cu supunere şi, de aceea, este greu să vorbim despre iubire într-un astfel de caz.

De aici reies următoarele: viziunea păgână asupra lumii a Greciei Antice, adaptarea primelor idei creştine conform gândirii sclavagiste că omul este un rob, că el nu se poate asemăna Lui Dumnezeu şi că nu poate aspira către El, ceea ce înseamnă că omul nu-l poate iubi pe Dumnezeu (omul este un rob, el nu se poate asemăna Lui Dumnezeu, nu poate aspira către El şi, de aceea, nu-L poate iubi pe Dumnezeu) au dus la faptul că, deşi s-au dezvoltat ca formă, Ortodoxismul şi Catolicismul au început să-şi piardă puterea ca şi conţinut.

Creştinismul iniţial se deosebea de învăţăturile lui Hristos, neexistând nicio dialectică pe care Hristos o predica. Din această cauză, Creştinismul a intrat într-o criză şi s-a scindat în Catolicism şi Ortodoxism în care, de asemenea, nu exista această dialectică. Prin urmare, această concepţie a unităţii omului cu Dumnezeu s-a pierdut. Într-adevăr, cu două mii de ani în urmă, era dificil să ne imaginăm că omul este păcătos, imperfect dar, în

acelaşi timp, Divin în esenţa sa. În gândirea oamenilor nu exista noţiunea de trinitate, la fel cum nu exista nici cea de dialectică. Pe atunci se considera că un om fie este fără de păcate, fie un păcătos, un rob şi absolut imperfect. Dacă, în urmă cu două mii de ani, unui om i s-ar fi spus că este Divin în esenţă, atunci el ar fi crezut despre sine că este Dumnezeu, ceea ce ar fi dus la diavolism.

Am auzit că unul dintre cele mai mari păcate în India este să te consideri pe sine un zeu. Acest lucru aminteşte de comportamentul unei celule canceroase, aşa cum am scris şi mai înainte. Omul, care nu înţelege legile Universului, care nu poate să păstreze contrariile în suflet, care nu are un monoteism în suflet, este un păgân. Acesta nu îşi poate imagina că omul este imperfect şi păcătos la exterior, dar totodată pur şi Divin la interior. Din păcate, nici în prezent oamenii nu pot să conştientizeze acest lucru.

Am fost nevoit de multe ori să discut cu pacienţii mei şi să-i corectez, explicându-le că noţiunile despre care eu vorbesc sunt diferite de ideile noastre obişnuite. În momentul în care eu spuneam: „Revizuiţi-vă propria viaţă şi, prin căinţă, eliminaţi pretenţiile faţă de sine şi faţă de alţii”, oamenii credeau că sensul căinţei este cel de autoflagelare şi autoculpabilizare şi, în momentul în care ei se căiesc, adresându-se lui Dumnezeu, atunci trebuie să-şi ceară iertare de la El ca de la o persoană, pentru ca Dumnezeu să nu-i pedepsească, însă eu le explicam faptul că sensul căinţei este schimbarea atitudinii faţă de trecut. Când noi ne schimbăm atitudinea fată de trecut atunci, într-o oarecare măsură, ne schimbăm şi caracterul. Cu alte cuvinte, căinţa este primul pas către îmbunătăţirea caracterului.

Sensul căinţei nu este autoculpabilizarea, nu înseamnă să vă direcţionaţi energia către propria distrugere, ci să deveniţi mai buni şi să nu mai faceţi ce aţi făcut înainte. Astfel, primul pas este revizuirea propriei vieţi – căinţa, iar al doilea pas – schimbarea caracterului, cu alte cuvinte, atitudinea faţă de sine şi fată de alţi

oameni.

y

Ce reprezintă caracterul? Un ansamblu de reacţii la lumea înconjurătoare. Acest lucru înseamnă că noi trebuie să învăţăm cum să interacţionăm cu lumea din jurul nostru, să învăţăm cum să ne comportăm în mod corect, să ne schimbăm în bine modul de viaţă şi obiceiurile alimentare, iar atunci caracterul nostru se va schimba.

De curând, mi-am pus întrebarea: poate iubirea faţă de Dumnezeu să ducă la creşterea agresivităţii şi a orgoliului? Aşa ceva mi s-a părut întotdeauna imposibil, dar apoi am reflectat şi am ajuns la o concluzie neaşteptată: într-adevăr, iubirea faţă de Dumnezeu poate să intensifice agresivitatea şi poate să crească orgoliul, ceea ce înseamnă că aceasta nu este un panaceu. Ne-am obişnuit să vorbim despre iubirea faţă de Dumnezeu, adesea fără să înţelegem ce înseamnă ea. Nici măcar reprezentanţii diferitelor religii nu înţeleg întotdeauna ce este iubirea faţă de Dumnezeu.

Iubirea faţă de Cel de Sus presupune o unitate supremă ceea ce înseamnă că, dacă iubirea pentru

Dumnezeu este mai importantă pentru mine decât orice altceva, atunci eu aspir către unitatea cu El. Atunci, dacă eu năzuiesc către unitatea cu Dumnezeu, înseamnă că trebuie să mă schimb, să trec de la „eul” meu animalic la cel Divin fiind vorba, cu alte cuvinte, despre transformarea personalităţii. Dar, dacă eu îl iubesc pe Cel de Sus şi, cu toate acestea, nu vreau să-mi schimb caracterul, ego-ul meu rămâne la fel cum a fost Posibilităţile şi supracapacităţile mele cresc, sufletul meu începe să se deschidă în planul suprem, dar dorinţele şi nevoile mele rămân aceleaşi.

Am scris deja că acest lucru este asemenea unui om care trece de la o bicicletă la o maşină, fără să înveţe regulile de circulaţie, fără să se schimbe ca personalitate. Mutându-mă de pe o bicicletă într-o maşină, eu trebuie ca, dintr-un biciclist, să devin şofer, ceea ce înseamnă chiar schimbarea caracterului şi transformarea personalităţii.

Iubirea faţă de Dumnezeu presupune schimbarea caracterului însă, fără schimbarea acestuia, omului îi poate creşte şi orgoliul şi agresivitatea.

În lipsa perfecţionării caracterului, iubirea faţă de Dumnezeu poate să ducă la boli şi nenorociri, cu alte cuvinte, la purificarea sufletului căci, dacă eu nu vreau să mă schimb, atunci bolile, neplăcerile, nenorocirile, sau chiar moartea, mă vor ajuta să fac acest lucru. Mi-am dat seama de ce mulţi călugări au înnebunit sau au murit din cauza unor boli grave: ei se rugau fierbinte, năzuind către Dumnezeu, însă caracterul lor nu se schimba practic deloc sau se schimba foarte lent. Eu am vorbit mereu despre schimbarea caracterului în bine şi despre iubirea pentru Dumnezeu, deoarece am înţeles că, în lipsa acesteia, rezolvarea problemelor este imposibilă, îmbunătăţirea caracterului era ceva firesc pentru mine, pentru că se baza pe noţiunea de „iubire faţă de Dumnezeu”. Totuşi, acest subiect s-a dovedit a fi cu mult mai serios decât am crezut şi trebuia să-i acord mult mai multă atenţie.

Dacă dumneavoastră nu deveniţi mai buni, mai sinceri, mai îngăduitori, atunci rugăciunea doar va intensifica orgoliul şi poate să ducă la creşterea agresivităţii.

Creştinismul reprezintă un sistem de schimbare a caracterului, Iisus Hristos le-a dat oamenilor recomandări clare despre cum trebuie să fie ei pentru ca iubirea Divină să-i facă fericiţi: este necesar să jertfeşti ceva, să fii milostiv şi sincer. Atunci de ce, timp de două mii de ani, oamenii nu au devenit sinceri? De ce există tot mai multă minciună, zgârcenie, invidie în lume? De ce caracterele creştinilor nu corespund absolut deloc cu ceea ce ne îndemna Iisus Hristos? De ce caracterul oamenilor nu s-a schimbat prea mult timp de două mii de ani? De ce nu au ajutat toate lucrurile despre care a vorbit Iisus Hristos? Mi-am pus toate aceste întrebări, încercând să le înţeleg. Iată la ce concluzie am ajuns: pentru a-ţi schimba caracterul, trebuie să acorzi o atenţie maximă acestui lucru şi să devină o prioritate pentru tine. Iar pentru acest

scop, trebuie să înţelegem că, fără schimbarea caracterului, ceea ce noi ne-am obişnuit să numim iertarea păcatelor, nu va avea loc.

Dacă omul nu se va schimba la interior, înseamnă că el îşi va repeta propriile păcate şi, prin urmare, va suferi de aceleaşi boli. Pentru a scăpa de suferinţă, curăţarea de păcate este necesară. Cu alte cuvinte, trebuie să alegi direcţia corectă, să-ţi corectezi propria greşeală, să ajungi la Dumnezeu şi la iubire, în plus, sufletul şi iubirea trebuie să fie pe primul loc, iar spiritul şi corpul – pe al doilea loc.

Astfel, pentru schimbarea caracterului, priorităţile trebuie puse într-o ordine corectă. Cel mai important lucru este să înţelegem că, în cazul în care nu se va schimba caracterul, boala nu va trece. Simptomele pot să dispară, dar fie va apărea o altă boală, fie o suferinţă fizică o va înlocui pe cea sufletească. Trebuie înţeles că vindecarea bolilor şi îndepărtarea păcatelor la exterior înseamnă degradarea sufletului la interior.

Cu timpul, am realizat că doctrina creştină modernă este împotriva schimbării caracterului.

Dacă Iisus Hristos a iertat toate păcatele, dacă biserica reprezintă trupul lui Hristos iar preotul, care este fără păcate, poate să ierte păcatele oamenilor, atunci de ce să se schimbe omul? M-am dus la biserică, am aprins o lumânare, am plătit bani, am înfăptuit un ritual – şi păcatele au fost înlăturate. Atunci de ce să te schimbi? De ce să-ţi îmbunătăţeşti propriul caracter, dacă oricum toate păcatele îţi vor fi iertate? Iisus Hristos a îndepărtat păcatele tuturor şi, de aceea, el este Mântuitorul.

Ideile păgâne primitive despre misiunea lui Iisus Hristos i-au lipsit realmente pe oameni de posibilitatea de a-şi îmbunătăţi caracterul căci, dacă păcatele pot fi iertate, atunci de ce să se schimbe omul? Dacă omul trăieşte doar o singură dată, de ce trebuie să lucreze cu sine? Trăieşte, bucură-te, vei muri oricum. Dar, dacă ştii că în viaţa următoare vei plăti pentru propriile fapte, pentru caracterul tău imperfect, atunci îţi vei analiza fiecare pas. Dar, dacă omul crede că va fi pedepsit după moarte, la

Judecata de Apoi despre care nu se ştie când va avea loc, atunci de ce trebuie să-şi îmbunătăţească propriul caracter, de ce să-şi facă griji? Iar dacă Judecata nu va avea loc, este oare atât de important ce se va întâmpla după moarte? Doar omul are o singură viaţă pe care trebuie să o trăiască bine.

Astfel de idei naive despre ce este Judecata de Apoi şi iertarea păcatelor au dus la faptul că dorinţa de a-ţi schimba caracterul în bine a devenit neînsemnată. Cel mai important lucru era să-ţi ispăşeşti, să-ţi mântuieşti propriul păcat prin rugăciuni, să-ţi ceri iertare prin rugăciuni, dacă nu de la Dumnezeu, atunci de la preoţi şi, în cele din urmă, să plăteşti. Însă, dacă păcatele sunt iertate, atunci de ce să-ţi mai schimbi caracterul? Mai este important de ştiut faptul că pentru a-ţi schimba caracterul trebuie, de fapt, să te detaşezi. Un om stăpânit de patimi nu se poate schimba, un om care simte că are dreptate absolută, de asemenea, nu se poate schimba pentru că, pur şi simplu, el nu are nevoie de schimbare. Sentimentul propriei dreptăţi reprezintă un triumf al conştientului, acesta fiind ataşat ego-ului nostru exterior. Pentru început, reprimarea propriului ego exterior este necesară, acesta fiind motivul pentru care există un astfel de concept precum asceza. În Ortodoxism există noţiunea de sentimental propriei păcătoşenii, datorită căruia egoul omului este, într-o oarecare măsură, îmblânzit.

Când omul se consideră neînsemnat, cel mai josnic, cel mai păcătos, atunci are loc umilirea puternică a „eului" omenesc, reprimarea orgoliului său. Însă aici se ascunde un pericol foarte mare. Nu este permis să-ţi sfâşii şi să-ţi distrugi „eul" omenesc, acest lucru fiind o autodistrugere, este necesar să-ţi stăpâneşti propriul „eu", să-l înfrânezi pentru ca energia animalică să se transforme în energie Divină. Noi ne reprimăm „eu1" omenesc pentru a-l elibera pe cel Divin.

Biblia spune: „Când evreii ţineau post, ei aveau feţele triste". Postul reprezintă reprimarea „eului" omenesc, o limitare drastică a mâncării, a sexului, a plăcerilor. Dar

pentru un evreu ego-ul său este primordial, de aceea, pentru el postul era o tragedie, pe care îl ţinea pentru că Dumnezeu a poruncit să postească şi să-şi stăpânească dorinţele. Acesta suferea în timpul postului, fără să-şi ascundă suferinţele, sperând că Cel de Sus îl va răsplăti: va avea milă de el, îl va ierta şi îi va înlătura păcatele. Cu toate acestea, Iisus Hristos a spus: „Când postiţi, nu fiţi trişti ca făţarnicii; că ei îşi smolesc fetele, ca să se arate oamenilor că postesc”, vorbind despre faptul că „eul” omenesc este stăpânit pentru ca „eul” nostru Divin să se bucure. În timpul postului, trebuie să vă bucuraţi în primul rând de suflet, nu de corp.

Una dintre cauzele care intensifică ataşamentul de viaţă şi, prin urmare, agresivitatea-certitudinea că există o singură viaţă, că ea îi este dată omului doar o singură dată. Dacă un actor este invitat la teatru şi i se spune: „Vei juca un rol şi apoi vei pleca”, atunci acesta îşi va face griji foarte tare, se va teme şi, drept urmare, îşi va juca rău rolul. Dar, dacă el va rămâne în teatru, atunci va juca din ce în ce mai bine de fiecare dată. La fel este şi cu viaţa care este, de fapt, cel mai bun rol al nostru, însă nu unicul. Noi trebuie să o jucăm corect, dar nu este permis să ne ataşăm de viaţă şi să ne închinăm acesteia. Nu există procese unice în Univers, totul se repetă, ceea ce poate fi numit evoluţie în spirală.

Am ajuns la concluzia că principalul obstacol în calea schimbării caracterului este lipsa de înţelegere a învăţăturilor lui Iisus Hristos. În Catolicism şi Ortodoxism, calea către Dumnezeu este închisă. Omul nu este recunoscut ca fiu al lui Dumnezeu, deşi aceasta este chiar esenţa învăţăturilor lui Iisus Hristos. Dacă omul nu se recunoaşte pe sine ca fiu al lui Dumnezeu, dacă se consideră un rob, atunci el nu poate să se asemene lui

Dumnezeu şi să devină perfect precum Tatăl Ceresc, înseamnă că „eul” omenesc nu poate să se transforme, nu poate să urce treptele către propriul „eu” Divin, transformarea personalităţii fiind, cu alte cuvinte, imposibilă. Din păcate, ideile religioase şi ştiinţifice sunt

complet incompatibile cu realitatea expusă în cărţile Sfinte, pe care noi nu suntem capabili să o vedem.

Iisus Hristos a spus: „... căci oricine va voi să-şi salveze sufletul, şi-l va pierde; dar cine-şi va pierde sufletul pentru Mine şi pentru Evanghelie, acela şi-l va salva”. Acest pasaj din Biblie este absolut de neînţeles şi pentru teologi, şi pentru oamenii de ştiinţă. Cum adică – să-ţi pierzi sufletul pentru Hristos, doar sufletul îi aparţine lui Dumnezeu? Am mai scris deja că omul are două niveluri de conştiinţă, două niveluri de sentimente, că totul este dialectic, par. Cât despre corpurile sale, omul are tot două: unul fizic şi unul de câmp, iar între ele există verigi intermediare.

Viaţa este un mod de existenţă în corpul fizic şi spiritual, iar ceea ce noi numim moarte este doar o tranziţie în cel de-al doilea stadiu al vieţii, cu alte cuvinte, viaţa în afara învelişului fizic.

Noi avem, de asemenea, două spirite, două moduri de a gândi: unul ataşat de corp şi altul ataşat de suflet. Astfel, fiecare om are două fluxuri de gânduri, două fluxuri de conştiinţă şi două suflete: un suflet veşnic, Divin, care are legătură cu „eul” suprem şi un suflet omenesc, cu alte cuvinte, un ansamblu de sentimente şi emoţii ataşate de corp.

Când noi uităm de „eul” nostru Divin, atunci trăim prin intermediul sufletului nostru exterior, superficial care, imediat ce ajunge pe primul plan, începe să se degradeze. Astfel, când sentimentele noastre, instinctele de autoconservare şi de procreare devin cele mai importante, noi începem să prosperăm impetuos la exterior şi să murim la interior, ceea ce nu duce la nimic bun. Din această cauză, atunci când Iisus Hristos a spus „cine îşi va pierde viaţa pentru Mine”, El avea în vedere următorul lucru: „cine îşi va sacrifica sentimentele, ataşamentele şi dorinţele de la exterior de dragul descoperirii propriului „eu” Divin, acela îşi va salva propriul suflet”.

În Biblie se spune de multe ori că un om trebuie să-şi sacrifice viaţa. Într-un pasaj din Biblie sunt scrise

adlitteram următoarele: „cine îşi va sacrifica sufletul”, iar „viaţa” este indicată între paranteze. De ce nu a fost scris dintr-odată „viaţa”? Adevărul este că cel care a tradus Biblia a simţit că, în realitate, nu este vorba despre viaţă, ci într-adevăr despre suflet, însă nu a putut să explice mai exact şi, de aceea, a lăsat o precizare, pentru orice eventualitate. De fapt, prin cuvintele Lui, Iisus Hristos a avut în vedere chiar sufletul omenesc care este ataşat de corpul fizic. Iată de ce, neînţelegerea a ceea ce este sufletul, a ceea ce este omul, a ceea ce înseamnă iubirea pentru Dumnezeu duce la probleme.

„Rugăciuneafără faptă este moartă”, spune Biblia. Ce este rugăciunea? Aceasta înseamnă mărturisirea iubirii pentru Dumnezeu, exprimată prin cuvinte de iubire faţă de Cel de Sus. Iar o faptă reprezintă tocmai schimbarea caracterului, o asceză, o transformare a personalităţii.

Adesea, noi percepem cuvântul „jertfă” prea adlitteram: „dacă ai pus un miel pe altar, acest lucru este o jertfă”. Totuşi, prin ce se deosebeşte o jertfă de asceză? Prin nimic. Asceza este un concept mai vast decât jertfa.

Ce reprezintă, în principiu, o jertfă? De ce se vorbeşte în Vechiul Testament despre faptul că trebuie să sacrifici neapărat un animal sănătos, fără niciun fel de defecte? Deoarece omul nu acceptă un animal bolnav la interior, distanţându-se de acesta şi aruncând ceea ce nu are nevoie. Însă când omul are ceva bun, ceea ce îi place, ceea ce iubeşte, atunci el se contopeşte cu acest lucru.

Din această cauză, în momentul în care un om aduce o jertfă, de exemplu, pe cel mai bun berbec al său, acesta jertfeşte o parte din el însuşi, din propriul său ego. Asceza înseamnă tot o jertfă, doar că omul se limitează pe sine de la mâncare şi de la tot felul de plăceri, pentru a-şi prejudicia şi a-şi înfrâna propriul „eu” omenesc, ego-ul său exterior, iar atunci energia lui nu este orientată către nivelul exterior, ci către cel suprem, către „eul” Divin.

Ceea ce noi numim subconştient, la fel ca şi conştientul, poartă în sine informaţia despre trecut, prezent şi viitor, fiind mult mai vastă în subconştient.

În cazul în care conştientul poate doar să presupună viitorul, atunci subconştientul ştie totul despre el. În plus, în subconştientul omului se află „eul” nostru inferior şi cel superior. În sentimentele noastre sunt, în acelaşi timp, codificate aspectele noastre superioare şi cele inferioare. Apare astfel întrebarea: oare cum putem să ne orientăm către propriile noastre sentimente? Posibil, să ne poată ajuta conştientul? într-adevăr, conştientul ajută, dar este de importanţă secundară, la fel cum un copil îşi poate ajuta părintele, însă acesta este mai înţelept decât copilul.

Oare cum putem să ne auzim propriul „eu” suprem şi să ne stăpânim „eul” inferior, căci noi nu putem determina întotdeauna care dintre dorinţele noastre sunt superioare şi care sunt inferioare. Răspunsul este simplu. Cu cât un om este mai orientat către Dumnezeu, cu cât este mai pregătit să se schimbe în bine, cu atât acesta se orientează către „eul” suprem, îl aude şi i se supune, şi nu către „eul” inferior, care are legătură cu starea sa animalică. Astfel, modul în care noi vom evolua depinde de direcţia spre care noi suntem orientaţi.

Dacă sensul vieţii pentru o persoană constă în bunăstare, bani sau plăceri, atunci „eul” său inferior îi va domina sufletul din ce în ce mai mult, iar aceasta va depinde din ce în ce mai mult de trecut, de starea animalică. Dar, dacă iubirea şi sufletul sunt mai importante pentru un om, atunci el înţelege că viaţa nu este cel mai important lucru, că moralitatea este adesea cu mult mai importantă decât viaţa, aşa cum cânta Vladimir Visoţki: „Noi nu vom muri de o viaţă chinuitoare, mai bine vom renaşte printr-o moarte sigură”.

În momentul în care omul înţelege că iubirea şi moralitatea sunt mai importante decât viaţa, atunci începe dezvoltarea sa adevărată şi subconştientul trezeşte acele sentimente care ne fac oameni.

Iar, dacă sistemul de scopuri ne conduce spre o bucată de pâine şi supă, spre bani şi bunăstare, atunci subconştientul nostru ne oferă o reacţie diferită: ne transformă treptat în animale, oricât de inteligenţi am fi.

Din această cauză, Hristos a spus: „Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui”.

Despre acelaşi lucru se vorbeşte şi în Bhagavad Gītā, care conţine o informaţie genială, dar de neînţeles la prima vedere cu privire la detaşarea absolută faţă de rezultatele propriei activităţi. Dacă îi spui oricărui european că el nu trebuie să se ataşeze de ceea ce face, atunci acesta va obiecta: „Cum adică, trebuie să uit de bani, pentru ce lucrez? Atunci eu nu voi mai lucra”. Cu alte cuvinte, detaşarea de rezultat este imposibilă pentru un european.

Scopurile noastre, de regulă, au legătură cu viaţa înconjurătoare, cu un rezultat imediat. Pentru ce lucrez eu? Pentru a obţine bani, pentru a construi o casă, pentru a-mi îndeplini dorinţele, pentru a obţine anumite plăceri.

Când în faţa unui om stau astfel de scopuri, munca este un mijloc prin care acesta îşi înrobeşte sufletul. Dar, dacă el lucrează cu scopul de a-L înţelege pe Creator, pentru a se asemăna Lui, pentru a aduce un beneficiu propriului suflet, pentru ca acesta să se dezvolte, atunci sistemul lui de scopuri depăşeşte limitele vieţii, ceea ce înseamnă că omul nu se va mai ataşa de scopurile superficiale, imediate.

Pentru a nu te ataşa de scopuri în viaţă, trebuie să te ataşezi de scopurile care se află dincolo de limitele acesteia. Dacă scopul unui om este asemănarea cu Dumnezeu, iubirea, dezvoltarea sufletului, atunci el încetează să mai depindă de alte scopuri, nu va fi sclavul lor iar caracterul lui va începe să se îmbunătăţească. În momentul în care omul înţelege esenţa legilor Universului şi se străduie să înţeleagă ceea ce se spune în cărţile Sfinte, atunci caracterul lui începe să se schimbe.

În încheiere, doresc să subliniez încă o dată că Iudaismul şi Creştinismul reprezintă sisteme morale de îmbunătăţire a caracterului unui om, dar pentru ca acesta să se schimbe, să se transforme, este necesar să simtă neîncetat sentimentul de iubire în suflet, ceea ce este posibil doar dacă noi nu uităm că suntem Divini în esenţa noastră.

Noi suntem imperfecţi şi purtăm această imperfecţiune interioară ca o garanţie a evoluţiei. Omul nu va deveni niciodată Dumnezeu, însă el va fi întotdeauna Divin. Noi trebuie să urcăm pe treptele evoluţiei spirituale, schimbându-ne caracterul şi apropiindu-ne din ce în ce mai mult de „eul" nostru suprem. Cel care a decis să se schimbe şi să devină mai bun, va putea să-şi învingă propriile probleme, boli şi să învingă orice situaţie negativă. Rămâne doar întrebarea: în ce măsură este un om pregătit pentru acest lucru.

CUPRINS